

Max Heindel

**OKULTNI PRINCIPI
ZDRAVLJA I LIJEČENJA**

Zagreb, 1982.

OKULTNI PRINCIPI ZDRAVLJA I LIJEČENJA

Max Heindel

Preveo: M.S

Zagreb, 1982.

PREDGOVOR.....	5
I Dio	10
ČOVJEK I NJEGOVO TIJELO.....	10
GUSTO TIJELO	10
ŽIVOTNO TIJELO	24
OSJEĆAJNO TIJELO I RAZUM	28
II Dio	31
BOLESTI	31
OPĆI UZROCI BOLESTI.....	31
OSOBITI UZROCI BOLESTI	36
NASLJEĐE I BOLESTI.....	46
DJELOVANJE ALKOHOLA I DUHANA	48
III. DIO.....	50
L I J E Č E N J E	50
PORIJEKLO I RAZVOJ LIJEČENJA	50
METODA LIJEČENJA DRUŠTVA ROZENKROJCERA	53
ZAŠTO ROZENKROJCERI IZLIJEČE.....	53
NAUKA O ISHRANI.....	57
ASTROLOGIJA KAO POMOĆNO SREDSTVO KOD LIJEČENJA.....	72
ASTROLOŠKI TEMELJI ZA LIJEČENJE	72
SVJETLO, BOJA I ZVUK KAO TEMELJ LIJEČENJA	80
SAN I ZDRAVLJE.....	83
RAZUM I LIJEČENJE.....	86
OPASNOSTI PRETJERANOG KUPANJA	89
PRIJENOS KRVI.....	91
POSLJEDICE ODSTRANJENJA POJEDINIHI DIJELOVA TIJELA	93
VRSTE LIJEČENJA	95
DALEKOSEŽNOST LIJEČENJA	98
O VOĐENJU CENTARA LIJEČENJA	101
IV. D I O	104
S M R T I N E M A.....	104
PRAVA PRIRODA SMRTI.....	104
POSLJEDICE SAMOUBOJSTVA	106
UZROCI SMRTI U DJEČJOJ DOBI	107
PRAVILNO POSTUPANJE S UMRLIM.....	109
KAKO SE POMAŽE ONIMA KOJI PRELAZE PREKO	112

P R E D G O V O R

Ovdje skupljeno gradivo o zdravlju i liječenju ljudskog organizma, promatrano s okultnog stanovišta, prenosimo onima koji se bave stjecanjem i uzdržavanjem zdravlja. Max Heindel, školovani vidovnjak i istražilac nadosjetnog svijeta utrošio je mnogo vremena i napora u istraživanju zbiljskih uzroka tjelesnih i duševnih smetnji, kakove ih je on vidio u kraljevstvu uzroka na višim odnosno nadosjetilnim razinama. Ova knjiga sadrži plodove njegovog rada; obuhvaća nekoliko veoma dragocjenih istina glede porijekla, funkcije i osobito njege čovječjih nosača, pa će oni, koji se bave pravim umijećem liječenja, u njoj naći znatno obogaćenje.

Krist je naložio svojim učenicima: "Propovijedajte Evandjelje i liječite bolesne". Za uzdržavanje zdravlja, kada je ono postignuto ili iznova uspostavljeno, potrebno je i poznavanje Evandjelja, odnosno zakona božjih. Ova je knjiga pisana u ispunjenju oba spomenuta naloga velikog Učitelja i posvećena ljudskim patnicima. Neka bi sadržaj ovih stranica, koje su prožete ljubavlju i suosjećajnim razumijevanjem autora bio od pomoći bezbrojnim bolesnim srcima, te donio novu utjehu i vjeru bolnim tjelesima kako bi se ubrzao dan kada će se rađati savršena ljudska tijela (nosači).

Zajednica Rosenkreuzera
Darmstadt - Zurich

NAPOMENA

Da bi sadržaj ove knjige lakše pratili oni koji se prvi put susreću s ovakvom vrstom lektire, upozorit ću na pojedine riječi koje se ovdje upotrebljavaju, a imaju drukčije, posebno značenje nego u običnom govoru i protumačiti pojmove koji nisu opće poznati.

Prva takva riječ s kojom se čitatelj sukobljuje i koja zavodi, odnosno čini tekst nerazumljivim je riječ forma, oblik. U teozofiji se riječ rabi kao sinonim za materiju, za fizičko tijelo. Svijet oblika suprotan je svijetu misli, ideja. Postoji svijet oblika (materijalni) i duhovni svijet.

Slijedeća je riječ nosač, instrument kojim se Ego služi, tijelo preko kojeg se očituje. Po M. Heindelu čovjek se sastoji od sedam tijela koja se nalaze jedno unutar drugog i postepeno se razvijaju, tako da na svakom razvojnom stupnju pridolazi jedno novo. Prvo je postojalo fizičko tijelo (ruda), zatim se razvilo životno tijelo (biljka), te je pridošlo osjećajno (životinja) i napokon se razvio intelekt (4). Do tog je stupnja dospio današnji čovjek. On se dalje razvija, pa mu predstoji steći čovječji duh (5), životni duh (6) i božanski duh (7). Svako od tih tijela građeno je od sve finije i finije građe. Prva tri tijela predstavljaju niži Ego (osobnost); ona se nakon smrti čovjeka raspadaju. Tri gornja (6-7), viši Ego, su vječna (individualnost). Intelekt je tijelo koje povezuje više s nižim nosačima, a nalazi se na prijelazu u duhovni svijet. Postoji niže mentalno tijelo (svijet konkretnih misli) i više mentalno tijelo (svijet apstraktnih misli).

Ego je duša, monada, ono "ja jesam", "ja postojim". Ono je besmrtno, vječno koje se rađa u ovaj svijet, umire i iznova rađa da bi u svakom životu nešto naučilo, steklo nova iskustva i usavršilo se dok ne dostigne stanje kada mu više nije potrebno inkarniranje.

Okultne epohe razvoja zemlje i čovječanstva

1/ Polarna epoha: Čovjekovi preci postojali su kao fina eterska bića. Oni se smatraju prvom glavnom rasom.

2/ Hiperborejska epoha: druga glavna rasa; ne pokazuje bitnih promjena. Sunce, Mjesec i Zemlja su u to vrijeme još jedno tijelo. Odvajanjem sunca dolazi do radikalne revolucije u povijesti čovječanstva. Ono pada s jedne više razine postojanja na jednu nižu.

3/ Lemurska epoha: Odcjepljenje Mjeseca od Zemlje dovodi do trećeg osnovnog stanja. Do tog doba bio je čovjek jednospolan (androgen), a tada se raspao u dva spola, muškarca i ženu. Lemurija je bila dio Zemlje, njen razvoj je završio jednom vatrenom katastrofom.

4/ Atlantska epoha: završila je jednom vodenom katastrofom.

5/ Postatlantska epoha: naša sadašnja, nakon koje slijede 6. i 7. o kojima još nema podataka.

Evolucija, razvoj. Kod teozofa evolucija znači uzdizanje od nesvjesnog k svjesnom, od materije k duhu, od mnogostrukog ka prvobitnom jedinstvu. Protivno od evolucije je involucija, spuštanje duha u materiju, kada se izvorno jedinstvo raspalo u mnogo dijelova.

Starost svijeta. Prema učenju teozofa odvija se sudbina čovječanstva kroz 7 razdoblja. Čovječanstvo potiče iz najvišeg kulturnog stanja- indijskog. U Indiji se održala najveća osjetljivost za nadosjetne spoznaje. Na ovu se kulturu nadovezala perzijska koju karakterizira svladavanje prirode putem magije. Vođa im je bio Zaratustra, posvećenik sunčanog proročišta. Učio je o Ormuzdu (dobroj sili) i Ahrimanu (zloj sili). Predstavnici treće postatlantske kulture su Babilon i Egipat. Vođa je bio Hermes. Četvrta je grčko - latinska. Karakteristika ove kulture je izražavanje duha kroz umjetnost. Peti stupanj kulture u kojem mi danas živimo naziva se germanskom. Do daljnjih kulturnih stanja može se doći samo putem nadosjetnih opažanja.

Ezoterijski- nutarnji, tajni, skriveni, ono što je određeno samo za nutarnji krug jedne organizacije, a nije za javnost. Suprotno od pojma egzoterijski- okrenuto prema vanjskom svijetu, ono što nije ograničeno na krug posvećenih.

Eter- materijalna supstanca koju znanost još nije uspjela dokazati, peti element uz vatru, vodu, zrak i zemlju.

Etersko tijelo- nosač životne snage, Od- magnetizma. Prema većini ezoterijskih učitelja fizičko tijelo čovjeka se sastoji iz dva dijela, iz gustog fizičkog tijela i eterskog tijela. Fizičko tijelo sastavljeno je od materije triju nižih podrazina (fizičke, životne i osjećajne), a etersko iz četiriju viših (intelekt, čovječji, životni i božanski duh).

Magnetizam u okultizmu- osebujna snaga kojom se može određeno djelovati na čovjeka (ali i na životinje i bilje). Nevidljiva i nemjerljiva snaga koju je u 18. stoljeću otkrio

Mesmer, ali je već bila poznata Egipćanima. Postoji animalni magnetizam i onaj nežive prirode (zemljin).

Okultizam- skrivene ili tajne nauke. Teorija i praksa o prirodnim pojavama čije uzroke, s danas poznatim prirodnim zakonima, još nije moguće protumačiti. Ovdje spada telepatija, hipnoza, joga, parapsihologija, teozofija, mistika, magija, spiritizam, istraživanje Od- fluida itd.

Astrologija- nauka koja se bavi utjecanjem zvijezda na razvoj ljudi. Tvrdi da položaj zvijezda u času rođenja vrši utjecaj na čovjekov život, te da se prema konstelaciji zvijezda čak može proreći njegova budućnost i smrt. Također tvrdi da uspjeh u poslovima i liječenju mnogo ovisi o astrofizičkim i geofizičkim pojavama. U Babilonu i u klasično doba uživala je velik ugled. Akademska je nauka zabacuje, okultisti visoko cijene.

Horoskop- označuje točku u ekliptici (prividnom putu Sunca kroz zvijezde) koja je postojala u času jednog određenog događaja. Kada se radi o rođenju, u toj se točki u astrološkom smislu, nalazi genij poroda tj. Bog pod čijom se zaštitom nalazi svatko na osnovu svog rođenja. Da bi se saznalo da li je određeni dan povoljan ili nepovoljan za neki važni poduhvat, potrebno je ustanoviti konstelaciju zvijezda i iz toga ispitati u kojoj se "kući" nalazi genij rođenja i na koji način aspekti drugih planeta na njega djeluju.

Solarpleksus- splet simpatičnog živčanog sustava koji leži na prednjoj strani trbuha. U okultizmu se solarpleksus smatra organom vidovitosti.

Starija braća- bića koja su dostigla viši stupanj razvoja nego običan čovjek. Mlađa braća su životinje, koje u razvoju stoje ispod ljudskog.

Majstori- po A. Bessant određena ljudska bića koja su dovršila svoj razvoj i postigla svoje ljudsko savršenstvo, ukoliko se to odnosi na naš dio Sunčevog sustava, pa više nemaju što učiniti. Majstori zauzimaju peti stupanj u Velikom bratstvu, ostala četiri stupnja zauzimaju posvećeni učenici koji žive većim dijelom nepoznati u običnom svijetu i ispunjavaju poslove na koje ih Majstori upute. H. P. Blavatska je tvrdila da Majstori žive u Cibetu, da posjeduju gotovo Božansku moć, da mogu čitati misli ljudi i na njih djelovati iz bilo koje udaljenosti, da mogu rastvoriti materijalne stvari i na drugom ih mjestu opet uspostaviti, da mogu napustiti svoje tijelo i pojaviti se na bilo kojem drugom mjestu, da se s njima može doći u mentalni, a i osobni doticaj.

Grupna duša- ezoterici smatraju da životinje nemaju individualne duše nego da su dionici jedne grupne duše.

Astralna razina- područje požuda, osjećaja, strasti i instinkta niže prirode. A. Bessant: "To je određeno područje svemira koje obavija i prožima fizičko. Nju ne možemo ustanoviti našim običnim gledanjem, jer se sastoji iz neke druge materije. Kao i fizička i astralna razina ima 7 agregatnih stanja, koja odgovaraju fizičkim. To je prva viša razina iznad fizičke, a nalazi se između fizičke i mentalne razine. Za vrijeme sna dolazi čovjek u taj

svijet. To je kraljevstvo prirodnih duhova. Poznavanje svojstava astralnog svijeta je potrebno za razumijevanje teorija okultnih fenomena.

Adept- onaj koji je posvećen, majstor ezoterijske filozofije. On poznaje razvoj čovječanstva i zakone života, stupanj koji predstavlja krunu razvoja na Zemlji.

Christian Rosenkreutz (1378- 1484) navodni osnivač Društva Rosenkreuzera. Učenje Rosenkreuzera po M. Heindelu je sinteza religije, znanosti i filozofije (dakle teozofija) usko povezane s misterijima i Istinama života od najranijih vremena do današnjih dana. Rosenkreuzer u pravom smislu riječi jest jedan Adept, prosvijetljeni svjetlom božanske istine, koji to postaje putem "mistične smrti".

Ružin križ- simbol Rosenkreuzera. Posjeduje mistično značenje. To je križ s jednom ili više ruža. Križ je znak materijalnog života, patnje, ali i slobode, dok je ruža koja izlazi iz središta križa (svjetovnih briga) simbol ljubavi, postignute samospoznaje i duhovnog preporoda. Društvo se dijeli: a/ koji se bave čistim ezoterijskim, filozofskim, duhovnim i okultnim učenjem i b/ koji se bave egzoterijskim, vanjskim formama Reda. Grupe povezane zajedničkim interesom imaju tajne znakove prepoznavanja.

Zajednica Rosenkreuzera- tzv. Heindelov pokret osnovan 1909. g. u Americi pod imenom Savez kršćanske mistike. Prije toga Heindel je bio član jedne interne škole Teozofskog društva u Berlinu, koju je vodio Rudolf Steiner. Kada se M. Heindel spremao otputovati kući došao je k njemu u njegovu sobu jedan stariji član Reda Rosenkreuzera i ponudio mu uputiti ga u tajne koje je on želio znati, ali pod uvjetom da ih dalje ne daje. Heindel je odbio rekavši da ne želi znati nešto što bi morao tajiti pred svojom braćom. Na to je stariji brat nestao iz njegove sobe, ali mu je nakon nekog vremena saopćeno da ga je ovaj samo iskušavao i da je on ispit dobro položio, pa mu je bila pružena prilika da dođe u izravnu vezu s ložom starije braće čiji se Hram nalazio nedaleko Berlina. Tamo je naučio veći dio nauke koju izlaže u svojoj knjizi "Nazori Rosenkreuzera na svijet i život".

Još ovo moram istaknuti. Autor ove knjige živio je od 1865 do 1919 godine što znači da je knjiga napisana pred više od 60 godina. Za mnoge bolesti, koje su tada mučile čovječanstvo, lijek je pronađen. Medicina je od onda mnogo napredovala, razvila je bogatu farmaceutsku industriju. Uslijed političkih i socijalnih promjena došlo je i do izmjene općih pogleda na svijet i život, pa je sve to potrebno uzeti u obzir kod čitanja ove knjige. Ipak, medicina se u načinu liječenja nije promijenila. Još nije dospjela do osnovnog principa, koji autor u ovoj knjizi zastupa- da promatra bolesti putem vidovitosti, povezuje fizičko tijelo s duhovnim stanjem čovjeka i traži uzročnika bolesti u moralnom ponašanju bolesnika.

Poruka ove knjige jest, da je zdravlje uvjetovano životom u čistoći i ljubavi i da je jedini lijek protiv bolesti pokoravati se zakonima prirode, etike i morala, da se priroda ne da varati, a njeni zakoni ne smiju izigravati.

Bolesti su opomena i uputa, njihova je uloga čovjeka odgojiti u samosvladavanju, nesebičnosti, poštivnosti i odricanju, pokazati mu kako je to jedini put do zdravlja i sreće.

Živjeti udobno, udovoljavati željama i požudama i izbjegavati napore prirodno je čovjeku. To ljude privlači, predstavlja im ideal. Ali zakoni života traže suprotno. Oni nam kažu da je potrebno živjeti skromno, naprezati se i mučiti, boriti se.

I za zdravlje je potrebno boriti se, ništa se ne dobiva zabadava. Borba za zdravlje se odigrava u samom čovjeku, iznutra. On se mora odlučiti između Babilona i Jeruzalema.

M. S.

I Dio

ČOVJEK I NJEGOVO TIJELO

1. Član

GUSTO TIJELO

U V O D:

Okultna znanost uči da je čovjek jedno sastavljeno biće.
On posjeduje:

1. Jedno gusto tijelo, kao vidljivi instrument koji upotrebljava ovdje u ovom svijetu. To je ovo tijelo za koje obično mislimo da je ono čitav čovjek.

2. Jedno životno tijelo koje se sastoji iz etera koji prožima vidljivo tijelo kao što eter prožima sve druge oblike, ipak s razlikom što jedno ljudsko biće upotrebljava mnogo veću količinu sveopćeg etera za svoju izgradnju nego li druga stvorenja. Ovo je etersko tijelo naš instrument kojim razrađujemo životnu snagu Sunca.

3. Jedno osjećajno ili požudno tijelo koje je nosač naše osjećajne prirode. Ovaj još finiji nosač prožima gusto tijelo i životno tijelo. Vidoviti čovjek vidi da ono nadilazi vidljivo tijelo za nekih 40 cm. Gusto se tijelo nalazi u sredini ovog jajolikog oblaka kao žumanjak u sredini jajeta.

4. Razum koji kao zrcalo odražava vanjski svijet i osposobljuje Ego da prosljeđuje dalje svoje naloge kao misli i riječi, i da daje poticaj za djelovanje.

Ego je trostruki duh koji upotrebljava sve ove nosače da bi u životnoj školi skupljao iskustva.

Razvoj

Gusto tijelo je naše najstarije tijelo i radi toga ima iza sebe jedno beskrajno dugo vrijeme razvoja. Ono je na svojoj četvrtoj stepenici razvoja i sada je postiglo jedan visoki i zamjetan stupanj radne sposobnosti. Ono će jednom doseći savršenstvo, ali već i danas je ono najbolje organizirani čovjekov nosač. Ono je jedan čudnovato građen instrument i svatko tko tvrdi da ima nešto znanja o čovjekovoj građi treba da ga takovim priznaje.

Klicu gustog tijela dali su Gospodari plamena za vrijeme trajanja prvog kruženja Saturnove periode- prema učenju Rosenkreuzera. Ova se klica pomalo dalje razvijala tijekom prvih šest kruženja, dok nije stekla sposobnost razvijati osjetilne organe, osobito uho. Iz tog razloga je uho najrazvijeniji organ koji posjedujemo.

U prvoj polovici kruženja Saturna za vrijeme periode Sunca, drugog od sedam velikih dana Stvaranja, bili su Gospodari plamena zaposleni stanovitim poboljšanjem klica gustog tijela. Postalo je potrebno tu klicu preoblikovati da bi je životno tijelo moglo prožeti. Također je ono steklo sposobnost razviti žlijezde i probavni kanal. To su izvršili zajednički Gospodari plamena i Gospodari mudrosti.

U prvom ili Saturnovom kruženju periode Mjeseca, trećem od velikih dana Stvaranja, djelovali su Gospodari mudrosti zajedno s Gospodarima individualnosti na ponovnoj izgradnji klice gustog tijela. Ta klica je imala nerazvijene embrionalne osjetilne organe, probavne organe, žlijezde itd. i bila je prožeta jednim životnim tijelom koje se tek imalo razviti. To gusto tijelo, naravno, još nije bilo tako čvrsto i vidljivo kao što je danas, no već je nekakav oblik organizacije postojao. Za trajanja periode Mjeseca moralo je ono ponovno biti izgrađivano i istovremeno pripravljano da bi moglo biti prožeto osjećajnim tijelom pri čemu je također osposobljeno za razvoj živčanog sustava, mišića, hrskavice i nerazvijene kralježnice. Ova ponovna izgradnja događala se za vrijeme kruženja Saturna u periodu Mjeseca. Školovanom vidovnjaku Mjesečeva bića (koja nisu tako nerazvijena kao u prethodnoj epohi) izgledaju kao da su obješena na niti, u vatreno-maglovitoj atmosferi slično današnjem embriju koji je pupkovinom vezan na majčinu rodnicu. Struje, koje su sa sobom donosile neku vrstu hrane, dolazile su iz atmosfere kroz te niti.

Kada je Zemlja na početku Zemljine periode isplovila iz kaosa prvo je došla u tamnocrveni stadij poznat kao polarna epoha. Tamo je čovječanstvo prvo razvilo jedno gusto tijelo čiju su klicu dali Gospodari plamena za trajanja prvog kruženja Saturnove periode. Ono tada naravno nimalo nije sličilo našem današnjem nosaču. Dok je Zemlja bila u vatrenom stanju kao za hiperborejske epohe dodano mu je životno tijelo i čovjek je postao sličan biljci, tj. imao je jednake nosače kao današnje biljke, a također i sličnu svijest ili bolje rečeno nesvijest, takvu kakvu mi imamo u snu bez snova.

U hiperborejskoj epohi čovječje tijelo je bilo slično velikom plinovitom balonu koji se izvan vatrene Zemlje klatio amo tamo. Ono je kao biljka izbacivalo rasplodne stanice koje su se onda raspukle i od novo nadošlih bića bile upotrebljene. U to doba je čovjek bio dvospolan, hermafrodit.

Za vrijeme lemurske epohe kada se Zemlja malo ohladila i usred kipućih mora se stvorili otoci kao kora, postalo je čovječje tijelo već nešto čvršće i sličnije današnjem obliku. Bilo je slično majmunskom, s kratkim trupom i golemim rukama i nogama, petama izbačenim prema natrag, gotovo bez glave, zapravo nedostajao je sasvim gornji dio glave. Ljudi su živjeli u atmosferi punoj pare koju tajni istraživači zovu vatrena magla. Oni još nisu imali pluća, a disali su pomoću organa sličnih cijevima kakve još danas ima ljudski embrio u prenatalnoj fazi koja pak odgovara toj vremenskoj epohi. Nisu posjedovali ni toplinu, ni crvenu krv, jer tada još nije postojao nikakav individualni duh. Imali su u nutrini mjehurasti

organ koji su napuhivali s vrućim zrakom kako bi mogli bolje skakati preko golemih zemljinih pukotina uzrokovanih razornim djelovanjem vulkana. Na pozadini njihove glave pojavio se jedan organ koji je sada povučen unutra u glavu, a anatomici ga zovu epifiza ili treće oko, premda on nikada nije bio oko već organ za osjećanje. Tijelo tada nije imalo nikakvih osjetila, no kada je čovjek došao preblizu vulkanskom krateru osjetio je toplinu preko navedenog organa i udaljio se prije nego je njegovo tijelo bilo uništeno.

U ono vrijeme je tijelo bilo već toliko zgusnuto da čovjek više nije u stanju razmnažati se preko spora pa postoji potreba za razvojem jednog organa za mišljenje, odnosno mozga. Jednaku stvaralačku snagu koju mi danas primjenjujemo da bi izgradili željeznicu ili parobrod u vanjskom svijetu, u ono su vrijeme koristili iznutra za izgradnju organa. Kao i sve snage i one su bile pozitivne i negativne. Jedan pol je bio vođen prema gore za izgradnju mozga dok je drugi pol postao slobodan za stvaranje jednog drugog tijela. Na taj način čovjek više nije bio jedno potpuno stvaralačko jedinstvo. Svaki je dio posjedovao samo polovicu stvaralačke snage i zato je postalo nužno tražiti svoju nadopunu izvana.

U kasnije doba lemurske epohe stas se čovjeka još mogao oblikovati. Kostur je doduše bio stvoren, ali čovjek je posjedovao veliku sposobnost da oblikuje vlastito meso i ono životinja oko sebe.

Tada rođeni čovjek mogao je čuti i pipati, ali opažanje svjetla tek je kasnije nadošlo. Lemurijac nije imao oči. Posjedovao je dva osjetljiva mjesta pomoću kojih je osjećao sunčanu svjetlost koja je mutno sjala kroz vatrenu atmosferu stare Lemurije, i to je trajalo do blizu kraja atlantske epohe kada je čovjek razvio vid kakov danas ima.

Njegov se govor sastojao iz glasova sličnih onima prirode. Plač vjetra u neizmjernim šumama koje su obilno rasle u tadašnjoj nadtropskoj klimi, žuborenje potoka, zavijanje bure, buka vodopada, grmljavina vulkana- sve su to bili za njega glasovi Bogova i on je znao da od njih potiče.

O rođenju svog tijela ništa nije znao. Nije mogao vidjeti ni vlastito tijelo, ni tijela drugih, ali je mogao opažati svoja sustvorenja. To je bilo neko unutarnje opažanje, kakovo mi imamo o osobama i predmetima u snu, ali uz važnu razliku da je njegovo snu slično opažanje bilo jasno i razumno.

Ali "kada su mu se otvorile oči" (kako je to opisano u povijesti o padu i grijehu) i njegova se svijest upravela naprama van ka predmetima zemaljskog svijeta, promijenili su se uvjeti. Razmnažanje više nisu vodili anđeli nego čovjek sam, koji nije poznao djelovanje snaga Sunca i Mjeseca. Njegova je svijest postupno usmjeravana na zemaljski svijet, iako mu se stvari još nisu pojavljivale s jasnim konturama kao u kasnije doba atlantske epohe. Postupno je naučio poznavati smrt, uslijed prekida svoje svijesti, kada je nakon smrti bio premješten u viši svijet i kod ponovnog rođenja u fizički svijet.

Ono što je bilo rečeno o vidu Lemurijanaca važi samo za jedan mali dio onih koji su živjeli na kraju te epohe i postali klica za sedmu atlantsku rasu. Veći dio Lemurijaca je bio sličan životinjama, a tijela u kojima su stanovali degenerirala su u divlje čovjekolike majmune današnjeg vremena.

U atlantskoj epohi koja je slijedila na Lemurijsku, čovjek je bio potpuno različit od bića koja danas postoje na Zemlji. On je imao glavu, ali jedva čelo, njegov mozak nije imao dijelove čela. Glava je išla malo iznad očiju koso prema natrag. Uspoređen s današnjim čovjekom on je bio div; njegove ruke i noge u omjeru prema tijelu bile su mnogo dulje nego li naše. Umjesto hodajući kretao se naprijed letećim skokovima, slično onim u klokana. Imao je male svjetlucave oči, a njegove vlasi su u presjeku bile okrugle. Ova potonja osobina razlikuje još i danas živuće potomke atlantske rase od nas. Njihove vlasi su bile opore, sjajno crne i okrugle u presjeku. One kod arijaca uvijek su ovalne na presjek, a i u boji različite. Uši atlanta nalazile su se više prema natrag na glavi nego kod arijaca.

Viši nosači prvih atlanta još se nisu nalazili u istom odnosu prema gustom tijelu kao naši. Kod njih još duh nije bio potpuno unutar tijela, on se djelomično nalazio izvan tijela i zato nije mogao svog nosača kontrolirati istom lakoćom kao kad bi bio čitav u tijelu. Glava životnog tijela stršila je daleko iznad fizičke glave. Točka između obrva, po prilici jedan i pol centimetar ispod površine kože, ima analognu točku u životnom tijelu. Kada se te dvije točke međusobno preklapaju kao kod današnjeg čovjeka, onda one predstavljaju sjedište duha koji stanuje u čovjeku.

Poradi udaljenosti ovih dviju točaka bilo je opažanje ili gledanje Atlanta u nutarnjem svijetu mnogo oštrije nego li ono u gustom svijetu, koji je uslijed guste teške magle bio zamračen. Ali nakon što je vrijeme bilo ispunjeno postajala je atmosfera polako jasnija i istovremeno se pomakla spomenuta točka u životnom tijelu bliže k odgovarajućoj točki u gustom tijelu, da bi se potpuno s njom sjedinila u zadnjoj trećini atlantske epohe.

Rmoahali su bili prva atlantska rasa. Imali su samo malo pamćenja i ovo se poklapalo s opažanjima osjetila. Pamtili su boje i zvukove i tako razvili u stanovitoj mjeri osjećaje. S osjećanjem je kod Atlanta došlo i do prapočetka govora. Oni razvijaju riječi, sve manje upotrebljavajući puke glasove kao što su to još činili Lemurijci, te stvarima pridaju imena.

Tlavatli su bili druga atlantska rasa. Oni su već počeli osjećati svoju vrijednost kao odvojena ljudska bića. Postali su tašti i tražili su da se pamte njihova djela. Pamćenje je postalo faktor u životu zajednice. Tako je počeo kult predaka.

Tolteki su bili treća atlantska rasa. Oni su stvorili monarhiju s nasljednim pravom i osnovali običaj štovanja ljudi radi djela njihovih predaka. Iskustva su se jako cijenila i pamćenje se razvilo do visokog stupnja.

U srednjoj trećini atlantske epohe nalazimo početak odvojenih nacija. Kraljevi opijeni od moći počeli su je upotrebljavati u sebične svrhe za osobno bogaćenje, umjesto za opće dobro.

Praturanci su predstavljali četvrtu atlantsku rasu. Bili su posebno zlobni u svom odvratnom egoizmu te su osnovali hramove u kojima su kraljevi obožavali kao Bogovi.

Prasemiti su bili peta i najvažnija od sedam atlantskih rasa, jer kod njih nalazimo prvu klicu za poboljšanje svojstva mišljenja. Zato je prasemitska rasa postala klicom za sedmu rasu arijske epohe. Oni su bili prvi koji su otkrili da razum stoji više nego snaga mišica. Za vrijeme ove rase počela se atmosfera konačno razvedravati, te je prije spomenuta točka u životnom tijelu došla u vezu s istovrsnom točkom u gustom tijelu. Ovo sjedinjenje osposobilo je čovjeka da sve predmete vidi oštro s jasno označenim obrisima, ali time je izgubio gledanje nutarnjih svjetova.

Arkadijci su bili šesta, a Mongoli sedma atlantska rasa. Oni su razvili sposobnost mišljenja još dalje, no slijedili su stanovite pravce mišljenja koji su se sve više udaljavali od glavnih ciljeva života koji se razvijao. Kada se teška magla na Atlanti sve više zgušćivala preplavila je rastuća snažna količina vode taj kontinent i uništila veći dio stanovništva, kao i tragove njihove kulture.

Centralna Azija je bila kolijevka arijske rase koja je potekla od prasemita. Odatle su potekle razne rase. Ovdje ih nije potrebno pobliže opisivati, jer je povijest dovoljno nacrtala njihove glavne oznake.

Mozak i živčani sustav

Za trajanja saturnovog kruženja zemljine periode gusto je tijelo steklo sposobnost stvoriti mozak da bi dobilo nosača za klicu razuma koji kasnije treba pridoći. Prvo je bio dan poticaj za izgradnju prednjeg dijela mozga. Mozak i živčani sustav najviši su izraz osjećajnog tijela. Oni izazivaju slike vanjskoga svijeta, ali za stvaranje duhovnih slika potrebnu tvar donosi krv. Iz tog razloga kod aktivnog mišljenja krv teče u glavu.

Mozak je kod čovjeka povezujući članak između duha i vanjskog svijeta. Bez mozga on ne može ništa saznati o vanjskome svijetu. Organi osjetila su samo posrednici vanjskih utisaka do mozga i on je oruđe koje te utiske čini razumljivim i koji ih sređuje. Duh podržan od anđela izgradio je mozak da bi sakupio znanje o fizičkom svijetu. Kada je Ego zaposjeo svoje nosače, postalo je nužno da se jedan dio stvaralačke snage upotrijebi za gradnju mozga i grkljana. Luciferski duhovi su podstrekači sveg razumnog rada, posredovanjem onog dijela spolne snage koja teče prema gore, da bi bila upotrebljena za rad mozga. Na taj način je biće, koje se razvijalo, preko mozga steklo svijest o vanjskom svijetu - na račun polovice svojih stvaralačkih snaga.

Psiholozi su ustanovili da su stanoviti dijelovi mozga posvećeni jednom osobitom radu mišljenja, a frenolozi su išli u tom istraživanju još dalje. Danas je poznato da mišljenje troši i razara nervnu supstancu. Ovo i sve ostalo istrošeno u organizmu, nadoknađuje se putem krvi. Kada će jednom tijekom daljnjeg razvoja rad srca biti podvrgnut volji čovjeka, onda će doći kruženje krvi pod apsolutnu kontrolu ujedinjavajućeg životnog duha. Tada će duh moći držati krv podalje od onih područja u mozgu koja su posvećena sebičnim svrhama. Kao posljedica toga ti osobiti centri će postupno zakržljati.

Znanje razuma i sebičnost koja ga prati čovjek je stekao na račun svoje stvaralačke snage s kojom je on sam od sebe mogao raditi. On je kupio svoju slobodnu volju kroz bolest i smrt. No kada jednom čovjek nauči svoj razum upotrebljavati za dobro čovječanstva, steći će duhovnu moć nad životom, pa će biti vođen prirođenim znanjem koje nadvisuje današnje razumsko znanje u toj mjeri u kojoj ovo nadvisuje najnižu životinjsku svijest. Mozak je u najboljem slučaju samo neizravan put za sticanje znanja i bit će nadomješten putem izravnog doticaja s mudrošću prirode, koja će tada osposobiti čovjeka da stvara nova tijela bez ičije pomoći.

U periodu Mjeseca bilo je potrebno da se gusto tijelo nanovo izgradi i pripremi za prožimanje osjećajnim tijelom. Također ga je trebalo dovesti do toga da uzmogne razviti živčani sustav, mišiće, hrskavicu i sklonost za kostur. Ova ponovna izgradnja bila je djelo Saturnovog kruženja za vrijeme periode Mjeseca.

Ponovna gradnja gustog tijela za Saturnovog kruženja u periodu Zemlje dala je prvi poticaj početnom odvajanju živčanog sustava koji se od tada pojavljuje u svojim podvrstama, voljnom i simpatičnom živčanom sustavu. Za vrijeme periode Mjeseca bili smo snabdjeveni samo s ovim potonjim. Voljni živčani sustav, koji je gusto tijelo doveo do jednog instrumenta izvanredno sposobnog da se prilagodi nutarnjem vodstvu i kontroli putem Ega, dodan je tek za trajanja sadašnje Zemljine periode.

Kada je na početku lemurske epohe došlo do razdvajanja Sunca, Mjeseca i Zemlje, opazio je onaj dio čovječanstva koji je bio najnapredniji, razdvajanje osjećajnog tijela u jedan viši i jedan niži dio. Ostali dio čovječanstva doživio je to tek na početku atlantske epohe. Viši dio osjećajnog tijela postao je neka vrsta životinjske duše. On je stvorio cerebrosposobni živčani sustav i mišiće podvrgnute volji, kontrolirajući na taj način niži dio trostrukog tijela dok nije bio razvijen povezujući članak razuma.

Onaj dio mišićnog sustava koji nije podređen volji kontrolira simpatični živčani sustav.

Sjedište čovječjeg duha uglavnom je u epifizi, a u drugom redu u mozgu i u cerebrosposobnom živčanom sustavu koji bdije nad mišićima podvrgnutim volji.

Krv

Razmatranje krvi ide duboko, vrlo je dalekosežno i od osobite važnosti sa bilo kojeg stanovišta je mi analizirali. Lucifer je imao bezuvjetno pravo kada je rekao "da je krv jedna osobita tekućina". Ona gradi fizičko tijelo od vremena kada se atom klica smjestila u jaje pa do prekida srebrne niti, koja dovršava zemaljsku egzistenciju. Ona je jedan od najviših proizvoda životnog tijela i posrednik ishrane u svakom dijelu tijela. Ona je izravni nosač Ega koja prenosi svaku misao, svaki osjećaj i svako uzbuđenje plućima koja ih otpremaju dalje u krv.

Za vrijeme djetinjstva i do 14. godine života crvene kosti pune moždine ne šalju sva krvna tjelešca. Većinu njih dostavlja thymus žlijezda, koja je kod fetusa najveća, a onda se u tom stupnju smanjuje koliko organi djeteta koje raste postaju sposobni sami proizvoditi krv. Thymus žlijezda sadrži zalihu krvnih tjelešaca koju je primila od roditelja, i zato se dijete

koje svoju krv vuče iz onog izvora još ne može smatrati osobnošću. Ne može prije nego li organizam djeteta sam počne stvarati krv. Tek kada thymus žlijezda u 14. godini života obustavi svoje djelovanje dosiže svijest o sebi svoj puni izraz; rodi se "Ja". Od te dobi Ego stvara sam krv i njome vlada.

Ovo što slijedi objasniti će taj događaj i njegovu logiku.

Sjetite se da rast i primanje hrane ovise o snagama koje djeluju na osnovi kemijskog etera uzduž pozitivnog pola životnog tijela. Taj eter će u sedmoj godini života zajedno s ostatkom životnog tijela biti oslobođen. Samo kemijski eter je u to doba potpuno zreo, a ostali treba još da dozriju. U 14. je godini života životni eter, koji ima posla s razmnožavanjem, potpuno razvijen. U vremenu od 7. do 14. godine života pretjerana je ishrana nagomilala višak snage, koja sada teče k organima seksa i spremna je da djeluje, čim se pojavi požudno tijelo.

Ova se seksualna snaga nagomilava za vrijeme treće sedmogodišnje periode, a kroz to se vrijeme razvija svjetlosni eter, nosač topline krvi i kontrolira srce tako da tijelo ne bude ni pretoplo ni prehladno. U ranom djetinjstvu krv često dosegne jednu prijelaznu temperaturu. Za vrijeme jakog rasta čest je protivni slučaj, ali kod usijanih glava silovite mladeži uslijed uzavrele krvi se dešava da strast i temperament često izgone Ego. Mi onda kažemo da se temperament uskipio i da se pjenu od bijesa, te tada tumačimo takovo djelovanje na slijedeći način - određena je osoba izgubila glavu i postala nesposobna misliti. To se događa osobito onda kada strast, bijes i temperament pregriju krv uslijed čega Ego biva izbačen iz tijela. Ego je tada izvan svojih nosača, pa ovi odlaze Amoku pošto im je oduzet vodeći upliv misli (njima je pak djelomično i zadaća da služe kao kočnica za impulse). Samo onaj čovjek koji ostaje hladan i sebi ne dozvoljava nikakvih uzbuđenja može jasno misliti.

Dokaz za tvrdnju da Ego ne može u tijelu raditi ako je krv pretopla ili prehladna jest općepoznata činjenica da prekomjerna temperatura čini čovjeka pospanim, a kada premaši jedan određeni stupanj izbacuje Ego, čime tijelo ostaje bez svijesti. Samo kod normalne temperature krvi može ga Ego upotrebljavati kao nosača svijesti.

Crvenilo srama pokazuje da je krv došla u glavu, da je mozak pregrijan, a mišljenje uzeto. Strah je stanje kojim se Ego želi braniti protiv jedne vanjske opasnosti. Tada krv odlazi u središte, lice postaje vidljivo blijedo, jer je krv napustila površinu tijela, a ono izgubilo na toplini, što također koči mišljenje. U groznici visoka temperatura uzrokuje delirium.

Punokrvni čovjek, ako krv nije pretopla, okretan je u mišljenju i djelovanju, dok je slabokrvni pospan. U prvom slučaju Ego ima više kontrole, a u potonjem manje. Ako Ego hoće misliti on povuče krv u pravoj toplini prema mozgu. Ali kada je nakon jednog obilnog ručka djelatnost Ega upravljena na probavne organe, čovjek ne može misliti, on je pospan.

Stari su Normani i Škoti znali da je Ego u krvi. Nijedan stranac nije im mogao postati saveznikom prije nego li je svoju "krv pomiješao s njihovom", te tako postao jedan od njihovih.

Kod potomaka obitelji patrijarha Adama, Metuzalema itd. sadržavala je krv, koja je njihovim žilama tekla, slike svih događaja njihovih predaka i te su slike bile njihovom vidu stalno prisutne, jer oni tada još nisu imali pogled u vanjski svijet. Danas krv svakog pojedinca sadrži još samo slike njegovih vlastitih iskustava, a k njima pristupa putem podsvjesnog pamćenja. Prije nego su ženidbe izvan obitelji bile dozvoljene, svaki je individuum bio vođen po jednom obiteljskom duhu (anđelu), koji je ušao u njegovu krv putem udahnutog zraka i svakom Egu pomagao da nadzire svoje nosače. Kada je došlo do ženidbi izvan obitelji Ego je postigao jednu stepenicu samosvijesti na koju se mogao osloniti. Time je prestao biti jedan od Boga vođeni automat i postao osobnost koja sama sobom vlada. Što je veća mješavina krvi, toliko manje može Ego, koji u tijelu stanuje, biti pod uplivom rasnih ili obiteljskih duhova. Nemiješana krv pribavljala nam je potporu predaka tako dugo dok je to bilo potrebno. Miješana krv donijela je neovisnost od vanjske pomoći. Jedan Bog (stvoritelj) mora biti neovisan.

Toplina krvi je pogodno tlo za Ego i luciferski duhovi sa Marsa pomažu da se ova toplina uzdrži stalnom time što rastopljeno željezo, kovinu Marsa, miješaju u krv, te tako privlače kisik- Sunčev element.

Ispravna toplina za pravo očitovanje Ega postoji tek onda kada se rodi intelekt iz konkretnog intelekta makrokozmosa, tj. kada je individuum navršio otprilike 21 godinu. Zakoni također priznaju tu starost kao najranije vrijeme kada se čovjeka može smatrati punoljetnim.

U niskim životinjskim vrstama krv je tekuća i prožeta zncima (jezgrama). Jezgre kao životna središta su osnova za grupni duh. On upravlja njihovim životnim događajima i vodi ih putem tih jezgri. Za trajanja prvog vremena trudnoće krv nastajućeg djeteta je također zničava i to putem majčinog organizma. Ona uređuje izgradnju nastajućeg tijela, ali čim inkarnirani Ego uđe u majčino tijelo nova osobnost počinje to pokazivati i opirati se stvaranju zničavih krvnih stanica. Stare stanice sve više nestaju tako da onda kada se srebrna nit u času rođenja učvrsti i Ego u tijelo useli sva zrnca nestanu. Tada je Ego apsolutni vladar nad novim nosačem, a to je nasljedstvo vrijednije od bilo kojeg zemaljskog posjeda. Ako nove nosače ispravno upotrebljavamo postićemo njihovom pomoći duševnu snagu i skupljamo blago u Nebu. Propustimo li duhovnu kontrolu nad tim nosačima s tim mi ozbiljno sprječavamo naš viši razvoj i činimo veliki grijeh.

Prema tome krv je specijalni nosač Ega i tako kako smo u prošlim eonima razvoja kristalizirali tvar da bi time stvorili gusto tijelo tako je isto određeno da naši nosači imaju postati eterični, da bi sebe i svijet mogli uzdići iz kraljevstva materije u duhovno kraljevstvo. Ego zato prije svega nastoji učiniti krv plinovitom. Gledano duhovnim očima krv bez zrnaca nije tekuća već plinovita. Okolnost da krv kod uboda iglom u našu kožu izlazi kao tekućina nije protudokaz tome. U času kada ventil jednog parnog kotla otvorimo plin se također zgusne u tekućinu, ali ako napravimo model parnog kotla od stakla i promatramo kako para radi, tada vidimo samo kako se klipovi kreću naprijed i natrag tjerani nevidljivom snagom, odnosno u ovom slučaju živom parom. Slično kao što je živa para u kotlu nevidljiva i plinovita, tako je krv nevidljiva i plinovita u ljudskom tijelu, a što je razvoj jednoga Ega višega stupnja to je i više eterična njegova krv.

Kada je hrana u životnom procesu prošla svoju kemijsku preobrazbu počinje postupak zgrušavanja, pa će plinovita krv u raznim organima biti pretvorena u tkiva, da bi nadoknadila ono što je uslijed životne djelatnosti postalo neuporabivo i razoreno. Slezena predstavlja ulaz u životno tijelo. Ovuda neprestano struji sunčana energija (koje u atmosferi ima u izobilju) u naše tijelo da nam pomogne u životnim događajima. Ovdje se također odigravaju najžešće borbe između osjećajnog i životnog tijela. Misli patnje, straha i srdžbe miješaju se s procesom isparivanja u slezeni, a rezultat je komadić plazme. Zatim plazmu uhvati jedan misaoni elemental koji iz toga stvori jezgru i u njoj se utjelovi. Tada počinje njegova razorna djelatnost kod čega se on ujedini s drugim otpadnim tvarima i proizvodima truljenja svake vrste i učini tijelo kosturnicom umjesto hramom živoga duha koji unutra stanuje. Zato možemo reći da svako bijelo krvno tjelešce, koje je uhvatilo jedno biće izvana, predstavlja za Ego jedno izgubljenu priliku. Što je više takovih izgubljenih prilika u tijelu toliko je tijelo manje pod kontrolom Ega. U bolestima su one brojnije nego kad je čovjek zdrav. Može se također reći da dobroćudni ljudi ili iskreno religiozni s čvrstom vjerom i povjerenjem u božju providnost i ljubav imaju mnogo manje izgubljenih prilika ili bijelih krvnih tjelešaca nego li oni koji su uvijek zabrinuti i uzbuđeni.

Tako proizlazi da je krv jedini sastavni dio našega tijela koji nam doista pripada. U kojoj mjeri mi krv možemo kontrolirati ovisi o tome koliko se Ego u tijelu uspijeva izraziti. Ego može raditi samo preko crvenih krvnih tjelešaca. Kadgod si dozvolimo da negativno mislimo i djelujemo mi stvaramo bijela krvna tjelešca koja nisu policija našeg organizma, kako to znanost danas misli, već razarači.

Kada krv teče kroz arterije koje se nalaze duboko u tijelu, ona je plinovita, no gubitak topline u blizini površine kože djeluje da se djelomične zgusne i u toj supstanci uči Ego stvarati mineralne kristale. Znanost je nedavno pronašla da krv raznih naroda pokazuje različite kristale, tako da je danas moguće razlikovati krv jednog crnca od krvi bijelog čovjeka. Doći će vrijeme kada će ustanoviti još veća odstupanja, jer kao što postoji velika razlika u stvaranju kristala kod raznih rasa, tako će se moći ustanoviti i razlika u stvaranju kristala pojedinih ljudi.

Ako promatramo stvar s jednog drugog stanovišta onda opažamo da se krv, ako se promiješa, jasno podijeli u tri razne supstance: u serum ili vodi sličnu supstancu koja potpada pod znak raka kojim vlada Mjesec; u crveno obojenu tvar koja je marsove prirode, rođena pod znakom škorpiona, i najvažnije od svega u fibrin, vlaknastu tvar koja pripada trećem vodenom znaku, ribama. Dok smo još imali čvrsti, koščani dio našega tijela (kostur) izvana, oko našega tijela, bila je svijest tako mutna kao kod ljuskara. Kada smo takoreći izrasli iz ovog koščanog dijela i on je bio preložen prema unutra, postigli smo jedan mnogo viši stupanj svijesti, pa kada mi sada taj u tijelu prisutni kostur oduhovljujemo putem krvi, onda izvlačimo esencu sveg onog što smo naučili u proteklim vremenskim epohama i pretvaramo u dolazećoj jupiterovoj epohi u korisne duševne snage. Zatvoriti se protiv ove djelatnosti bio bi zločin protiv duše.

Kako žena posjeduje pozitivno životno tijelo, ona postiže zrelost prije nego muškarac i dijelovi koji ostaju slični biljci, kao vlasi, rastu dulje i obilnije. Naravno da jedno pozitivno

životno tijelo stvara više krvi nego negativno životno tijelo. Zato žena ima jači krvni pritisak koji je potreban radi potpore mjesečnog ciklusa, a kada ovaj nakon klimakterija prestane, počinje drugi rast žene.

Impulsi osjećajnog tijela tjeraju krv kroz organizam raznom brzinom, ovisno o intenzitetu osjećaja. Žena ima višak krvi, pa prema tome radi pod većim pritiskom nego muškarac. Premda taj pritisak nalazi olakšanje putem menstruacije, ima trenutaka u kojima je potreban jedan osobiti izlaz. To su ženine suze koje predstavljaju bijelu krv, djelujući kao sigurnosni ventil u vidu smanjenja pretjeranog pritiska. Muškarci također mogu imati jednako jaka uzbuđenja kao i žene, no ipak nisu toliko skloni suzama jer imaju samo onoliko krvi koliko mogu udobno koristiti.

Žlijezde s unutrašnjim izlučivanjem

Ezoteričkim je astrolozima dobro poznato da je čovjekovo tijelo prošlo jedno neizmjereno dugo doba razvoja i da je ovaj čudesni organizam rezultat polaganog procesa izgrađivanja koji se stalno nastavlja dok u jednoj dalekoj budućnosti ne dosegne stupanj savršenstva, o kojem mi danas ne možemo ni sanjati. Napredni učenik također zna da čovjek osim svog zemaljskog tijela posjeduje još i finije nosače ili omote duše koje većina ljudi još ne vidi, iako svi oni imaju u sebi latentno šesto čulo kojim će ih jednom i prepoznati .

Okultist govori o tim finijim nosačima kao o životnom tijelu koje je napravljeno od etera, o osjećajnom ili požudnom tijelu sagrađenom iz osjećajne tvari iz kojega mi uzimamo svoje osjećaje i uzbuđenja, te o omotu- razumu. Oni tvore zajedno s zemaljskim tijelom ono što zovemo osobnost, koja je prolazni dio za razliku od besmrtnog duha koji te nosače upotrebljava za svoje izražavanje. Ovi fini nosači prožimaju zemaljsko tijelo kao što zrak prožima vodu, imajući osobitu vlast nad određenim dijelovima, jer zemaljsko je tijelo samo kristalizacija finih nosača i to na isti način i po istom načelu kao što se meka sluz jednog puža kristalizira u tvrdi ljusku koju on nosi na svojim leđima. Za svrhu ove rasprave je dovoljno ako općenito kažemo da je mekši dio našega tijela koji obično zovemo mesom, razvrstan u žlijezde i mišiće.

Razvoj životnog tijela počeo je za periode Sunca. Od toga vremena razvijala je kristalizacija unutar tog nosača ono što mi danas zovemo žlijezdama, i do današnjeg dana su one i krv posebno očitovanje životnog tijela unutar fizičkog tijela. Zato se može za žlijezde u cijelosti reći da stoje pod vladavinom darovatelja života Sunca i velikog dobročinitelja Jupitera. U zadaću životnog tijela spada da izgrađuje i uspostavlja elastičnu snagu mišića kada su oni izmoreni i iscrpljeni od djelovanja, što im pak nalaže nemirno osjećajno tijelo koje ima svoj početak u periodu Mjeseca. Mišićima zato upravlja brzo se krećući Mjesec koji tvori sadašnju bazu anđela, čovječanstva Mjesечеve periode. Moramo još reći da pojedine žlijezde i osobite grupe mišića podliježu i utjecaju drugih planeta.

Poznajemo osnovno hermetičko pravilo- "kako gore, tako i dolje" koje je glavni ključ za sve misterije, pa tako kao što ima na Zemlji, makrokozmu, još mnogo neotkrivenih mjesta, tako nalazimo i u mikrokozmu, tijelu, nepoznatih područja koja su znanstvenim

istraživačima poput zapečaćene knjige. Najvažnija među njima su male grupe tzv. žlijezda s unutrašnjim izlučivanjem kojih je sedam, a to su:

moždani privjesak kojim vlada Uran,
epifiza kojom vlada Neptun,
štitnjača pod vladavinom Merkura,
thymus žlijezda pod Venerom,
slezena pod vladavinom Sunca i
bubrezi kojima vlada Jupiter.

One su za okultistu od osobite važnosti i mogu se u stanovitom smislu nazvati sedam ruža na križu tijela, jer su usko povezane s okultnim razvojem čovječanstva. Četiri od njih - thymus, slezena i oba bubrega stoje u svezi s osobnošću čovjeka. Moždani privjesak i epifiza su u izmjeničnom odnosu naročito s duhovnom stranom naše prirode, a štitnjača čini spojnicu između njih. Astrološki utjecaj na te žlijezde je slijedeći:

Slezena je ulaz za sunčanu energiju koju svaki čovjek prerađuje, koja kruži čitavim tijelom kao životna struja, bez koje nitko ne može živjeti. Tim organom prema tome upravlja Sunce. Bubrezi stoje pod upravom Jupitera, velikog dobročinitelja koji djeluje umirujuće i ublažavajuće kada uzbuđenja izazvana od Mjeseca, Marsa ili Saturna naruše ravnotežu. Kada kočeca ruka Saturna probudi melankolične osjećaje i srcu nametne ograničenja, sokovi bubrega bivaju putem krvi dovedeni k srcu gdje djeluju kao snažni poticatelji u svom nastojanju da održe cirkulaciju krvi ispravnom, dok se vedri optimizam bori protiv saturnovskih briga ili silovitosti Marsa koji osjećajno tijelo dižu do burnih uzbuđenja i srdžbe, uslijed čega mišići dolaze u stanje napetosti i drhtanja, te na taj način rasipavaju životnu energiju. Tada dolazi u pomoć izlučivanje bubrega, koje odvoji u jetri veće količine šećera nego obično, te na taj način pomaže u hitnoj nuždi dok se opet ne uspostavi ravnoteža. To se isto događa kod svih drugih uzbuđenja i briga. Poznavanje ovih tajnih činjenica navelo je stare astrologe da bubrege stave pod upliv žlijezda Vage, simbola ravnoteže. Da bismo izbjegli zbrku pojmova potrebno je reći da bubrezi, koji potpadaju pod Veneru, vladaricu Vage, igraju značajnu ulogu u ishrani tijela. Bubrežima jednako vlada i Jupiter, s kojim ćemo se još posebno baviti.

Venera i njena viša oktava Uran vladaju funkcijama ishrane i rasta, ali na razne načine i u razne svrhe. Venera vlada thymus žlijezdom, koja predstavlja članak između roditelja i djeteta dok ono ne dođe do puberteta. Ta se žlijezda nalazi neposredno iza prsne kosti. Ona je najveća pred rođenjem i za vrijeme djetinjstva dok traje rast. Za to je vrijeme tijelo djeteta najdjelotvornije, jer dijete još nije izloženo strastima i osjećajnim uzbuđenjima, koja rađa osjećajno tijelo tek u 14. godini života. Za vrijeme rasta dijete još ne može samo stvarati crvena krvna tjelešca kao odrasli, jer nerođeno i neorganizirano osjećajno tijelo u to vrijeme još ne funkcionira kao primatelj marsovskih snaga, koje izvlače željezo iz živežnih namirnica i pretvaraju ga u hemoglobin. Da bi se taj manjak izravnao, nagomilana je u thymus žlijezdi jedna duhovna esencija oduzeta od roditelja, pomoću koje je alkemija krvi u stanju da tako dugo izdrži, dok osjećajno tijelo samo ne počne djelovati. Tada thymus žlijezda počne svojim radom, pa dijete povlači iz vlastitog osjećajnog tijela potrebne marsovske snage. Od tog vremena preuzima pod normalnim okolnostima Uran, viša oktava Venere i vladar žlijezde moždanog privjeska, funkciju rasta i primanja hrane na slijedeći način:

Dobro je poznato da sve stvari, a i naše živežne namirnice stalno iz sebe zrače male čestice, koje pokazuju sustav i svojstva tog predmeta. Kada živežne namirnice prinosimo ustima dolazi nekoliko tih nevidljivih čestica u nos i uslijed nadražaja njušnih osjetila mi odmah opazimo, da li ono što želimo uzeti vrijedi ili ne. Čulo mirisa nas opominje kada hrana zrači štetnim mirisom. Ali pokraj tih čestica, koje nam hranu čine privlačnom ili odbojnom, postoje još druge koje prodiru klinastu kost i udaraju na žlijezdu moždanog privjeska uslijed čega se probudi uranska alkemija koja stvori izlučinu i dovede je u krv. To pomaže primanje hrane kroz kemijski eter, čime osigurava normalan rast i dobro osjećanje čovječjeg tijela za trajanja zemaljskoga života. Ponekad je upliv Urana na tu žlijezdu nepravilan pa je to razlog svojevrzne nepravilnosti rasta.

Ali osim duhovnog upliva na žlijezdu moždanog privjeska, koji dovodi do navedenih tjelesnih abnormalnosti, Uran je također odgovoran za duhovni rast, kada pomaže probuđenom čovjeku u njegovim naporima da probije veo do nevidljivih svjetova. U tom ga poslu podupire i Neptun, vladaoc epifize, a da bismo to ispravno razumjeli potrebno je da funkciju štitnjače kojom upravlja Merkur, te epifize kojom upravlja viša oktava Neptun, istovremeno uzimamo u obzir.

Lako je prepoznati da štitnjača stoji pod vladavinom Merkura, planete razuma, kada vidimo djelovanje koje izobličenje ove žlijezde vrši na razum, kao na primjer kod kretenizma i miksodema. Sokovi ove žlijezde su za pravilan rad razuma na zemaljskoj razini, gdje mozak pretvara misli u djelovanje, jednako tako potrebni, kao što je eter potreban za prijenos elektriciteta. Veza s nevidljivim svjetovima i mogućnost izražavanja u njima ovisi o pravilnom funkcioniranju epifize, koja je u stvari duhovna. Njome upravlja Neptun, viša oktava Merkura, planeta duhovnosti koja radi zajedno s moždanim privjeskom koji pak stoji pod Uranom.

Znanstvenici su gubili mnogo vremena u nagađanju o prirodi i funkciji dvaju malih organa, moždanog privjeska i epifize, ali bez praktične koristi. Razlog je uglavnom taj što su analizirali tijelo a ignorirali duh.

Nitko ne može funkcije bilo kojega organa stvarno i istinski promatrati pod uvjetima koji vladaju u laboratorijima, na operacionom stolu ili kod otvaranja leševa. Da bi se postiglo primjereno razumijevanje, organi se moraju promatrati u njihovom radu u živom tijelu, a to je moguće jedino duhovnim gledanjem. Postoje organi koji kržljaju, pokazujući put kojim smo išli za vrijeme prošlog razvoja, a drugi se tek razvijaju i pokazuju put budućeg razvoja. Također postoji još jedna vrsta organa koji se niti razvijaju niti kržljaju- oni još duhovno miruju. Fiziolozi vjeruju da moždani privjesak i epifiza kržljaju, jer se oni nalaze u razvijenijem stanju kod nekih niskih vrsta živih bića, poput crva, no njihove ideje nisu ispravne. Neki su nagađali da je epifiza nekako povezana s razumom, zato što ona nakon smrti sadrži stanovite kristale i što je količina tih kristala kod duhovno defektnog čovjeka mnogo manja, nego kod duhovno normalnih ljudi. Ovaj je zaključak pravilan, ali vidovnjak zna da kanal kičmene moždine jednog živog čovjeka nije ispunjen tekućinom, da krv nije tekuća i da ovi organi ne sadrže kristale dok je tijelo živo.

Ove se tvrdnje postavljaju kod punog poznavanja činjenice da je krv i esencija kičmene moždine tekuća kada se uzima od živog ili mrtvog tijela i da sadržaj privjeska i epifize izgleda kristalan kada se mozak secira. Ipak to je slično onome kada se para uzeta iz kotla u neposrednom doticaju sa zrakom zgusne u vodu, ili kada se rastaljena rudača izvađena iz visoke peći odmah ukruti.

Sve su ove supstancije čisto duhovne esencije dok se nalaze unutar tijela. One su tada eteričke, a supstanca u epifizi se pojavljuje, gledano duhovnim očima, kao svjetlo. Nadalje, kada jedan duhovnjak promatra epifizu nekog drugog koji je također duhovno aktivan, tada je to svjetlo tako intenzivno i sjajnih duginih boja da gotovo premašuje u ljepoti čudesnu igru boja polarnog svjetla. Izgleda također da se funkcija ovog organa mijenjala tijekom ljudskog razvoja. Za vrijeme ranijih epoha našeg boravka na ovoj zemlji, dok je čovjek predstavljao samo jedan veliki vrećasti proizvod u koji se duh još nije bio uselio nego ga je samo zasjenjivao, u tom je vrećastom proizvodu gore bio jedan otvor i tamo se nalazila epifiza. Ona je tada služila kao orijentacijsko osjetilo. No kako je tijelo s vremenom otvrdnulo, sve je manje moglo podnositi izvanredno veliku vrućinu koja je u ono vrijeme vladala, pa ga je epifiza upozoravala na blizinu kratera i živih vulkana koji probijahu tanku zemljinu koru, odvodivši ga što dalje od prijetećih mjesta. Epifiza je predstavljala organ koji upravlja, djeluje putem osjeta, ali onda se osjet proširio preko cijeloga tijela. To je putokaz za okultistu- jednog će se dana čula sluha i vida također proširiti preko cijeloga tijela, tako da ćemo čitavim tijelom čuti i vidjeti i uslijed toga postati mnogo tankočutniji nego što smo danas.

Od toga vremena su epifiza i moždani privjesak privremeno duhovno zaspali, da bi čovjek zaboravio nevidljive svjetove dok ne ispuni zadaće ovog materijalnog svijeta. Moždani privjesak povremeno očituje svoj uranski upliv u neprirodnom tjelesnom rastu, stvarajući osobine i čudovišta raznih vrsta. Neptun može isto tako putem epifize neprirodno djelovati, on je odgovoran za neprirodni duhovni rast vještica, vračeva i medija. Kada se ove žlijezde probude na normalno djelovanje otvorit će nam vrata, da na zdrav i siguran način dođemo do nutarnjih svjetova. Ali do tada, ova sluz epifize kojom upravlja Merkur, planet razuma, služi tome da drži mozak u ravnoteži.

U budućnosti će žlijezde s unutarnjim izlučivanjem igrati istaknutu ulogu, njihov će razvoj jako ubrzati evoluciju, jer je njihovo djelovanje uglavnom nutarnje i duhovno. Mi se sada približavamo eri Vodenjaka; Sunce upravo počinje prenositi visoke duhovne titraje ovoga znaka koji sa sobom donose sposobnost naslućivanja, suosjećanja i prenošenja misli. Ove pojave treba dovesti natrag u vezu s buđenjem žlijezde moždanog privjeska kojom vlada Uran, gospodar znaka Vodenjaka. Svaka protekla godina to sve više pokazuje.

Sistem limfnih žlijezda

Sistem limfnih žlijezda cjevastog je oblika i nekako usko povezan s kapilarnim žilama, koje vežu vene s arterijama i završavaju u velikoj veni blizu srca. Limfe koje teku u žilama imaju samo jedan smjer t.j. prema središtu cirkulacije, k srcu. Ovaj se sistem može promatrati kao mali odvodni kanal za tijelo, jer on u neku ruku skuplja vodu za ispiranje iz

svih tkiva, nakon što su se ta tkiva okupala u limfama koje su putem ovoga sistema onamo otpremljene. Ove si cijevi možemo predstaviti kao kanale za drenažu kojima izrabljena voda otječe a ove limfne žlijezde kao brane duž kanala kod kojih se struja limfa mora zaustaviti, da bi bila filtrirana na svome putu prema venoznoj krvi.

Žlijezde se nalaze u laktovima, pazuhu, koljenima i u spolnoj preponi, gusto su razdijeljene preko čitavog prednjeg dijela vrata, u trbuhu i u prsima između pluća.

Svaka od limfnih putanja dotiče na putu prema svom odredištu, krvnim sudovima, jednu ili više ovih žlijezda. Limfne stanice su jedine stanice u tijelu koje nemaju stanične stijenke, one se kreću kao amebe u vodi. Pretrpi li čovječje tijelo kakvu upalu, onda su za to odgovorne limfe, jer sve otrovne tekućine najprije odlaze u limfne kanale.

Žlijezde lako obole radi otrovne naravi limfa koje filtriraju. Limfni sistem je trostruk: on skuplja limfu iz tkiva, mliječnu kiselinu iz utrobe nakon što je prošao proces probave, i proizvodi putem limfne žlijezde stanice, koje su identične sa bijelim krvnim tjelešcima.

ŽIVOTNO TIJELO

Razvoj i opća svrha

Životno tijelo je naš po starosti drugi nosač, čiju su izvornu klicu postavili Gospodari mudrosti za vrijeme periode Sunca. U kruženju Sunca za periode Mjeseca on je bio mijenjan i učinjen sposobnim da bude prožet osjećajnim tijelom a i prilagođen živčanom sustavu, mišićima, kosturu itd.

Za vrijeme kruženja Sunca u periodu Zemlje bilo je životno tijelo iznova izgrađeno da bi se prilagodilo razumu koji je klijao. Učinjeno je tada više sličnim gustom tijelu. Njegov organizam danas je po izdržljivosti najbliži gustom tijelu.

Ponovno izgrađivanje uslijedilo je za hiperborejske epohe u periodu Zemlje kada su se pojavili Gospodari oblika s anđelima i gusto tijelo čovjeka, koje je tada imalo vrećasti oblik, presvukli sa životnim tijelom.

Gusto tijelo se izgrađuje prema obliku životnog tijela u predporođajno vrijeme i točna je kopija životnog tijela sa jednom iznimkom. Tokom čitavog života životno je tijelo graditelj i uzdržavatelj gustog tijela. Njegova se zadaća sastoji u tome da ublažuje štete kao i da na novo izgrađuje organe. Njegova glavna sredstva izražavanja su krv i žlijezde a i simpatički živčani sustav, pri čemu je dobio pristup do utvrda osjećajnog tijela, kada je počeo razvijati srce kao voljni mišić.

Životno tijelo u potpunosti prožima gusto tijelo i nadilazi ga za otprilike 4 cm. Tkivo životnog tijela se može, grubo uzevši, usporediti s jednim od onih okvira za slike koji su sastavljeni od stotinu malih drvenih djelića, koji upadaju jedan u drugi pa promatraču izgledaju kao bezbrojni šiljci. Šiljci životnog tijela ulaze u šuplje međuprostore gustih atoma, natapaju ih životnom snagom i prenašaju ih u više titraje nego li su oni rudnih tvari zemlje, koji nisu tako brzi i oduhovljeni.

Eter i njegove funkcije

Kada analiziramo ljudsko biće onda nalazimo da su u njegovom visoko organiziranom životnom tijelu snažno djelotvorne sve četiri vrste etera (kemijski, životni, svjetlosni i reflektirajući). Pomoću kemijskog etera čovjek može uzimati hranu i rasti. U životnom eteru djelujuće snage čine ga sposobnim da se razmnožava, snage svjetlosnog etera opskrbljuju tijelo toplinom i djeluju na živčani sustav i mišiće, čime mu se putem čula otvaraju vrata u vanjski svijet. Reflektirajući eter omogućava duhu da kontrolira svoje nosače putem snage misli. Ovaj eter takođe čuva u pamćenju prošla iskustva.

Kemijski i životni eter stvaraju matricu za naše zemaljsko tijelo, svaka od njegovih molekula smještena je u jednu mrežu etera koji je prožima i ispunjava životom. Kroz ovaj eter izvode se tjelesne funkcije poput disanja. Gustoća i čvrstoća ove eterske marice određuje stanje zdravlja.

Atomi kemijskog i životnog etera koji se kupe oko atoma-klice i svoje sjedište imaju u solarnom pletivu oblika su prizme. Oni su tako raspoređeni da kad uđe kroz slezenu sunčana snaga u naše tijelo, lomljene zrake postaju crveno obojene. To je boja stvaralačkog aspekta Trojstva, naime Jehove, svetoga duha, koji vlada Mjesecom, planetom plodnosti. Zato biva životna struja koja sa Sunca kroz slezenu ulazi u naše tijelo obojena svijetlo roza. Vidovnjaci često opažaju kako ona teče dužinom živaca kao električna struja u žicama. Nabijeni ovom snagom stvaraju kemijski i svjetlosni eter puteve za asimilaciju (pretvaranje hrane u sastavne dijelove tijela) koja održava čovjeka na životu i rasu neprestano nastavlja.

Za vrijeme života prožima svaki prizmoliki životni atom jedan tjelesni atom i njega umiruje. Da bi si mogli stvoriti sliku o tom postupku predstavimo si košaru od žice u obliku kruške sa stranicama od tekuće žice koja ide od pola do pola. Prizmoliki životni atom umetnut je na gornjem najširem mjestu i odgovara sjevernom polu naše Zemlje. Tako prodire šiljak prizme tjelesni atom na najužoj točki koja odgovara južnom polu Zemlje i sve to sličići jednom zvrku koji se okreće i vibrira. Na taj je način naše tijelo učinjeno živim i kadrin za kretanje.

Svjetlosni i reflektirajući eter su putevi za svijest i pamćenje. Oni su kod prosječnog čovjeka nešto stanjeni i još nemaju konačnog oblika. Oni prožimaju atom kao što zrak prožima spužvu i stvaraju jedno slabo auričko zračenje oko svakog atoma.

Znanost je ustanovila da se atomi našeg gustoga tijela neprestano mijenjaju tako da će dijelovi iz kojih je naš nosač sada sastavljen za nekoliko godina sasvim nestati, ali je također opće poznato da ožiljci i druge brazgotine ostaju od mladosti do starosti. Razlog je tome taj što prizmoliki eterski atomi iz kojih je sastavljeno naše životno tijelo ostaju nepromijenjeni od kolijevke pa do groba. Oni međusobno ostaju uvijek u istom položaju. To znači da se prizmoliki eterski atomi koji dovode tjelesne atome u prstima ili nogama do vibriranja ne kreću u rukama i nogama eterskog tijela nego ostaju točno na istom mjestu na kojem su se u početku nalazili.

Jedna povreda tjelesnih atoma ne uključuje u sebi sličnu povredu na prizmolikim eterskim atomima. Nova tjelesna supstanca koja se preko njih oblikuje ima zato iste osobine i isti oblik kao prije.

Ali ove primjedbe vrijede samo za prizmolike atome koji odgovaraju čvrstim i tekućim predmetima zemaljskog svijeta, jer oni zauzimaju jedan određeni konačni oblik, koji zadržavaju. Osim toga posjeduje svako živo ljudsko biće sadašnje razvojne epohe u svom životnom tijelu izmiješano, jednu određenu količinu svjetlosnog i reflektirajućeg etera, koji je nosač za čulna opažanja i pamćenje. Smijemo reći da svjetlosni eter odgovara plinovima našeg zemaljskog svijeta. Najbolji opis koji se može dati o reflektirajućem eteru jest da ga nazovemo nad- eterskim. On je jedna zrakoprazna supstanca plavičaste boje koja je

otprilike slična plavoj sredini plinskog plamena. On izgleda proziran i moglo bi se misliti da se čitava njegova nutrina može prepoznati, međutim baš je obratni slučaj, on skriva sve tajne prirode i čovječanstva. U njemu se nalazi izveštaj o pamćenju prirode. Uspoređen sa čvrsto stojećim prizmolikim eterskim atomima svjetlosni reflektirajući eter potpuno je suprotne prirode. Oni su bježeći i putujući. Svejedno je da li mnogo ili malo te tvari čovjek posjeduje, ona je priraštaj, plod njegovih životnih iskustava. On se izmiješa unutar tijela kolanjem krvi, a kada je kroz služenje i žrtvu u životnoj školi narastao toliko da se ne može više zadržati unutar tijela njega se vidi izvan tijela kao tijelo duše u zlatnom i plavom.

Plava boja pokazuje najvišu vrstu duhovnosti zato je po opsegu najmanja i može se usporediti s plavom sredinom plinskog plamena, dok zlatne zrake čine veći dio i odgovaraju žutom svjetlu koje omata plavu sredinu plinskog plamena. Plava boja se ne pojavljuje izvan gustog tijela izuzev kod stvarno velikih svetaca; obično se samo žuto vidi. Kod smrti se ureže ovaj dio životnog tijela zajedno sa životnom panoramom koju sadrži osjećajno tijelo. Srž svih naših životnih iskustava ureže se onda u atom-klicu kao savjest ili kao krepost, koja nas u sljedećem životu potiče da izbjegnemo zlo i činimo dobro. Na taj se način svojstva atoma-klice mijenjaju od jednog života do drugog. Srž dobroga, uvijek u pokretu se nalazećeg dijela životnog tijela stečenog u jednom životu, određuje svojstvo prizmolikih na miru stojećih eterskih atoma u sljedećem životu. Ono što je najviše u jednom životu biti će najniže u sljedećem životu pa se mi tako postupno penjemo po stepenicama evolucije do Božanstva.

Iz navedenog jasno proizlazi da je životno tijelo nosač običaja. Svi roditelji znaju da djeca u svojim prvim godinama, u kojima taj nosač nastaje, prihvaćaju jedan običaj za drugim. Ponavljanje je ključ životnog tijela i običaji nastaju uslijed ponavljanja. Različito od ovoga je osjećajno tijelo, nosač naših osjećaja i uzbuđenja jer ono mijenja svoj oblik od časa do časa. Makar smo rekli da je eter, iz kojega se oblikuje životno tijelo, u stalnom pokretu i da se miješa sa tokom krvi, ovo je kretanje ipak razmjerno polagano, uspoređeno sa brzinom strujanja osjećajnog tijela. Možemo reći da je razlika takva kao između puža i svjetla.

Kada Ego na putu prema reinkarnaciji prolazi regiju konkretnih misli, osjećajni svijet kao i etersku regiju, on skuplja iz svake jednu određenu količinu tvari. Svojstva ovih tvari određuje atom-klica prema osnovnom pravilu, da jednako opet privlači jednako. Količina tvari ovisi o tome koliko je nje potrebno pratipu koji smo mi sami izgradili u drugom nebu. Iz prizmolikih eterskih atoma grade određena duhovna bića, anđeli izvjestitelji i njihovi pomoćnici, jedan eterski oblik koji se onda stavlja u majčino tijelo i omata postepeno sa zemaljskom tvari, dok nije postalo vidljivo fizičko tijelo novorođenog djeteta.

Ego upotrebljava samo mali dio tog etera dok se ostali dio životnog tijela jednog djeteta, ili još više tvar iz koje je ovaj nosač sagrađen, nalazi izvan gustog tijela. Iz tog razloga strši životno tijelo djeteta mnogo više iznad opsega gustog tijela nego kod odraslih ljudi. Za vrijeme rasta ta se zaliha eterskih atoma upotrebljava da bi se oživjeli dijelovi tijela koji rastu sve do njegove zrelosti kada životno tijelo prelazi gusto tijelo još za samo 4 cm.

Zapadna škola mudrosti postavlja kao svoje najbitnije i osnovno pravilo “da svaki okultni razvoj počinje sa životnim tijelom”. Dio životnog tijela koji je tvoren od oba viša etera, svjetlosnog i reflektirajućeg etera, mi zovemo duševno tijelo, to znači ono je mnogo više i

bliže povezano s osjećajnim tijelom i razumom, i mnogo je više pristupačno za djelovanje duha nego oba niža etera. Duševno tijelo je nosač intelekta i ono je odgovorno za sve ono što čovjeka čini čovjekom. Naša promatranja, naša nastojanja, naš karakter itd. treba pripisati djelovanju duha na ova oba viša etera, koja postaju više ili manje svijetleća - odgovarajući prirodi naših običaja i našeg karaktera. Kao što gusto tijelo u sebe prima hranu i stiče snagu, primaju oba viša etera u sebe naša dobra djela koja smo za života činili, uslijed čega ovi eteri dobivaju na opsegu. Razmjerno našem djelovanju u ovom životu mi povećavamo ili umanjujemo dio koji smo kod rođenja sa sobom donijeli. To je razlog zašto zapadna nauka mudrosti tvrdi da mistični razvoj počinje sa životnim tijelom.

3. Član

OSJEĆAJNO TIJELO I RAZUM

Za vrijeme trećeg kruženja u periodi Mjeseca zračili su Gospodari osobnosti iz sebe supstancu i pomagali ljudima koji su se nesvjesno razvijali da je upotrijebe i iz nje izgrade klicu jednog osjećajnog tijela. Oni su im također pomogli da tu klicu ugrade u gusto i životno tijelo, koje su već posjedovali. Taj je rad nastavljen za vrijeme trajanja trećeg i četvrtog kruženja periode Mjeseca.

Suprotna niska volja ili volja mesa izraz je višeg dijela osjećajnog tijela. Kada je uslijedilo rastavljanje Sunca, Mjeseca i Zemlje na početku lemurijske epohe počeo je onaj napredniji dio nastajućeg čovječanstva da razdvaja osjećajno tijelo u jedan viši i jedan niži dio. Preostali dio čovječanstva tu je diobu proveo za vrijeme atlantske epohe.

Taj viši dio osjećajnog tijela postao je neka vrsta životinjske duše. On je izgradio živčani sustav od mozga i leđne moždine i voljne mišiće, uslijed čega je mogao kontrolirati niži dio trostrukog tijela, dok se nije stvorio razum kojeg još nije bilo. Onda se razum povezao sa životinjskom dušom i postao suvladarem.

Za čovjekova života njegovo osjećajno tijelo još nije tako oblikovano kao njegovo gusto tijelo i njegovo životno tijelo, ali nakon smrti ono zauzima taj oblik. Za života ono ima svijetleći jajoliki oblik koji u budnom stanju okružuje gusto tijelo kao bjelanjak što okružuje žutanjak. Ono strši kod običnog čovjeka 30-40 cm preko gustog tijela. Osjećajno tijelo sastavljeno je iz tvari osjećajnog svijeta i u neprestanom je kretanju neshvatljive brzine. U njemu nema određenog mjesta za bilo koju česticu kao u gustom tijelu. Materija koja je za trenutak u glavi može sljedećeg trenutka biti u nogama i onda opet gore. U osjećajnom tijelu nema organa kao u gustom i životnom tijelu, ali postoje centri za opažanje koji izgledaju kao vrtlozi, kada su aktivni, koji ostaju u razmjerno istom odnosu prema gustom tijelu. Kod većine to su samo vrtlozi koji još ne služe kao centri za opažanje. Njih se može probuditi u svim ljudima ali razne metode pokazuju razne rezultate. Osjećajno tijelo ima korijen u jetri i rodi se po prilici u 14. godini života.

Kod neškolovanog vidovnjaka koji se razvio prema krivim, negativnim metodama okreću se ovi vrtlozi od desna na lijevo odnosno u suprotnom smjeru kazaljke na uri.

U osjećajnom tijelu pravilno školovanog vidovnjaka okreću se ti vrtlozi kao kazaljke na uri i zrače velikom raskoši kod čega daleko premašuju svjetlo običnog osjećajnog tijela. Ovi mu centri daju mogućnost da opaža stvari u osjećajnom svijetu i da ih vidi i istražuje prema vlastitoj želji, dok osobe kod kojih se vrtlozi okreću u suprotnom smjeru kazaljke na uri slične zrcalu koje odražava samo ono što se pred njim odigrava.

U jednoj dalekoj budućnosti osjećajno će tijelo čovjeka biti jednako usavršeno kao životno tijelo i gusto tijelo. Kada dosegnemo taj stupanj svi ćemo imati moć da radimo sa osjećajnim tijelom, kao danas sa zemaljskim tijelom.

Razum

Za vrijeme trajanja atlantske epohe periode Zemlje zračili su Gospodari intelekta iz samih sebe klicu materijalnog oblika u naše biće, iz koje mi sada pokušavamo izgraditi organizirani razum. Taj je dan čovjeku da bi ga pokrenuo na djelovanje, ali kako je Ego bio krajnje slab a požudna priroda jaka, povezao se nastajući razum sa osjećajnim tijelom i tako je nastala sposobnost za lukavstvo. Ona je postala uzrokom svih zloba u drugoj trećini atlantske epohe.

Razum kao posljednje izgrađeno tijelo čovjeka zapravo još nije tijelo. On je samo jedan ud, jedan omot određen da bude žarište za uporabu Egou. On je ipak najvažniji instrument koji duh posjeduje i njegovo specijalno oruđe za stvaralačku djelatnost. Mi sami kao Ego djelujemo izravno u finoj supstanci, u regiji apstraktnih misli, koje smo mi izgradili unutar opsega naše osobne aure. Odatle mi promatramo utiske koje vanjski svijet čini preko naših čutila na životno tijelo, zajedno sa osjećajima i uzbuđenjima koje izaziva u našem osjećajnom tijelu, i sve se to zrcali u našem razumu.

Iz ovih duhovnih utisaka mi stvaramo naše zaključke u tvari regije apstraktnih misli u stvarima s kojima se upravo bavimo. Ovi zaključci to su misli. Putem snage naše volje mi projiciramo jednu misao u naš Razum gdje ona kao oblik misli zauzme konkretan stas (obličje) dok je mi obavijemo sa tvari iz svijeta konkretnih misli. Slika misli može biti projicirana u jednom od triju sljedećih pravaca:

1. prema osjećajnom tijelu s namjerom da tamo pobudi osjećaje koji vode k nekom neposrednom djelovanju
2. gdje impuls misli izvana ne traži bezodvlačnu aktivnost, ona se prenosi izravno u reflektirajući eter zajedno sa svim mislima koje su sa tim povezane, da bude upotrijebljena jedamput kasnije
3. misaona slika može također biti upravljena prema jednom drugom razumu, gdje djeluje kao sugestija ili prenosi informacije

Kada je putem jednog takovog oblika misli taj opisani posao izvršen, ili kada je u tome sadržana energija bila izdana u bezuspješnom pokušaju, ona se vraća natrag svom stvoritelju i donosi jednu neuništivu obavijest o svome putovanju.

Na našem sadašnjem stepenu razvoja možemo reći da se razum rađa oko 21. godine, ali puna snaga razuma se doseže tek oko 49. godine života.

Razum je žarište kroz koje se misli, izazvane snagom duha, prenose u materijalni svijet. Prvo su one samo oblici misli, ali kada želja predstavljene mogućnosti pretvori u djelo i čovjeka potakne na aktivnost u materijalnom svijetu, to postaju ovi oblici misli ono što mi zovemo "stvarnost".

Za sada razum još nije sposoban dati jednu jasnu i vjernu sliku onoga što si duh predstavlja. To nije istoznačno. Nastaju maglovite i oblačne slike. Radi toga se nameće

potreba eksperimentiranja, da bi se pokazali nedostaci prvih predodžbi i iznijeli novi utisci i misli, dok se one predodžbe koje je duh stvorio u stvari misli, uzmognu ponoviti u materijalnoj stvari.

U najboljem slučaju možemo putem našeg razuma stvoriti samo takve utiske koji imaju neku vezu sa oblikom, jer je čovječji razum stvoren tek za periode Zemlje, i zato se sada nalazi u svom stadiju oblika ili rude. Zato se ograničavaju naše aktivnosti na oblike, na rude. Mi si možemo predstaviti sredstva i puteve za djeovanje u rudnim oblicima u tim nižim kraljevstvima ali samo malo ili gotovo ništa u živim tijelima. Mi naravno možemo presaditi žive mladice na živa stabla ili prenijeti žive dijelove životinja ili ljudi na druge žive dijelove, ali mi ne radimo sa životom nego samo sa oblikom. Mi možemo mijenjati uvjete ali život koji već stanuje u jednom obliku ostaje uvijek isti. Raditi sa životom stoji izvan ljudske moći tako dugo, dok naš razum sam nije postao živ.

U periodi Jupitera oživjeti će razum u stanovitoj mjeri. Onda će si čovjek moći predstaviti oblike koji će kao biljke živjeti i rasti.

U periodu Venere, kada će razum steći također osjećaj, moći će čovjek stvarati i živuće, rastuće i osjećajuće stvari.

Kada će čovjek na kraju periode Vulkana steći savršenstvo, onda će biti sposoban da si “predstavlja” bića koja će živjeti, rasti, osjećati i misliti.

II Dio

BOLESTI

4. Član

OPĆI UZROCI BOLESTI

Uvod

Bolest je u stvari vatra, NEVIDLJIVA VATRA koja je OTAC, koji nastoji da se razbiju otvrdnuta stanja koja su se nagomilala u našem tijelu. Mi u groznici prepoznajemo vatru ali i čirevi, rak i sve druge bolesti su u stvari djelovanja one nevidljive vatre, koja treba da organizam očisti i oslobodi stanja, koja smo mu nametnuli time što smo povrijedili prirodne zakone.

Možemo također reći da su bolesti dokaz našeg neznanja, jedinog grijeha, a liječenje znak pravilno primijenjene spoznaje, u kojoj jedinoj leži spas. Krist je utjelovljenje principa mudrosti i u onoj mjeri, u kojoj se Krist u nama oblikovao, mi postizemo zdravlje. Zato treba jedan liječnik da bude religiozan i da se trudi da svog bolesnika ispuni visokim idealima, da se nauči prilagoditi zakonima Božjim koji upravljaju čitavim Svemirom, da bi time stekao trajno zdravlje u sadašnjem i budućem životu.

Stari zavjet počima sa pripovijetkom kako je čovjek bio zaveden krivim svjetlom luciferskih duhova uslijed čega su nastupile sve boli i patnje ovoga svijeta i svršava s obećanjem da će doći Sunce pravednosti i na svojim krilima donijeti snagu liječenja. A u Novom zavjetu nalazimo da je to Sunce pravednosti, istinsko svjetlo došlo da spasi svijet, i prva činjenica koja se u vezi s tim utvrđuje jest, da je ono proizašlo iz jednog neoskvrnenog začeca.

Ovu točku treba temeljito razumjeti, naime da je lucifersko kaljanje sa strastima ono što je donijelo u svijet boli, grijeh i patnje. Kada se stvaralačka snaga upotrebljava za udovoljavanje strastima, bilo da se porok vrši sam ili zajednički, u ili izvan zakonitog braka, onda je to grijeh koji se ne može oprostiti, on se mora okajati. Čitavo čovječanstvo trpi sada radi tog grijeha. Oslabljena tijela, bolesti koje naokolo vidimo prouzročene su kroz stoljeća i prije nego naučimo svoje strasti savladavati ne može doći nikakvo pravo zdravlje.

Prije nego je osjećajno tijelo bilo nakvašeno ovim demonskim principom začeca je bilo neoskvrnjeno i sakrament. Ljudi su se tada kretali u prisutnosti anđela, čisti i bez srama. Akt oplodnje bio je jednako nevin kao onaj jednog cvijeta. Neposredno nakon toga što se nedaća zbila opasao je anđeo ljude s lišćem, da bi im utuvio ideal po kojem treba da uče

živjeti, naime slično kao biljke. Ako budemo ikada sposobni da provedemo akt rađanja na jedan čisti i nevini način i bez strasti kao biljke, onda će se izvršiti jedno neoskvrnjeno začecje i jedan Krist će biti rođen, sposoban da liječi sve boli čovječanstva, da smrt pobijedi i besmrtnost postigne. On je pravo svjetlo, koje će udaljiti čovječanstvo od došaptavanja strasti, putem samožrtvovanja do suosjećanja.

To je veliki ideal kojemu stremimo: sebe same čistiti od poroka sebičnosti i koristoljublja. Zato gledamo na znak Rozenkrojčera kao ideal. Sedam crvenih ruža znače očišćenu krv, bijela ruža ukazuje na čistoću života, a zlatna sjajuća zvijezda predstavlja onaj neprocjenjivi upliv zdravlja, pripravnosti na pomaganje i duhovne uspravnosti koja zrači iz svakog sluge čovječanstva.

Prije nego li nas ovaj život Krista ne prosvijetli iznutra prema van, mi ne možemo prirodne zakone niti shvatiti niti ih se pridržavati i zato si, uslijed neznanja, radi prestupa tih zakona uvijek privlačimo bolesti. Kako je to već Emerson rekao, bolestan čovjek jedan je zločinac, njegovo bolesno stanje iznijelo je na vidjelo da on gazi prirodne zakone. To je razlog zašto je potrebno propovijedati Kristovo evanđelje, da bi se svaki od nas naučio Boga ljubiti iz sveg srca i svog bližnjeg kao samoga sebe, jer sva tuga u svijetu, priznali mi to ili ne, nastaje iz jedne velike činjenice naše sebičnosti. Što je razlog ako je u ishrani došlo do nereda? Ne dolazi li to odatle što smo naš organizam pretovarili, jer smo bili ljuti i iscrpili naše živce kada smo pokušali nekog upotrijebiti za svoje sebične svrhe, i sada ga mrzimo zato što nismo uspjeli? Sebičnost je u svakom slučaju glavni uzrok većine bolesti, sebičnost je veliki grijeh neznanja.

Uzroci duhovne slabosti

Bolesti koje napadaju ljude mogu se podijeliti u dva velika razreda: u duhovne i tjelesne. Duhovna poremećenja ako su prirodna mogu se pripisati zloupotrebi spolne snage uz jednu iznimku koju ćemo kasnije objasniti. Također je nesposobnost normalno govoriti posljedica tog uzroka. To je logično i lako razumljivo. Mozak i grkljan izgradili su anđeli sa polovicom spolne snage, jer je čovjek prije nego je posjedovao ove organe bio dvospolan i potomstvo je mogao sam stvarati. Ovu je sposobnost izgubio kod izgradnje mozga i danas je upućen na suradnju s drugim čovjekom suprotnog spola, da bi mogao roditi nosača za dolazeći duh.

Ako upotrijebimo duhovno gledanje za promatranje čovjeka u pamćenju prirode, dok se još nalazio u izgrađivanju svog organizma, onda možemo ustanoviti da je- gdje god se nalazio jedan živac- da je prvo postojala struja strasti i da su mozak i grkljan u prvom redu morali biti izgrađeni iz tvari od strasti. Postojalo je traženje za nečim što je prvo dalo poticaj mozgu i rodilo one živčane struje da se tijelo može kretati i duh postići sva ona zadovoljenja na koja je želja ukazivala. I govor se upotrebljava da bi se time postigao jedan željeni predmet ili neka svrha. Putem ovih sposobnosti čovjek je stekao stanovitu vlast nad svijetom, pa kada bi sada tako lako mogao iz jednog tijela u drugo prelaziti onda ne bi bilo kraja zloupotrebi njegove moći- da si ispuni svaki hir i svaku želju. Ali uslijed zakona o

uzroku i djelovanju on prima u novome tijelu sposobnosti i organe, koji su slični onima koje je ostavio u prošlom životu.

Kada strasti u jednom životu upropaste tijelo onda se to ureže u atom- klicu. Kod slijedećeg silaženja na ponovno rođenje on zato ne može skupiti zdravi materijal, da bi njime izgradio za rad sposoban mozak. On se tada obično rodi pod jednim zajedničkim znakom. Onda stoje četiri zajednička znaka obično u uglovima, jer u tim znakovima mogu samo teško strastvena traženja doći do ispoljavanja. Radi toga nema snažnog poticaja u njegovom mozgu, koji je vladao u prošlom životu, koji bi trebao služiti za stalno pomlađivanje. Njemu fali podstrek u životu i on postaje bespomoćan, naplavljeno drvo u Oceanu života- često čak i lud.

Ali duh nije lud, on vidi, zna i ima snažno traženje da upotrebljava tijelo, makar je to često nemoguće jer u mnogo slučajeva on ne može niti jedan ispravni impuls poslati kroz živce. Mišići lica i dijelova tijela zato nisu pod kontrolom njegove volje. Sve to radi pomanjkanja saradnje organa i zato ljudi ima tako sažaljenja vrijedan izgled. U takvim slučajevima ima duh naučiti jednu od najtežih zadaća u životu, naime da je gore nego smrt biti vezan na jedno živo tijelo a ne moći se kroz njega izraziti. Jer je za mišljenje, govor i kretanje potrebna snaga bila potrošena uslijed nepravilna načina življenja u ranijem životu, i ostavila duh bez potrebne energije da se u svom sadašnjem mesnatom instrumentu može pravilno zaposliti.

Makar naslijedene duhovne defekte općenito treba svesti na zloupotrebu u ranijem životu postoji još uvijek jedna pažnje vrijedna iznimka od tog pravila: Ako se jedan duh, kojega čeka jedan osobito težak život, spusti na ponovno rođenje i pred ulazom u majčino tijelo osjeti, da je panorama predstojećeg života koja mu je predočena vrlo teška, onda duh gdjekada pokuša da uteče iz ove životne škole. U taj čas su *Recording Angels* ili njihovi pomoćnici već uspostavili vezu između životnog tijela i ćutilnih centara u mozgu fetusa. Zato budu pokušaji duha da uteče od majčinog tijela spriječeni i pokušaj da se izmota donosi poremećenje kod povezivanja između eterskih i fizičkih ćutilnih centara, tako da se životno tijelo više koncentrično ne poklapa sa fizičkim tijelom, pa eterska glava strši iznad fizičke glave. Zato je duhu nemoguće da upotrebljava gusto tijelo. On je vezan na jedno tijelo bez razuma koje ne može upotrebljavati i utjelovljenje je praktično bezvrijedno.

Mi poznajemo također slučajeve gdje kasnije u životu jaki udarac potakne duh da pokuša pobjeći sa nevidljivim nosačima. Ovdje pretrpe eterski ćutilni centri u mozgu jedno slično djelovanje i taj udarac smeta duhovnu sposobnost izražavanja. Sigurno je već svatko imao takav doživljaj kad se jedamput prestrašio. Jedan osjećaj vučenja prolazi kroz njega, kao da nešto pokušava otići iz fizičkog tijela. To je osjećajno i životno tijelo koji su u svom djelovanju tako brzi da se može usporediti s brzim vlakom i pužem. Oni vide i osjećaju opasnost, i nje se boje prije nego se strah prenese u lijeno i polagano zemaljsko tijelo u kojem su usidreni, koje njihovo bježanje pod normalnim okolnostima osujećuje.

Ali u stanovito vrijeme ako strah postane vrlo jak oni mogu prouzročiti takav udarac od kojeg se eterički ćutilni centri poremete. To se događa kod većinom takvih osoba koje su rođene pod znacima, koji su najslabiji u zodijaku. Ali kao što jedna vrpca nakon rastezanja može opet natrag zadobiti svoju elastičnost tako je lakše uspostaviti duhovne sposobnosti u

ovakovim slučajevima nego u onima, gdje je naslijeđena mahnitost prenesena iz ranijeg života prouzrokovala nedovoljne veze.

Uzroci tjelesnih slabosti

Kod tjelesnih abnormalnosti i nakaza izgleda da je pravilo, da isto tako kao što tjelesna razularenost uzvratno djeluje na duhovno stanje, da zloupotreba duhovnih snaga u jednom životu dovodi do tjelesnih defekata u kasnijem postojanju. Jedno okultno pravilo glasi: “Jedna je laž u osjećajnom svijetu istovremeno umorstvo i samoubojstvo”. Učenja starije braće, kako su prikazana u rozenkrojcerskom nazoru na svijet, kažu- da ma gdje se nešto dogodilo da jedna u nevidljivom svijetu o tom stvorena misao, o tom donese obavijest. Uvijek kada se tom događaju govori ili se on tumači nastane jedan novi oblik misli koji se sa izvornim sjedini i njega jača pod pretpostavkom, da se titraji obiju točno poklapaju. Ali kada se pripovijeda jedna neistina o istom događaju onda titraji originalnog oblika misli s onim naknadno učinjenim nisu u skladu, oni si proturječe i nastoje se duhovno u komade razderati. Kada je dobra i istinita misao dovoljno jaka ona će svladati i uništiti misao koja počiva na laži i dobro će pobijediti zlo. Ali gdje su laži i zlobne misli jače one mogu nadvladati i razoriti istinite misli o događaju. Nakon toga se zle misli međusobno pobijaju i bivaju obostrano uništene. Sve stvari na koncu rade zajedno za dobro.

Jedan čovjek koji živi čisto i koji se trsi slušati zapovjedi Božje, koji ozbiljno teži k istini i pravednosti, stvarati će oko sebe misli jednake naravi. Njegov će razum ići putevima koji su u skladu s istinom i kada dođe vrijeme u drugom nebu, gdje se gradi prauzorak za njegov dolazeći život, onda će se on intuitivno, snagom navike iz prošlog života, povezati sa pravdom i istinom. Ova se osnovna pravila ugrade u njegovo tijelo, stvaraju harmoniju u dolazećim nosačima i zato će zdravlje u sljedećem životu biti osigurano. Ali s druge strane, oni koji su u prošlom životu imali iskrivljeno shvaćanje stvari, pokazivali nepoštivanje istine, lukavost, krajnju sebičnost, bezobzirnost prema blišnjima prisiljeni su i u drugom nebu gledati stvari na suprotan način, jer to odgovara njihovom običnom pravcu mišljenja. Prauzrok koji takvi ljudi izgrade utjeloviti će sudbinu zabluda i neiskrenosti i uslijed toga će tijelo, kada dođe do poroda, pokazivati slabosti na raznim organima ako ne i na čitavom organizmu.

Mi moramo naše učenike uvijek ponovo opominjati da ne prave prebrze zaključke iz ovih zavodljivih pravila. Nije naša namjera tumačiti da je svatko, tko ima zdravo tijelo u prošlom životu bio uzoran čovjek pun kreposti a drugi, koji ima neku manu da je bio ništarija i nevaljanac. Nitko od nas ne može u sadašnjem času kazati “čistu istinu i samo istinu”. Mi se varamo jer nas ćutila varaju. Jedna duga ulica izgleda u daljini kao da postaje uža makar je u zbilji milju udaljena jednako tako široka kao tamo gdje upravo stojimo. Sunce i Mjesec izgledaju u blizini horizonta kao da su veći nego kada su u zenitu, ali mi znamo da oni uistinu ne narastu kada se približe horizontu niti postanu manji kada se dignu na sredinu neba. Tako se moramo stalno vježbati i korigirati naše ćutilne varke. Tako je na sličan način sa svim u svijetu. Ono što izgleda istinito nije uvijek istinito i ono što obzirom na stanovite uvjete života danas vrijedi, može već sutra biti drugačije. Zato je nemoguće spoznati pravu istinu tako dugo dok živimo pod prolaznim i varljivim prilikama zemaljske egzistencije.

Tek kada dosegne viša kraljevstva, posebno regije konkretnih misli, mi možemo spoznati vječne istine. Zato mi pravimo ovdje dolje uvijek ponovo pogreške, usprkos našeg ozbiljnog napora istinu spoznati i govoriti. Iz tog razloga nam je nemoguće izgraditi nosače koji bi skroz na skroz bili skladni. Kada bi to bilo moguće onda bi jedno takvo tijelo bilo besmrtno ali mi znamo da besmrtnost nije u planu Božjem. Pavao je rekao da “meso i krv ne mogu naslijediti kraljevstvo Božje”.

Mi znamo da je danas samo jedan čisto mali dio ljudi spreman živjeti strogo po istini koju su spoznali, nju pred ljudima priznati i ostvariti službom prema bližnjemu, pravednošću i jednostavnim životom. Mi možemo samo znati da je uvijek bilo samo malo takvih ljudi, pa i u prošla vremena kada čovjek još nije bio razvio altruizam koji je tek s pojavom našeg Gospoda, spasitelja Isusa Krista, došao na našu Zemlju. Čudoređe je tada stajalo mnogo dublje i ljubav prema istini je kod većeg dijela čovječanstva bila gotovo sasvim zapuštena. Jer oni su išli samo za tim da nagomilavaju veliko bogatstvo ili da steknu mnogo vlasti ili ugleda. Zato su bili skloni zanemarivati interese drugih, a primijeniti laž nije bilo zazorno nego gdječuda čak i zasluga. Prauzorci su trajno bili puni slabosti. Kao posljedica toga su današnje organske slabosti našega tijela, posebno i zato što ljudi zapadne hemisfere postaju na račun rastuće duhovne svijesti sve više napeti i osjetljiviji za bolesti.

OSOBITI UZROCI BOLESTI

Gledano sa stanovišta okultiste postoje četiri vrste ludila. Ludilo je uvijek prouzročeno prekidom u lancu nosača između Ega i zemaljskog tijela. Taj se lom može zbiti između mozgovnih centara i životnog tijela, između životnog i osjećajnog tijela, između osjećajnog tijela i razuma ili između razuma i Ega. Lom može biti potpun ili djelomičan.

Ako je lom između mozgovnih centara i životnog tijela ili između prvog i osjećajnog tijela onda nastaju idioti. Ako je lom između osjećajnog tijela i razuma onda vlada nasilno i impulzivno osjećajno tijelo pa imamo bijesnog luđaka. Uslijedi li lom između Ega i razuma onda vlada potonji nad drugim nosačem pa nastaje lukavi luđak, koji može svog bolničara tako prevariti da ovaj vjeruje kako je bolesnik potpuno neopasan, dok on ne izvede neke đavolski lukave planove. Onda on konačno može pokazati svoje u nered prispjelo duhovno stanje i prouzročiti strašnu katastrofu.

Postoji jedan oblik ludila koji je dobro pobliže protumačiti, jer je gdjekada nužno da se ta bolest predusretne. Kada Ego iz nevidljivog svijeta siđe dolje na novo mjesto rođenja pokažu mu se razne inkarnacije. On vidi pred svojim očima prolaziti predstojeći život u svojim velikim i općenitim događajima, kao jedan film. Onda mu se obično ostavlja izbor između više života. On također vidi zadaće koje ima naučiti i sudbinu, koju si je stvorio u ranijim životima, i koji dio od ove u svakom od ponuđenih utjelovljenja ima odslužiti. Nakon toga Ego izabere pa ga pomoćnici anđela vode u zemlju i k obitelji u kojoj ima provesti svoj budući zemaljski život.

Ta se panorama pokazuje Egou u trećem nebu gdje je gol i duhovno uzvišen iznad sebičnih, materijalnih motiva. On je tamo mnogo mudriji nego kada se pojavi ovdje na zemlji gdje je u znatnoj mjeri kroz meso zaslijepjen. Kasnije kada je začće uslijedilo i Ego ušao u svoje majčino tijelo, otprilike 18 dana nakon tog događaja on dolazi u doticaj s eterskom matricom svog od anđela izgrađenog novog fizičkog tijela da bi potakao stvaranje mozga, koji onda Egou utisne sklonosti potrebne za izgrađivanje njegove sudbine.

Tamo vidi Ego još jedamput slike svog p r e d s t o j e ć e g života kao što jedan utopljenik poput bljeska opazi slike svog p r o t e k l o g života. U to je vrijeme Ego u svom duhovnom stanju već postao djelomično slijep tako da kada mu se dolazeći život učini odviše tvrd, on se često od toga prestraši, ustukne ući u majčino tijelo i uspostaviti točnu vezu s mozgom. On može pokušati da se brzo opet van progura a posljedica je, da iz etera sagrađeno životno tijelo namjesto da se koncentrično poklopi s gustim tijelom biva djelomično izgurano iznad glave gustog tijela. U takvom slučaju je veza između čulnih centara životnog i gustog tijela poderana i rezultat je prirođeni idiotizam, epilepsija, fajctanc i slične bolesti.

Povremeno postojeći neskladni odnosi među roditeljima često su posljednji uzrok koji Ego upozori da u takvu okolinu ne ulazi. Zato se buduće roditelje ne može dovoljno jako upozoriti da je krajnje važno, da se sve čini da majka za vrijeme trudnoće živi u stanju zadovoljstva i sklada. Za Ega je teška zadaća proći u majčino tijelo. On do krajnosti napne

sve snage pa ako u domu gdje se utjelovljuje vladaju neskladni odnosi, onda je to za njega dodatni izvor napetosti, koje onda vode navedenim strašnim stanjima.

Crna magija u svom slabijem obliku npr. hipnozi prouzrokuje gdjekada također prirodene idiote u jednom budućem životu. Hipnotizer oduzima svojim žrtvama slobodnu upotrebu njihovih raznih nosača. Po zakonu o uzroku i djelovanju on je tada vezan na tijelo s jednim neuspjelim mozgom, u kojem ne može djelovati. Mi ipak ne možemo zaključiti da svaki slučaj prirođenoga idiotizma treba dovesti u vezu sa jednim takvim zlodjelom Ega u jednom ranijem životu. Postoje i drugi uzroci koji imaju kao posljedicu prirodni idiotizam. Droge i vježbe disanja kako ih primjenjuju učenici Istoka imaju strašno, razarajuće djelovanje na tijelo, i zato je jasno da te metode nisu poželjne. Gdje se čovjek nalazi u ludnici ili boluje od sušice radi takvih vježbi disanja, a djelovanje droga dovoljno je poznato. Tjelesni atomi čovjeka zapadnog svijeta postali su tokom normalnog razvoja jako osjetljivi, i vježbe koje osoba Istoka čije tijelo još nije postalo tako osjetljivo, može nekažnjeno poduzimati, dovodi atome zapadnog čovjeka do uzbune pa ih je vrlo teško opet dovesti u pravo stanje mirovanja.

Mediumizam

Kada jedna osoba postane medij za duh koji uđe u njezino tijelo, uzme ga u posjed i upotrebljava kao vlastito - onda ima malo ili uopće nema štete, pretpostavljajući da kontrola duhova svoja prava ne zloupotrebljava. Postoje čak pojedini slučajevi gdje se kontrolni duhovi više brinu za tijelo nego sam vlasnik pa se tako gdjekada može zdravlje popraviti. Ali duhovna bića visokog etičkog stava u pravilu ne nadziru medije nego su to niži i za zemlju vezani duhovi, koji postignu upliv nad jednim medijalno obdarenim čovjekom. Kada oni jedamput tijelo posjeduju onda ga upotrebljavaju za udovoljavanje svojim niskim strastima, za alkohol i seksualnost. Na taj način oni prouzrokuju u organizmu medija smetnje i izopačenost.

Za materijalizirajućeg medija može se reći da je utjecaj uvijek štetan. Materijalizirani duh ulazi u žrtvu i kroz slezenu izvlači eter životnog tijela. Razlika između jednog materijalizirajućeg medija i jedne obične osobe sastoji se u tome da je kod prvog veza između životnog i gustog tijela krajnje labava, tako da mu je moguće u velikom opsegu to životno tijelo oduzeti. Životno tijelo je ono tijelo u kojem se prerađuje sunčana snaga koja daje život. Ako se ova životodavajuća supstanca oduzme, onda se tijelo čovjeka osuši za vrijeme materijalizacije duha, gdjekad do polovice normalnog opsega. Meso omlitavi, svjetlo gori slabo. Nakon sjednice se životno tijelo vraća mediju i on se probudi k normalnoj svijesti. On osjeća jaku iscrpljenost i poseže na nesreću većinom za alkoholom od kojeg se nada da će mu povratiti životnu snagu. U takvim će slučajevima zdravlje naravno skoro stradati i medij doživjeti totalni slom. Treba na svaki način izbjegavati bavljenje s medijumizmom jer, bez obzira na opisane opasnosti za medij, postoje još drugi ozbiljni razlozi u vezi s finijom nosačima, i osobito s obzirom na stanje poslije smrti.

Opsjednutost

Opsjednutost je stanje gdje jedno duhovno biće trajno zaposjedne tijelo nekog čovjeka, nakon što je protjeralo legitimnog posjednika. Postoje gdjekada ljudi koji su se odali pijanstvu ili drugim porocima pa se pokušavaju ispričati time da tvrde kako su opsjednuti. Bilo gdje to netko za sebe tvrdi možemo biti sigurni da je riječ o izgovoru jer ni kradljivac koji je ovdje u materijalnom svijetu nešto ukrao ne hoda naokolo da to pripovijeda, isto tako ne ide ni jedno biće koje je tuđe tijelo zaposjelo naokolo da to objavi. Potpuno je sigurno da se takovo jedno biće ne brine o tom što se misli o čovjeku čije je tijelo ono ukralo. Nema razloga da se javi i izloži riziku da bude istjerano.

Postoji nepogrešivo sredstvo kojim možemo doznati da li je čovjek stvarno opsjednut, naime dijagnoza očiju. "Oko je prozor duše" i samo je pravi vlasnik tijela sposoban zjenicu oka skupiti i raširiti. Kada neku osobu, koja tvrdi da je opsjednuta ili za koju mi mislimo da je opsjednuta, dovedemo u jednu tamnu prostoriju onda možemo utvrditi da se zjenice njenih očiju ne šire ako je stvarno opsjednuta. Zjenice se neće skupiti ni onda ako čovjeka izložimo Suncu, a neće se mijenjati ni onda ako izmjenično gleda u daljinu ili čita mala slova. Ukratko, zjenica ne reagira ni na svjetlo ni na daljinu ako je čovjek opsjednut. Ali postoji također jedna određena bolest, zvana ataksija, gdje zjenica ne reagira na daljinu, ali na svjetlo da. Nijedan čovjek koji zauzima pozitivan stav prema životu ne može biti opsjednut, jer dokle god mi našu osobnost potvrđujemo dovoljno smo jaki da sve one autsajdere držimo na razmaku. Ali na spiritističkim sjednicama, gdje sudionici zauzimaju negativno držanje, postoji uvijek velika opasnost. Najbolji put da se očuvamo opsjednutosti jest sačuvati pozitivan stav prema životu, a na spiritističke sjednice nek ne ide onaj koji naginje negativnim stavovima. Taj neka izbjegava također gledanje u kristal i sve druge metode koje bi mogle dozvati duhove. To su uopće zle metode, jer oni koji su otišli na drugi svijet trebaju vršiti svoje zadaće na novom mjestu i ne treba ih zvati natrag na zemlju.

U času smrti kada se slomi atom-klica u srcu, koja u sebi sadrži sva iskustva proteklog života, duh napušta zemaljsko tijelo i sa sobom uzima finije nosače. On tada lebdi iznad svog mrtvog tijela i to traje između nekoliko sati i tri i pol dana. Duljina tog vremena ovisi o snazi životnog tijela, nosača koji oblikuje duševno tijelo, o kojem govori Biblija. Čitav se život još jedamput okreće u slikama, i to u obrnutom redu, od smrti do rođenja, i slike se ugraviraju u osjećajno tijelo posredstvom reflektirajućeg etera životnog tijela. Kroz to vrijeme čitava je svijest duha koncentrirana na životno tijelo, ili bi bar tako trebalo biti, i on ne opaža što se oko njega događa. Slike koje su urezane u nosaču osjećaja i uzbuđenja, u osjećajnom tijelu, predstavljaju osnov za patnje koje slijede u paklu za zla djela i veselja u prvom nebu za dobra koja su učinjena u prošlom životu.

Novija su istraživanja otkrila činjenicu da se za vrijeme značajnih dana neposredno nakon smrti događa još nešto. Događa se jedna dioba u životnom tijelu, koje je slično onome koje uslijedi kod posvećenja. Onoliko od tog nosača što se može označiti kao duša, sjedini se s višim nosačima i nakon smrti predstavlja svijest u nevidljivom svijetu. Niži dio koji je odložen vraća se natrag zemaljskom tijelu i u većini slučajeva lebdi iznad groba, kako je to opisano u "Nazoru na svijet Rozenkrojčera". Cijepanje životnog tijela nije kod svih osoba

jednako, nego ovisi o naravi prošlog življenja i karakteru umrle osobe. U izvanrednim slučajevima ta dioba jako odstupa od običnih. Tu su važnu točku otkrili u mnogo slučajeva kod predmijevanih opsjednutih, pa je ona bila ispitivana u glavnom stanu. U stvari to su bili oni slučajevi opsjednutosti u kojima su ljudi patili, koji su nas zvali u pomoć. Kod naših istraživanja o naravi opsjednutosti pronašli smo ovo veliko i zaprepašujuće otkriće. Kao što je bilo za očekivati dioba je u ovim slučajevima pokazivala prevagu zla. Onda su poduzeti naponi da bi se našlo, da li postoji razred ljudi kod kojih se događa dioba s pretežno dobrim. Možemo s veseljem izvijestiti da je i to slučaj, pa nakon što smo otkriće međusobno odvagnuli i usporedili, izgleda da je ovo što slijedi ispravan opis stanja i njegovo razumno tumačenje.

Životno tijelo ima cilj izgraditi zemaljsko tijelo, dok ga naše strasti i osjećaji rastaču. To je borba između životnog tijela i osjećajnog tijela, koja rađa svijest u zemaljskom svijetu, i koja tkivo tijela tako otvrdne da meko tijelo djeteta postaje sve više žilavo i u starim se danima smežura, nakon čega uslijedi smrt. Čudorednost ili razvrat naših želja i osjećaja na sličan način djeluju na životno tijelo. Gdje je odanost visokim idealima glavni pokretač našeg djelovanja, gdje se godinama dobrovoljno i odano služilo i osobito tamo, gdje je to upotpunjeno znanstvenom vježbom osvrtnja na prošlost, tu se smanjuje količina kemijskog i životnog etera u istoj mjeri, koliko životinjski apetit nestaje, i na mjesto toga dolazi veći udio svjetlosnog i reflektirajućeg etera. Kao posljedica je tjelesno zdravlje onih ljudi koji slijede viši put manje krepko. Kod ljudi gdje je popustljivost nižoj prirodi jaka to dovodi, odgovarajući opsegu i naravi njihovih poroka do djelomičnog ili potpunog isključenja obih viših etera.

Razne važne posljedice koje su povezane sa smrću proizlaze iz ovih činjenica. Kako je kemijski eter taj koji za života tijela drži molekule čvrsto na njihovim mjestima i njih uzdržava, mora rastvaranje zemaljskog tijela poslije smrti uslijediti vrlo brzo, ako je samo malo tog materijala ostalo. To autor nije mogao ispitati jer je teško naći ljude visokih duševnih svojstava koji su umrli pred kratko vrijeme. Ali izgleda da je tako. To proizlazi iz činjenice opisane u Bibliji, prema kojoj tijelo Kristovo više nije nađeno u grobu kada su ljudi došli da ga traže. Kako smo prije rekli s tim u vezi, Krist je produhovio tijelo Isusovo tako jako, i učinio ga tako titrajućim, da je bilo gotovo nemoguće čestice za vrijeme njegovog djelovanja čvrsto držati na licu mjesta. Već smo prije utvrdili da svjetovni život povisuje udio nižih etera u životnom tijelu, uspoređeno sa višim eterima. Ako se još k tome živi jednim tzv. "čistim životom" i izbjegavaju pretjeranosti, onda je zdravlje kod tih krepkije nego ono kod jednog učenika, koji traži viši razvoj jer želi izgraditi životno tijelo koje je uglavnom iz viših etera. On ljubi "kruh života" više nego zemaljsku hranu i zato će njegov instrument biti uvijek više napet, nervozniji i osjetljiviji, jedno tankočutno stanje, koje duhovni razvoj snažno podupire ali sa zemaljskog stajališta znači nedaću.

Kod većine ljudi prevladava sebičnost i želja da izvuku što više iz života pa su zauzeti gomilanjem i čuvanjem blaga i zato im preostaje malo vremena ili sklonosti za duševnu kulturu, koja je za istinski uspjeh u životu bezuvjetno potrebna.

Zato ostaje u životu većine ljudi jako malo stalnoga i razvoj se odvija strašno polako, tako da za onoga koji je sposoban gledati predvorje smrti iz viših regija svijeta konkretnih misli i

tako rekući gledati unatrag - izgleda da od životnog tijela ništa ne ostaje. Izgleda da se to tijelo potpuno vraća zemaljskom tijelu i lebdi iznad groba da se istovremeno s ovim raspadne. Činjenica je da se rastuća količina etera povezuje s višim nosačima, s njima ulazi u osjećajni svijet da bi tamo stvorila temelje svijesti, da bi u njima i za njih živjela. Taj život u paklu i nebu traje tako dugo dok čovjek ne nastupi u drugo nebo i tamo se sjedini sa naravnim silama u težnji da za sebe samog stvori novu okolinu. Do tada je duh usisao već sav eter ili gotovo sav, a sve što je ostalo to ga narav brzo rastoči. Ali ima ljudi tako zle naravi da im čini veselje živjeti u poroku i izobličenom djelovanju, živjeti surovo, koji uživaju ako drugima mogu nanijeti boli. Gdjekada se bave i okultnim vještinama za zle svrhe, da bi stekli veću moć djelovanja nad žrtvama. Uslijed njihovog đavolskog, nemoralnog djelovanja njihovo životno tijelo potpuno otvrdne.

U takvim izvanrednim slučajevima gdje je prevladala životinjska narav i gdje se u proteklom životu nije mogao razviti nikakav duševni život, događa se da navedeni rascjep životnog tijela kod smrti ne uslijedi, jer nema ničeg za cijepanje. U takvim slučajevima gdje se životno tijelo u potpunosti prikloni gustom tijelu i tamo polagano rastače, ne bi djelovanje jednog vrlo lošeg života bilo tako dalekosežno, ali na nesreću postoji u takvim slučajevima jedno snažno međusobno ispreplitanje životnog i osjećajnog tijela koje osujećuje diobu. Vidjeli smo da, kada jedan čovjek živi većinom u višoj naravi da se njegovi duhovni nosači hrane na račun onih nižih. Kada je obratan slučaj, da se njegova svijest koncentrira u nižim nosačima, ona ih znatno jača. Moramo znati da život osjećajnog tijela ne svršava kada se duh udalji, u njemu ostane jedan ostatak života i svijesti. I životno tijelo osjeća još nekoliko dana poslije smrti, ali u slabijoj mjeri (prema tome trpi boli kod balzamiranja, seciranja neposredno iza smrti itd). Ali gdje se provodio prost život ovo je životno tijelo otvrdnulo i opskrbilo s velikom snagom, ono se žilavo drži života i još se može hraniti mirisima hrane i parama alkohola. Katkada se pojavljuje kao vampir pred ljudima s kojima dođe u doticaj.

Na taj način može čovjek nevidljivo živjeti još mnogo godina u našoj sredini i to tako blizu da nam je bliži nego naše ruke i noge. On je mnogo opasniji nego jedan u mesu živući zločinac, jer može druge koji imaju iste sklonosti za kriminalna i prosta djelovanja, zavoditi, a da se ne mora bojati da će biti otkriven i po zakonu kažnjen.

Takva stvorenja predstavljaju zato najveću opasnost za ljudsko društvo. Oni su već mnoge žrtve odveli u zatvor, domove razorili i nevjerojatne nesreće prouzročili. Oni uvijek napuštaju svoje žrtve kada ove padnu u pandže zakona. Oni se hrane bolima i očajanjima svojih žrtava, jer je to dio njihovih đavolskih planova. Čudno je kada se kod istraživanja prošlih vremena u pamćenju prirode nađe, kako je ovo međusobno povezivanje osjećajnog i životnog tijela prevladavalo u ranijim stoljećima i tisućljećima. Mi naravno znamo na neki apstraktni način, da što dalje idemo, u povijest čovječanstva, da je nalazimo sve surovijom, ali da u našem vlastitom povijesnom dobu ova surovost može biti tako opća i brutalna i da sila ima biti apsolutno i neosporno mjerilo za pravo, bio je za autora, blago rečeno, veliki udarac.

Naučeno je da se pod vodstvom Jehove namjerno njegovala sebičnost i želja, da bi se potakla djelovanja. To je tokom vremena toliko otvrdnulo tijelo, da kod dolaska Kristovog gotovo nije bilo nebeskog života među tada živućim ljudima.

Za zemlju vezani duhovi one vrste kakva je naprijed spomenuta skloni su niskim regijama osjećajnog svijeta i oni su u stalnom dodiru s jednako s takvim jednako raspoloženim ljudima na zemlji, da bi ih podupirali u njihovim zlim namjerama. Oni ostaju obično kroz 50, 60 ili 75 godina povezani sa Zemljom, ali je bilo i ekstremnih slučajeva gdje su ostali stoljećima vezani.

Kada je duh ostavio griješno tijelo (kako mi zovemo ovo tijelo u suprotnosti s duševnim tijelom) da bi se digao u drugo nebo, griješno se tijelo ne rastavi tako lako na svoje sastavne dijelove kako je to kod normalnih ljudi. Jer je radi njegove dvostruke sastavljenosti svijest u njemu povišena tj. ona je biće sastavljeno iz životnog i osjećajnog tijela, ona ima jednu individualnu ili osobnu svijest koja je vrlo značajna. Ono ne može razumno misliti ali postoji niska lukavost koja mu daje izgled kao da posjeduje duh, jedan Ego i to ga osposobljuje da živi više stoljeća odvojenim životom. Duh koji se od njega odcijepio nastupa u međuvremenu u drugo nebo. Ali kako on na zemlji nije nikakve zadaće ispunio koje bi zaslužile dulji boravak tamo ili u trećem nebu, on ostaje samo tako dugo da si stvori jednu novu okolinu, a onda će se mnogo brže nego obično ponovo roditi, da bi mogao zadovoljiti strasti prema materijalnim stvarima koje ga tako jako privlače.

Kod vraćanja na zemlju duh naravno privuče griješno tijelo i ono obično ostaje za vrijeme čitavog njegovog života kao demon kod njega. Istraživanja su pokazala da je u biblijsko doba ova vrsta stvorenja bez duše bila jako raširena, i na njih je naš Gospod ukazivao kao na đavole. Oni su bili uzrok raznih opsjednutosti i tjelesnih mana o kojima Biblija izveštava.

Osim ovih spomenutih bića koja stanuju u jednom griješnom tijelu, koje su si sami stvorili i uslijed toga radi svojih vlastitih djela moraju trpjeti kada dođe vrijeme pokore, postoje još druge vrste koje su u nekom pogledu jednake, a u drugom različite. Pored ovih božanskih hijerarhija i ova četiri životna vala duha, koji se sada razvijaju kroz rudno, biljno, životinjsko i ljudsko kraljevstvo, postoje još drugi životni valovi koji djeluju u raznim nevidljivim svjetovima. Među njima su stanovite vrste duhova, nižih od ljudskih, koje zovemo elementali. Događa se nekada da se jedan od tih elementala domogne griješnog tijela nekog čovjeka iz divljih plemena i ovom biću doda osobitu inteligenciju. Kod ponovnog rođenja Ega, koji je stvorio ovo griješno tijelo, dovodi ih obična privlačnost zajedno, ali upravo radi ovog elementala koji u njemu boravi biti će ovaj duh sasvim druge vrste nego li su pripadnici tog plemena pa ga nalazimo da djeluje kao čarobnjak ili nešto slično. Ovi elementarni duhovi koji oživljuju griješno tijelo nekog Indijanca djeluju također kao kontrolni duhovi pa kada nad nekim medijem za života postignu moć oni nakon smrti potisnu medija iz njegova nosača koji sadrži njegova životna iskustva. Uslijed toga može medij stoljećima biti zaustavljen u svom razvoju i ne postoji sredstvo da se ti duhovi prisile da odu ako su jedamput postigli kontrolu nad jednim takvim tijelom. Makar medijumstvo za života ne uzrokuje nikakvu očitu štetu to ipak postoji veoma velika opasnost nakon smrti za takvu osobu koja dozvoljava drugoj da zaposjedne njezino tijelo.

Histerija, epilepsija, tuberkuloza i rak

Ove su bolesti rezultat neurednih naklonosti za vrijeme jednog prošlog života. Ustanovilo se da su mnoge osobe, kojih se istraživao prošli život, do ludosti robovale pohotljivosti iako su u isto vrijeme bili visoko religiozni i pobožni. U takvim slučajevima izgleda da je u sadašnjem životu rođeno tijelo bilo zdravo a defekti isključivo duhovne prirode. Ali gdje se kao u drugim slučajevima neobuzdanost prirode povezala s jednim ružnim karakterom i jednim ružnim držanjem prema drugim ljudima, nastala je kao rezultat u sadašnjem životu epilepsija povezana s rahitisom, histerija i jedno deformirano tijelo. Često se iz toga rodi rak, osobito na jetri i prsima.

U vezi s time htjeli bi svoje učenike upozoriti da ne izvlače prebrze zaključke - da su opisani uvjeti tvrdi i čvrsti. Broj provedenih istraživanja, iako vrlo velik i teška zadaća za jednog istraživača, premali je da bi u toj stvari mogao biti odlučujući za milione ljudskih bića. Ali ona se poklapaju s učenjem "Nazora na svijet Rozenkrojcera" koji su dobili od starije braće o uplivu materijalizma, po kojemu rahitis donosi omekšanje dijelova tijela koji bi imali biti čvrsti, i tuberkuloza koja otvrdnjuje tkivo koje bi trebalo biti meko i podatno. Rak je u biti po djelovanju jednak, pa kad mislimo na to da je rak, znak zodijska, pod uplivom Mjeseca, planeta rađanja i da sfera Mjeseca stoji pod vladanjem Jehove, Boga rađanja čiji anđeli najavljuju i provode porode, kao kod Izaka, Samuela, Ivana Krstitelja i Isusa, onda lako spoznamo da zloupotreba stvaralačke moći može prouzročiti rak i slaboumnost u raznim oblicima.

Slabosti vida

Što se tiče slabosti vida ili slabosti očiju već je dugo poznato među istraživačima da je ona nastala radi izvanredne okrutnosti u jednom ranijem životu. Nedavna istraživanja iznijela su daljnje činjenice- da mnoge današnje defekte očiju treba svesti na to, da se naše oči mijenjaju. One se prilagođavaju na jednu višu oktavu gledanja nego sadašnja, jer je eter koji okružuje Zemlju postao gušći a zrak se smanjuje. To se odnosi osobito na određene dijelove Zemlje, npr. na južnu Kaliforniju. S tim u vezi treba napomenuti da se Sjeverno svjetlo češće pojavljuje i da je jače u svom djelovanju na Zemlju. U prvo vrijeme kršćanske ere ova je pojava bila gotovo nepoznata. Ali otkako se tokom vremena val kršćanstva kroz dio godine spušta u zemlju i u tu mrtvu zemaljsku grudu ulijeva sve više svog vlastitog života, postaju u stanovito vrijeme eterske životne eterske životne zrake vidljive. Poslije će te pojave biti još češće i one već sada počinju smetati naše električne uređaje, osobito telegrafe, uslijed čega ta služba u stanovito doba dolazi u potpuni nered.

Vrijedno je spomenuti da su ove smetnje ograničene na vodove koji teku od istoka prema zapadu. Zrake ili pravci biljnih duhova zrače iz središta Zemlje u svim pravcima na površinu i preko nje napolje, kod čega prolaze kroz korijenje bilja i stabala do njihovih vrhova.

Struje životinjskih duhova s druge strane okružuju Zemlju. Razmjerno slabe i nevidljive struje biljnih duhova i vrlo snažne zrake stvorene Kristovim duhom, koje sada postaju vidljive kao polarno svjetlo, bile su do sada gotovo iste naravi kao statički elektricitet. Struje stvorene od životinjskih duhova koje okružuju Zemlju mogu se usporediti s dinamičnim elektricitetom, koji je u prošla vremena Zemlji davala snaga kretanja. Ali sada postaju Kristove zrake vidljivo jače, pa njen statički elektricitet postaje slobodan. Eterski poticaj koji one daju uvodi jedno novo doba i ljudski se čutilni organi moraju prilagoditi toj promjeni. Namjesto da eterski valovi, koje zrači neki predmet, naprave malu sliku na našoj mrežnici, biti će tzv. “slijepa mrlja” sposobna za osjet, i mi ćemo izravno gledati kroz naše oči, a ne više posredstvom jedne male slike na mrežnici. Onda nećemo vidjeti samo površinu predmeta koji promatramo, nego ćemo biti također sposobni gledati kroz njega kao oni koji su se školovali u eterskom gledanju i već danas to čine.

Kako vrijeme dalje teče i Krist svojim dobrotvornim duhom sve više međuplanetarnog etera vuče dolje na Zemlju, postaje njeno životno tijelo sve više svijetleće. Mi ćemo se jedamput kretati u jednom moru svjetla i ako naučimo da napustimo naše sebične puteve, ako ostanemo stalno u vezi s ovim dobrotvornim Kristovim titrajima mi ćemo također svijetliti. Ali onda nam oči, takve kakve su danas, više neće biti potrebne. Zato počinje preobražaj već danas i mi osjećamo nelagodnost koja je vezana sa svim promjenama.

Živčani udar (od eksplozije granate)

Kod brojnih promatranja zdravih ljudi je pronađeno da svaki od prizmolikih atoma od kojih je sastavljen niski eter zrači snage uslijed kojih se tjelesni atomi, u kojima su oni uklopljeni, počnu kretati i čitavo tijelo oživi. Jedinstveni smjer ovih pojedinih snaga ide prema periferiji tijela i tamo stvara tzv. “odovski fluid”. Kada se čovjek zadržava na velikoj visini gdje je vanjski pritisak smanjen on postaje nervozan, jer eterska snaga iz nutrine nesmetano od tijela odlazi i kada čovjek ne bi mogao snagom volje djelomično zaustaviti ovaj odlazak Sunčeve energije, onda se ne bi mogao zadržavati u tim visinama.

Mi smo čuli o “Zvučnom udaru” (živčani udar od eksplozije granate) i znamo da su brojni ljudi bez i najmanje rane nađeni na bojnopolju. Mi smo vidjeli ljude koji su na taj način umrli i s njima razgovarali. Oni nisu znali reći radi kojeg su uzroka umrli. Svi su poricali da su se bojali i složno tvrdili da su odjednom izgubili svijest i čas zatim se našli u svom sadašnjem stanju. Nisu bili slični svojim drugovima jer na njihovom tijelu nije bilo nikakvih rana. Naše pretpostavka da su se oni zbog nekog osobitog povoda jako prestrašili i od toga umrli opovrgnuta je jednim istraživanjem, ali istraživanje slučaja navelo nas je na to, da prihvatimo da se u vezi s tim nešto slično dogodilo. Ovo je nagađanje bilo točno.

Pred neko vrijeme čuo sam noću na putu prema jednoj dalekoj zemlji, gdje sam imao ispuniti neku misiju, da je netko jako viknuo. Makar se ljudski glas može čuti samo u zraku postoje još i drugi zvuci koji se na duhovnim područjima mogu čuti na udaljenosti- koji nadmašuju one bežične telegrafije. Vika je bila blizu i ja sam bio odmah tamo ali ne dovoljno brzo da bih mogao pružiti potrebnu pomoć. Vidio sam jednog muža kako se skliže po kosoj, neobrasloj provaliji, po prilici 12 stopa širokoj koja je, kako se poslije

uspostavilo, bila potpuno glatka, bez udubina u kojima bi se prstima moglo zadržati. Za njegov spas bila bi potrebna materijalizacija obih ruku i ramena a za to nije bilo vremena. U času on se survao niz provaliju na zemlju klanca, valjda 1000 stopa duboko.

Potaknut naravnim suosjećanjem ja sam ga slijedio. Tako sam promatrao događaj koji je predmet ovog članka. Kada je tijelo doseglo znatnu brzinu počeo se eter iz kojega je sastavljeno životno tijelo dijeliti tako, da je još samo malo ili ništa etera bilo u tijelu kada je on dolje udario u pećinu. Ipak se on nakon jednog vremena opet skupio, zauzeo oblik i lebdio zajedno s finijim nosačima iznad lešine. Ali je još bio sasvim omamljen i nesposoban shvatiti ili primijetiti svoje promijenjeno stanje.

Čim sam shvatio da mu se više ne može pomoći išao sam dalje ali kako sam o tome razmišljao postalo mi je jasno da se nešto neobično dogodilo i da je bila moja dužnost istražiti, da li eter svakog koji se na taj način ruši, napušta i zašto. U prijašnja vremena takva bi istraživanja bila teška ali danas leteće mašine traže mnogo žrtava. Bilo je zato lako ustanoviti da viši eteri napuštaju onog koji se ruši, kada taj dosegne određenu brzinu i čovjek ostane bez svijesti. Kada tijelo udari o zemlju ono se razbije ali će siromašni čovjek tek onda doći k svijesti kada se eter vrati tjelesnom obliku. Tek onda on počinje trpiti od posljedica fizičkog pada. Ali ako se pad nastavlja nakon što su viši eteri napustili tijelo onda rastuće brzina istjera također niže etere pa ostane još samo srebrna nit povezana s tijelom. Ona će se prekinuti u času kad tijelo udari o zemlju i atom-klica se pomakne do mjesta prekida gdje se na običan način zaustavi.

Na osnovu ovih činjenica došli smo do zaključka da je normalni zračni pritisak taj, koji zadržava životno tijelo u gustom tijelu. Ali ako se netko kreće izvanrednom brzinom onda se premjesti pritisak s nekih mjesta na tijelu i nastupa djelomično zrakoprazan prostor s tom posljedicom, da eter napušta tijelo i utječe u taj zrakoprazni prostor. Oba viša etera koja su najlabavije povezana odijele se prva i čovjeka ostave bez svijesti- nakon što su mu munjevitom brzinom predočili životnu panoramu. Kada kod rastuće brzine padanja pritisak zraka na prednjoj strani tijela postaje jači i zrakoprazni prostor otraga još veći, onda bivaju i niži, čvršće povezani eteri također istjerani, pa je tijelo mrtvo prije nego dosegne zemlju.

Kada veliko tane zuji kroz zrak ono uslijed velike brzine stvori iza sebe zrakoprazni prostor. Ako se u tom času kad tane proleti nađe jedna osoba u tom zrakopraznom prostoru ona će biti u to uvučena, razmjerno svojoj vlastitoj naravi i njenoj udaljenosti od središta i isisavanja. Njeno je stanje zbiljski obrnuto od onoga kada čovjek pada, jer ona stoji mirno dok predmet koji pada oduzima pritisak zraka i dozvoljava eteru odletjeti. Ako je količina tog izguranog etera mala i sastavljena samo iz trećeg i četvrtog etera, kojem su potčinjena ćutilla i pamćenje, onda će dotični čovjek pretrpiti samo prolaznu nesvijest i uzetost. Ove smetnje će nestati čim stlačeni eter opet napuni gusto tijelo- jedna mnogo teža zadaća nego kad zemaljsko tijelo podlegne i sastavljanje se etera provede bez ovog nosača.

Skleroza i ovapnjenje žila

Naše tijelo polagano ovapnjuje od mladosti do starosti radi vapnenih supstanci u većini živežnih namirnica, s kojima mi obično hranimo naše tijelo. Ta vapnenasta tvar se taloži na stjenkama arterija i vena gdje prouzrokuje ono što liječnici zovu arterioskleroza ili ovapnjenje žila.

Arterije malog djeteta su krajnje meke i gipke ali s napredujućim rastom do u visoku starost stijenke arterija otvrdnjuju radi odlaganja vapna koje donosi krv koja protiče. Arterije onda postaju krhke i mogu se slomiti, što ima za posljedicu izljev krvi i smrt. Zato je istina kad se kaže da je čovjek toliko star koliko njegove arterije. Ako nam uspije arterije i krvne sudove osloboditi tih zemaljskih supstanci možemo izravno produžiti naš život i uporabljivost tijela.

S okultnog stanovišta naravno da je svejedno da li mi živimo ili umremo, kako se to kaže, jer za nas smrt ne znači uništenje nego samo promjenu položaja za nas u sferama. Ipak ako smo uspjeli provesti svoje tijelo kroz beskorisne dječje godine i vruće mladenačke godine pa doseći godine razboritosti, kada možemo skupljati stvarna iskustva, jasno je da toliko više dobivamo što više produljujemo vrijeme iskustva. Zato je vrijedno produžiti život tijela.

Da bi to postigli moramo prvo izabrati hranu koja sadrži najmanje tih supstanci koje otvrdnjuju arterije i kapilare. To je kratko rečeno zeleno povrće i svi plodovi. Kao slijedeće moramo pokušati da se u nama nalazeće tvari koje začepuju koliko god je moguće izbacimo, ali medicina do sada nije pronašla lijek koji bi to sa sigurnošću postigao. Električne kupke su nađene kao vrlo korisne, ipak ne zadovoljavaju potpuno. Stepka je najbolje sredstvo da se istjeraju zemaljska odlaganja, a kao slijedeće dolazi sok od grožđa. Kod stalnog i obilnog uživanja ovih, stanje se otvrdnutih arterija znatno popravlja.

NASLJEĐE I BOLESTI

Na nesreću, ljudi svoje zle karakterne osobine pripisuju nasljeđu, oni krive svoje roditelje za svoje pogreške dok za sebe same prisvajaju samo dobro. Činjenica, da mi razlikujemo između onoga što je naslijeđeno i onoga što dolazi od nas samih, pokazuje da ljudska narav ima dvije strane, stranu oblika i stranu života.

Nas privlače određeni ljudi uslijed zakona uzročnosti i zakona povezanosti. Isti zakon koji navede jednog muzičara da u koncertnoj dvorani traži istomišljenika, igrača u igračnici da traži sebi sličnog i ljudi koji se bave naukom da se sastaju u knjižarama itd., također čini da se ljudi sa sličnim interesima i sklonostima rode u istoj obitelji. Kada se čuje da netko kaže: "Ja znam da sam prenapet ali protiv toga ništa ne mogu, to leži u obitelji" onda je to zakon povezanosti i što prije mi to spoznali, da je bolje svladavati svoje loše navike a dobre njegovati namjesto da se ispričavamo zakonom nasljeđa, to bolje za nas.

Čovjek je uglavnom duh i on dolazi ovamo opremljen jednom duhovnom i moralnom naravi, koja je sasvim njegova vlastita. On uzima od roditelja samo tvar za vlastito tijelo. Zato se zakon nasljeđa u prvom redu odnosi samo na materijal gustog tijela, a ne na duševna svojstva koja su sasvim osobna. Ego koji unutra stanuje snosi također jedan dio posla na gustom tijelu, jer on mu donosi glavnu esencu njegovih prošlih zemaljskih svojstava. Nijedno tijelo nije točna mješavina svojstava svojih roditelja, makar je Ego upućen da upotrijebi stvari iz tijela oca i majke. Zato se jedan muzičar utjelovljuje tamo gdje nalazi materijal za izgranju vitke ruke i fini sluh ali naredba za te stvari stoji ipak pod kontrolom Ega.

U donjem dijelu grkljana, upravo iznad prsne kosti, nalazi se kod fetusa jedna žlijezda, tzv. thymus žlijezda, koja je za vrijeme trudnoće najveća i rastom djeteta se smanjuje, dok u 14. godini života ne obustavi svoju djelatnost- onda kad su kosti potpuno izgrađene. Znanost si je razbijala glavu zbog svrhe ove žlijezde a i danas ih ima samo malo, koji su postavili pravilne teorije. Prema jednoj od tih teorija ova žlijezda šalje materijal za izradu crvenih krvnih tjelešaca tako dugo dok kosti djeteta ne postignu konačni oblik da same mogu stvarati crvena krvna tjelešca. To je shvaćanje ispravno.

Za prvih godina Ego još nema u pripadajućem mu dječjem tijelu potpuni posjed i mi znamo da dijete još nije odgovorno za svoje postupke, svakako ne prije 7. godine života, koje vrijeme smo kasnije produžili do 14. godine. Kroz to vrijeme dijete se ne može smatrati odgovornim za svoja djela jer Ego, koji se nalazi u krvi, može ispravno raditi samo u onoj krvi koju je sam stvorio. Ne može u dječjem tijelu, gdje stanje krvi potječe od roditelja preko thymus žlijezde, kada dijete još ne vlada sobom. Zbog tog razloga djeca u prvim godinama ne govore "ja" nego se izjednačuju s obitelji. Malo dijete kaže: "Marija to želi" ili "Ivan bi to". Ali čim je dosegnuto doba puberteta i dijete počinje samo stvarati crvena krvna tjelešca čujemo da dječak ili djevojčica kaže: "Ja hoću učiniti ovo ili ono". Od tog vremena dijete počinje isticati svoju vlastitu osobnost i dijeliti se od obitelji.

Kao što je od roditelja naslijeđena krv za vrijeme djetinjstva, i samo tijelo, tako se prenosi i sklonost za bolesti ali ne i sama bolest. Kada nakon 14. godine života Ego počne stvarati svoja vlastita krvna tjelešca ovisi velikim dijelom o njemu samom, hoće li se ove sklonosti za života pokazati ili neće.

DJELOVANJE ALKOHOLA I DUHANA

Meso i alkohol čine čovjeka surovim, odvrćaju ga od viših duhovnih svjetova i upućuju samo na stvari ovog svijeta. Zato nam Biblija pripovijeda da je na početku doba Duge, otkada živimo u jasnoj i čistoj atmosferi suprotno maglovitoj atmosferi na Atlantidi, o čemu se izvještava u 2. članu prve knjige Mojsijeve, Noa prvi put napravio vino. Otkada mi upravljamo našu energiju na fizički svijet prevladao je materijalni razvoj, i to je posljedica uživanja mesa i vina.

Prvo je Kristovo čudo bilo pretvaranje vode u vino. Kod krštenja on je primio univerzalni duh i nije mu trebalo nikakvo umjetno nadražujuće sredstvo. On je pretvorio vodu u vino da ga dade manje naprednim. Ali jedan pijanac ne može naslijediti kraljevstvo Božje. Ezoterijski razlog je ovaj: Dok niski eteri s atomom-klicom vibriraju u solarpleksusu i srcu i tako uzdržavaju zemaljsko tijelo na životu, vibriraju viši eteri sa hipofizom i epifizom. Ali kada se u tijelo dovede taj lažni, izvan tijela prokipjeli goropadni duh, koji je potpuno različit od onog unutar tijela kroz šećer prokipjelog duha, onda on prolazno omami te organe tako, da oni više ne mogu vibrirati s višim svjetovima. Usred zloupotrebe koja traje čitav vijek, čovjek je prestao djelovati u višim svjetovima. Ako uzme u sebe previše od tog alkohola onda se malo probude spomenuti organi, tako da on ugleda najniža područja svijeta požude sa svim što je loše u njemu. To se događa u bolesti koja je poznata kao pijansko ludilo. Ukratko: kako razvoj duše ovisi o sticanju obih viših etera, iz kojih se pleće lijepa svadbena haljina, i kako su ovi eteri udešeni na spomenute organe, na isti način kao što su niski eteri na atom-klicu u srcu i atom-klicu u solarpleksusu, to će se lako razumjeti smrtno djelovanje alkohola i droga na duhovnog čovjeka. Da bi to bolje razjasnio spomenut ću jedan slučaj koji sam stvarno doživio.

Postoji stara uzrečica koja glasi: “Jedamput slobodni zidar, uvijek slobodni zidar” što znači, ako je netko primio posvećenja u jednom slobodnozidarskom redu i po kreposti postao pravi slobodni zidar, to se on više ne može natrag vratiti, jer on ne može vratiti ono znanje i one tajne koje je saznao, jednako tako kao što netko ne može dati natrag ono što je u školi naučio. I zato vrijedi to pravilo: “Jedamput slobodni zidar uvijek slobodni zidar”. U istom se smislu također kaže: “Jedamput učenik misterija ili brat-laik tajne škole uvijek učenik misterija ili brat-laik”. Ali makar je to potvrđeno i mi u svakom novom životu opet povezani s istim Redom kao u prošlom životu, to se možemo u nekom životu tako ponašati da nam je to nemoguće spoznati našim fizičkim mozgom. Zato ću za korist učenika izvijestiti o slučaju koji se odnosi na tu stvar.

Kad sam bio primljen u hramu Rozenkrojčera u Njemačkoj bio sam iznenađen da tamo vidim čovjeka kojeg sam upoznao na pacifičkoj obali, to jest samo sam ga par puta vidio ali nikada s njim razgovarao. Tada je izgledalo da je on kod društva s kojim smo stajali u vezi zauzeo mnogo viši stepen nego ja, i nikada se nismo osobno upoznali. On me je ipak uvijek ljubazno pozdravljao i činilo se da znade sve o svojoj vezi sa spomenutim društvom, o našim sastancima tamo itd. i ja sam se nadao da ću kod mog povratka u Ameriku dobiti obavijesti o tom bratu ako ga sretnem ovdje na zapadu. Kad sam došao u grad gdje se on

nalazio rekli su mi prijatelji da me on nestrpljivo očekuje i veseli se sastanku. Zato, kad sam tog gospodina sreo, odmah sam mu pristupio i srdačno ga pozdravio. Izgledalo je da je on mene također prepoznao jer me po imenu nazvao. Po svemu je izgledalo da on sve zna što se dogodilo za vrijeme dok smo se nalazili izvan tijela. Osim toga pripovijedao mi je u hramu da se sjeća svega što se s njim dogodilo dok je bio izvan tijela. To sam mu ja vjerovao jer je stajao na mnogo višem stupnju nego je prvi, kome sam ja upravo bio pripušten.

Na dan našeg tjelesnog sastanka rekao sam mu već na početku razgovora nešto što ga je zbunilo. Bio sam spomenuo nešto što se dogodilo za vrijeme našeg sastanka u hramu a on je jasno pokazivao da o tome ništa ne zna. Ja sam međutim već toliko rekao da je bilo potrebno dalje govoriti, da ne ispadnem budalast. Tako sam mu pripovijedao da je sam priznao da se na sve može sjetiti. On je to osporavao i na kraju razgovora on me ozbiljno molio da istražim zašto je on brat-laik Rozenkrojčera a da se ne može sjetiti što se događalo za vrijeme njegova odsustva iz tijela. On je kako sam znao sudjelovao na raznim službama u hramu. On je sudjelovao ali njegov fizički mozak apsolutno ništa nije znao o tome što se tamo događalo. Zagonetka se kratko iza toga riješila kada sam od njega izvan tijela saznao da on puši i troši droge što mozak omamljuje u tolikoj mjeri da mu je postalo nemoguće da svoje nadčulne doživljaje prenese u dnevnu svijest. Kada sam mu to rekao on se hrabro naprezao da se oslobodi te štetne navike. Taj slučaj jasno pokazuje koliko moramo paziti na čistoću naših navika. Da ovo naše tijelo smatramo hramom Božjim i da ga moramo čuvati da ga ne iskrivimo, jednako kao što se čuvamo da ne onečistimo kuću Božju, koja je građena samo iz kamena i morta i nije ni izdaleka tako sveta kao tijelo s kojim smo mi opskrbljeni. Naročito je mozak najveće i najvažnije oruđe kojim mi svoj posao u tom zemaljskom svijetu obavljamo i zato, samo se po sebi razumije, ne smijemo uzimati bilo kakve otrove ili droge koje ga omamljuju i time sprečavaju naše napredovanje, koje očekujemo.

III. DIO

L I J E Č E N J E

8. Član

PORIJEKLO I RAZVOJ LIJEČENJA

Postoji otrcana fraza da čovjek samo kratko živi i da je život pun muke. Između svih sreća i nesreća ništa nas toliko ne pogađa kao gubitak zdravlja. Donekle lako možemo izgubiti imetak ili prijatelje, ali kad zdravlje nestane i smrt zaprijeti, onda posrne i najjači. Kad upoznamo tu ljudsku slabost spremni smo moliti Božju pomoć. Zato je oduvijek bila tako čvrsto povezana služba duhovnog savjetnika s liječenjem.

Kod mnogih naroda svećenik je također “vrač”. U staroj Grčkoj Eskulapa su posebno tražili oni kojima je trebalo liječenje. Crkva je slijedila njegove stope. Određeni katolički redovi posvećivali su se kroz stoljeća, sve do naših dana, tome da ublažuju boli. U doba bolesti dolazio je “dobri otac” kao zastupnik našega Oca na nebu, a ono što mu je nedostajalo na spretnosti bilo je nadoknađeno ljubavlju i simpatijom te vjerom koju je probudio kod bolesnika - ukoliko je bio pravi i pobožni svećenik. Njegova skrb za bolesnika nije počinjala tek pri bolesničkoj postelji niti je svršavala ozdravljenjem. Zahvalnosti bolesnika prema liječniku pridružilo se i poštovanje prema duhovnom pomoćniku a kao posljedica bilo je, da je znatno porastao ugled svećenika u pomaganju i ozdravljenju njegova bolesnika i veza među njima bila je znatno bliža nego kad bi bila razdijeljena djelatnost duhovnog i zdravstvenog pomoćnika.

Očito je da je današnja sposobnost liječenja dostigla do tih granica zahvaljujući samo izvanrednim naporima u toj struci. Zaštita zdravstvenih propisa, istrebljenje gamadi kao nosilaca bolesti, sve su to dokazi o vrijednosti modernih zdravstvenih metoda. Prema tome čini se kao da je sve u redu i da daljnje naprezanje nije potrebno. Ali u praksi je tako, da dok čovječanstvo u cjelini nije potpuno zdravo nema važnijeg zadatka od toga kako postići i sačuvati potpuno zdravlje.

Medicini i kirurgiji koji se u radu s bolesnicima oslanjaju isključivo na materijalna sredstva pridružili su se još i drugi sistemi potpuno ovisni o duhovnom liječenju. U novinama se iznose izjave zahvalnih pristaša koji su imali korist od njihova rada, pa bi bilo dobro kad bi to isto prihvatili i liječnici redovnih škola.

Mišljenje tisuća ljudi vrijedi mnogo, ali ono još nije dovoljno jer tisuću drugih mogu biti suprotnog mišljenja. Ponekad može samo jedan čovjek imati pravo, a svi ostali krivo, kao što je Galileo imao kad je tvrdio da se Zemlja okreće. Danas je čitav svijet prihvatio to mišljenje radi kojeg je on bio progonjen kao heretik. Pošto je čovjek višestruko biće mi

tvrdimo da liječenje može biti uspješno samo onda ako se ono poduzima na tjelesnoj, moralnoj i duhovnoj razini.

Liječiti ili izliječiti

Kako većina ljudi ne zna razliku između liječiti i izliječiti može biti korisno protumačiti tu razliku, koja se uglavnom sastoji u tome da li bolesnik surađuje s liječnikom ili ne surađuje. Netko pokušava drugog "liječiti" masažom ili lijekovima - bolesnik je u oba slučaja pasivan kao ilovača koju lončar mijesi. Bez sumnje da i kod tog postupka mogu nestati organske smetnje i osoba ozdraviti, ali to je samo jedno prolazno olakšanje, jer ono nije vodilo računa o pravom, osnovnom uzroku bolesti. Bolesnik ne razumije da je bolest nastupila kao posljedica kršenja prirodnih zakona, pa je zato sklon činiti ponovno isto i s istim rezultatom se bolest vrati. Liječenje je tjelesni postupak. Izliječiti nekog od bolesti potpuno je nešto različito, jer ovdje mora bolesnik stalno surađivati s liječnikom duhovno i tjelesno.

Da bismo obrazložili, ne možemo učiniti ništa bolje nego promatrati život i djelovanje našeg velikog uzora Krista. Ljudi koji su k njemu dolazili nisu očekivali samo tjelesno liječenje nego su znali da će olakšanje doći po snazi duha. Imali su beskrajno povjerenja u Njega, a da je to bilo bitno vidimo iz događaja koji se opisuju u 13. članu Matejevog evanđelja, gdje se za njega kaže da je išao k ljudima s kojima je Isus, izvorni vlasnik tijela u svojoj mladosti zajedno stanovao. Ljudi su vidjeli samo vanjskog čovjeka: "Zar to nije Isus, sin Josipa, nisu li njegova braća kod nas?" itd. Oni su vjerovali da iz Nazareta ne može doći nikakav Veliki i prema njihovoj "vjeri" im se i dogodilo, jer čitamo: "I on baš ovdje nije činio čuda radi njihovog nevjerovanja".

Ali vjera bez djela je mrtva, i u svakom slučaju gdje je Krist nekog izliječio imala je ta osoba i sama nešto učiniti. Morala je aktivno surađivati s velikim liječnikom prije nego li se liječenje moglo provesti. On je uzetom rekao: "Pruži svoju ruku" i kad je čovjek to učinio ruka je bila iscijeljena. Jedan drugi morao je svoj krevet dići i otići, a kad je to učinio bolest je nestala. Slijepom je rekao: "Idi i operi se u jezeru Siloah". Opsjednutom "Pokaži se svećeniku i prinesi žrtvu" itd. U svakom pojedinom slučaju tražio je aktivnu suradnju bolesnika, a ona je bolesnika podupirala. To su bili samo jednostavni zahtjevi, ali im se moralo pokoriti, da bi duh poslušnosti podupro djelo liječnika. Kad je leprozni Naeman došao k Elisi, on je mislio da će prorok doći iz kuće i prirediti veliku magičnu predstavu da ukloni mrlje od lepree s njegovog tijela. Ali doživio je razočaranje, pa kad mu je prorok poručio: "Idi i operi se sedam puta u Jordanu" on se razljutio i odgovorio: "Zar nemamo velikih rijeka u Asiriji, zašto da se perem u Jordanu?" U njega nije bilo duha poslušnosti koji je apsolutno potreban da djelo uspije, i možemo biti sigurni da ne bi bio izliječen od svoje bolesti da je i dalje davao otpor. Niti bi djelovalo kod ijednog od onih koje je Krist izliječio, kad ne bi poslušali ono što se tražilo. To je apsolutno siguran prirodni zakon. Bolest dolazi radi neposlušnosti. Poslušnost sporedno o čemu se radilo, bilo o pranju u Jordanu ili pružanju ruke, pokazuje promjenu svijesti, i čovjek je onda u stanju da primi blagotvorni balzam koji može doći preko Krista ili nekog liječnika, već prema slučaju, na ovaj ili onaj način. Ljekovita snaga dolazi u svim slučajevima od našeg nebeskog Oca koji je veliki liječnik.

U liječenju djeluju tri velika činioca:

1. snaga našeg Oca na nebu
2. liječnik
3. poslušni duh bolesnika, na kojega snaga Oca može djelovati preko liječnika tako da rastjera sve bolesti.

Budite posve sigurni da je čitav Svemir prožet snagom Oca, koji uvijek stoji na raspolaganju da izliječi bolesti svake vrste. To je vrhunska istina.

Liječnik je žarište, nosač, kroz njega se ulijeva snaga u tijelo bolesnika. Ako je on prikladan instrument, svet, skladan te stvarno i istinito u harmoniji s Beskrajnim, onda nema nikakvih zapreka za čudesna djela našeg Oca koja on čini preko liječnika, kad mu dođe bolesnik poslušnog i prijemljivog duha.

METODA LIJEČENJA DRUŠTVA ROZENKROJCERA

ZAŠTO ROZENKROJCERI IZLIJEČE

Među svim ludim i varavim budalaštinama koje su kolale prošlih stoljeća o Rozenkrojcerima, ima jedna velika istina: “Članovi toga Reda postavili su sebi za cilj izliječiti bolesne, i oni raspolažu nadmoćnim sredstvima da tu dobrotvornu namjeru postignu”. Prijašnji religiozni Redovi pokušavali su duhovni napredak postići kažnjavanjem i zlostavljanjem tijela, dok Rozenkrojceri vode o njemu najnježniju skrb. Dva su razloga zbog kojih se bave tom liječničkom djelatnošću. Kao svi Kristovi sljedbenici, oni željno očekuju “dan Gospodnji”. Oni znaju da je Lucifer, lažno svjetlo lemursko, ucijepio ljudima strasti, zbog čega je rađanje počelo u grijehu i uzrokovalo boli, patnje i smrt. Ali oni znaju i to da je Krist, istinsko svjetlo dolazećeg doba Nove Galileje, svečano uveo neoskvrnjeno začće i propovijedao Evanđelje spasa od grijeha kroz ljubav.

Doći će jedna nova rasa ljubavi i kroz to će prestati bolesti koje danas muče čovječanstvo, kad rađanje potomstva nastaje u grijehu. Na tom će stupnju i smrt biti svladana, jer će eterska čistoća tijela potrebu obnavljanja učiniti suvišnom.

Dok Biblija o tom dobu mnogo i točno izvještava, ostala je jedna točka u potpunoj tami: “Taj dan ne zna ni jedan čovjek ni anđeli na nebu ni sin čovječji”. Kršćani svih vremena su od prvog časa propovijedanja Evanđelja žudili za onim Danom u kojem će se objaviti Sinovi svjetla. Otac jedini, kao najviše upućeni među Gospodarima intelekta, može predvidjeti vrijeme kad će odijeljeni, sebični duh uzmaknuti pred samozatajnim, ujedinjujućim duhom ljubavi. Jedna točka je ipak potpuno jasna: nitko ne može živjeti pod uvjetima novog neba i nove zemlje, ako nije izgradio za to odgovarajuće tijelo koje Biblija zove “svadbenom haljinom”, jer će proći tako kao što su prošli izrođeni Atlanti koji nisu imali pluća za disanje kad je nastupila promjena atmosfere.

Znanstvena je činjenica da stanje krvi djeluje na mozak, i obratno. Zato je zdravo tijelo nužno za zdravi razum. Samo zdravi razum može svladati strasti, samo zdravo tijelo može roditi drugo zdravo tijelo. Rozenkrojceri su sebi postavili kao cilj izliječiti tijelo da bi ono moglo prihvatiti zdravi razum i čistu ljubav, jer je rađanje pod takvim uvjetima korak bliže danu Gospodnjem, za kojim žudimo. To je razlog liječničkog djelovanja i to je naše “geslo”. Razum sposoban za rasuđivanje, osjećajno srce i zdravo tijelo.

U raznim knjigama bilo je pisano da članovi Reda Rozenkrojcera polažu zavjet da će druge besplatno liječiti. Ta je činjenica djelomično iskrivljena. Brat laik polaže zavjet da će svima služiti bez naplate, prema svojim najboljim sposobnostima. Jedan takav zavjet uključuje, naravno, i liječenje kao Paracelzus, koji je među ostalim posjedovao i takvu sposobnost. Kombiniranjem metoda zemaljskih lijekova, primjenjivanih kod povoljnog položaja planeta i nakon duhovnog savjetovanja, on je bio vrlo uspješan. Drugi nisu bili

pogodni kao liječnici ali su oni zato djelovali u drugim pravcima, a svi su bili jednaki u tome: nikada nisu uzimali naplatu za svoje usluge i radili su tajno, bez truba i bubnjeva.

Krist je dao svojim učenicima dvije zapovijedi: “Propovijedajte Evanđelje o vremenu koje dolazi i liječite ljude”. Jedno je kao i drugo obavezno i jednako potrebno. Da bi udovoljili drugoj zapovijedi, Starija braća razvila su metodu liječenja koja spaja najbolja svojstva raznih današnjih škola s jednom metodom dijagnoze i postupka koja je jednako pouzdana kao i jednostavna. Time je učinjen velik korak u tome da se digne medicinska znanost s pijeska početničkih pokusa na pećinu egzaktne znanosti.

Istinit je, dobar i vrijedan razlog kada kažemo da pomažemo Krista radi. On je sada utamničen u zemlji i stenjući čeka na spasenje. Muke i bolesti uzrokovane prekoračivanjem životnih zakona ukrućuju gusto tijelo, životno tijelo drže grubim zahvatom i odgađaju dan našeg i Njegovog oslobođenja. Kada mi bolesniku pomognemo da ponovno ozdravi istovremeno ga poučimo da živi u skladu sa zakonima života koji pomažu zdravlje, ubrzavamo dan Njegovog dolaska. Neka Bog blagoslovi naša nastojanja i ojača naše ruke za ta dobra djela.

Nevidljivi pomagači

Naša metoda liječenja nije isključivo duhovan posao. Mi upotrebljavamo, gdje god je to moguće, i zemaljska sredstva. Gdje kad pošaljemo bolesnika čak jednom liječniku da bi mu olakšao boli određenim bržim postupkom, što mu mi našim metodama ne možemo tako brzo dati. Također se način ishrane bolesnika brižno ispituje, jer kako mu je tijelo građeno iz zemaljskih tvari mi ga liječimo time što mu propisujemo pravilnu ishranu. A uz to u liječenju pomažu još Starija braća, upotrebom čete nevidljivih pomagača kojima oni daju upute.

Ti nevidljivi pomagači su novaci koji preko dana žive dostojno i požrtvovano, pa se time osposobljuju i stiču pravo da kroz noć pod vodstvom Starije braće pomažući surađuju. Ovi se novaci prema svom temperamentu i sposobnostima dijele u grupe. Oni stoje pod vodstvom drugih novaka koji su liječnici, i svi oni zajedno rade pod vodstvom Starije braće koji su, samo se po sebi razumije, pokretački duh u čitavom poslu.

Sastav i organizacija jedne grupe nevidljivih pomagača potaknuta je zračenjem njihovog životnog tijela. To se zračenje prvi put postiže onda kad novak potpiše svoju obavezu i ona se svaki dan obnavlja kad on podnosi izvještaj na propisanom formularu. Dok je on vjeran i dok provodi čist život služeći, ova zračenja predstavljaju trajnu vezu između njega i Starije braće. Svaka se grupa liječnika sastoji obično od 12 novaka, osim njihovog vođe, i oni se obično uzimaju iz istog kraja, to jest kad za sve njih pada noć u isto vrijeme. Ne bi bilo korisno spajati nekog tko živi u Australiji s drugim koji živi na Aljasci, jer dok bi prvi išao na svoj dnevni posao drugi bi se spremao na noćni počinak. Ali kada se upotrijebe ljudi iz bilo kojeg mjesta Sjeverne ili Južne Amerike, oni svi imaju u gotovo isto vrijeme noćni počinak. Ti se novaci onda grupiraju odgovarajući svom ascendentu tako da čine savršeni krug.

Ista se metoda, kao kad se traže novaci, primjenjuje da se pronađu oni koji traže pomoć u Glavnom stanu. Oni koji traže pomoć moraju svoj zahtjev napisati perom i tintom. Time se papir natopi jednim dijelom njihovog životnog tijela i to zračenje uzmu s pisma Starija braća. Ono sadrži točan nalaz o stanju određene osobe i predstavlja za nevidljive pomagače, kojima se slučaj prenosi, jedan “Sezame, otvori se”. Time oni dobiju slobodan ulaz k njegovu tijelu i brojni su bolesnici, koji su ozdravili, pisali da su oni vidjeli i osjećali pomoćnike kako su iznutra i izvana radili na njihovom tijelu. I kako se mijenja stanje bolesnika tako se mijenja i izvještaj. Zato se od bolesnika traži da svakog tjedna napišu nekoliko riječi perom i tintom, i to pošalju u Glavni stan. Na taj su način Starija braća stalno obavještavana o njihovom stanju, pa mogu mudro voditi uspostavljanje njihova zdravlja.

Taj rad nikada ne prestaje, on traje neprekidno, jer je Sunce s jednog dijela Zemlje uvijek odsutno, pa se novaci tog dijela Zemlje mogu posvetiti liječenju dok tijelo počiva.

Anatomski čovjek spada među sisavce kojih krvna tjelešca nisu zrnata. Stanična zrnca koja se nalaze u krvi nižih vrsta životinja, polje su rada grupnih duhova, ali više vrste životinja na putu k individualizaciji toliko su napredovale da se njihova krv oslobodila tog utjecaja. Majka koja prvih nekoliko tjedana djeluje kao grupni duh, čini krv u fetusu zratom ali čim Ego počne svojom djelatnosti prvo mu je da razriješi ta zrnata krvna tjelešca, pa kod poroda više nema niti jednog jedinog od tih krvnih tjelešaca. Ego je gospodar nad svojim nosačem, i to je jedino nasljedstvo koje mu nitko ni pod kojom izlikom ne može uzeti. To učiniti bila bi crna magija.

Postoji samo jedna iznimka od tog pravila. Djeca su do puberteta takorekuć dio svojih roditelja, jer je u thymus žlijezdi djeteta spremljena esencija roditeljske krvi, koju dijete upotrebljava da izravna svoj manjak za vrijeme dječje dobi- dok se osjećajno tijelo ne razvije. Onda zaliha thymus- žlijezde postaje sve manja i dijete postepeno postiže vlastitu osobnost. Kad thymus- žlijezda nestane, osjećajno je tijelo dovoljno zrelo da sudjeluje u kemijskom procesu pretvaranja saturnovskog kostura u jupiterskog nosača i time utjelovi esencu sadašnjeg zemaljskog tijela. Zato mogu roditelji zastupati dijete samo do njegovog puberteta.

Najveća šteta u procesu liječenja nastaje radi nemarnosti pacijenta. Naši su zahtjevi vrlo jednostavni. Mi ih samo molimo da nam pišu jedamput tjedno tintom i perom, tako da eterska zračenja koja kod pisanja prelaze s ruke na papir mogu poslužiti našim nevidljivim pomagačima kao ključ da se uđe u organizam bolesnika. Ali makar kako jednostavan bio taj propis, ipak ga mnogi ne ispune. Ovdje izlažemo slučaj jedne osobe koja je više godina trpjela od iskrivljenja kralježnice i našim je postupkom bila izliječena, makar su osteopati i drugi specijalisti prije toga tvrdili da tu kralježnicu nije moguće postaviti u pravi položaj. Jadni čovjek stalno je imao bolove i većinom je ležao u krevetu potpuno nesposoban da išta radi. Postupak naših nevidljivih pomagača doveo je kralježnicu u pravi položaj i ona je to još i danas. Čovjek je opet radio i sve je izgledalo dobro. Ali misao da je zdrav, učinila ga je gordim, pa se nije držao naših uputa da nastavi s tjednim izvještajima, da bi naši nevidljivi pomagači mogli kralježnicu dovoljno dugo na licu mjesta držati čvrstom, dok se

ona sama ne učvrsti. Onda je došlo pismo koje nam je potvrdilo da je naš zahtjev za pismenim izvještajima bio opravdan i da je pogriješio što nas nije slušao. On je rekao: "Nedavno sam pisao da sam izliječen i htio prestati s tjednim izvještajima ali sada uviđam da sam učinio veliku pogrešku. Leđa me opet neprestano muče i ja sam opet zgrbljen makar je kraljeznica na mjestu gdje je bila povrijeđena još u pravom položaju. Molim ponovo da me liječite- nisam bio svjestan koliko sam ovisan o uplivu nevidljivih pomagača na moje tijelo.

Duhovno opće ljekovito ili čudotvorno sredstvo

Postoji sličnost između dolaska Kristovog i pružanja duhovno opće ljekovitog sredstva, shodno zakonu: "Kako gore tako dolje". U svakoj pojedinoj stanici čovjekovog tijela postoji odvojeni život stanice ali iznad sviju stoji Ego, koji stanice vodi i kontrolira da skladno rade. Kod nekih stanovitih bolesti Ego biva od boli tako napet da prestane stanice pravilno oživljavati. Tako jedna tjelesna bol stvori duhovnu pasivnost i onda je nemoguće tu bolest liječiti- ako ne dođe neki osobiti poticaj koji će razbiti duhovnu maglu i ponovo oživjeti rad stanica. To je onda posao za duhovno opće ljekovito sredstvo. I kao što je počeo utjecajni život Krista na Golgoti uklanjati oklop straha, kojeg je stvorio neumoljivi zakon koji je kao smrtni pokrov visio nad Zemljom i doveo milijune ljudi na put mira i dobe volje, tako isto struji kod primjene općeg lijeka unutra sadržani koncentrirani život Krista kroz tijelo bolesnika i svakoj stanici daje ritam, koji probudi sputanog Ega iz njegove letargije, i vrati mu život i zdravlje.

Da bi opisao ovo duhovno opće ljekovito sredstvo autor navodi jedan svoj doživljaj:

Jedne noći pokazana mu je u hramu Rozenkrojčera supstanca s kojom se mogao univerzalni duh povezati jednako tako brzo kao velike količine amonijaka s vodom. U sredini hrama su bile obješene tri kugle, jedna iznad druge. Srednja se kugla nalazila u sredini između poda i stropa. Ona je bila veća nego obje druge od kojih je jedna visjela ispod, a druga iznad nje. U većoj, srednjoj kugli nalazio se mali tuljac u kom je bilo nekoliko paketa koji su sadržavali onu supstancu. Kad su braća zauzela neki određeni položaj i kad je harmonija neke osobite glazbe pripremila put, počele su one tri kugle odjedamput žariti u trima osnovnim bojama plavoj, žutoj i crvenoj. Autor je tada jasno vidio kako za vrijeme izgovaranja formule tuljac u kom su se nalazili naprijed navedeni paketi, putem jedne duhovne esence koje prije nije bilo, počinje žariti. Poslije su braća upotrijebila neke od tih paketa s momentalnim uspjehom. Pred njihovim očima su se otvrdnuli djelići, koji su ometali duhovno središte bolesnikovo, kao nekim čudom razišli i dosadašnji se bolesnik probudio potpuno zdrav i dobro raspoložen.

NAUKA O ISHRANI

Opća pravila

Ako počnemo s gustim tijelom i promatramo zemaljska sredstva koja ga popravljaju i čine po mogućnosti najboljim instrumentom za duh, a potom promatramo duhovna sredstva koja vode istom cilju, onda obuhvaćamo istovremeno i sve ostale nosače. Zato ćemo primijeniti ovu metodu.

Prvo vidljivo stanje ljudskog embrija jest mala, kuglastog oblika, kašasta masa, tako kao bjelanjak u jajetu. U toj kašastoj kuglici se pojavljuju razni djelići nešto čvršće tvari. Oni se polagano šire i debljaju, dok se međusobno ne dotaknu. Ove razne točke doticanja pretvaraju se polagano u zglobove i tako stvaraju mrežu od čvrste tvari iz čega postepeno nastaje kostur.

Za vrijeme stvaranja te mrežaste građe nagomila se okolna kašasta masa i mijenja oblik, dok konačno ne razvije onaj stupanj organizacije koji mi poznajemo kao fetus. Taj postaje sve veći, čvršći, i savršeniji od rođenja, kad počinje vrijeme dojenčeta.

Isti proces učvršćivanja, koji je počeo kod prvih vidljivih stupnjeva života, ide dalje. Čovjek prolazi razne razvojne stupnjeve: doba dojenčeta, djetinjstva, mladenaštva, muža ili žene, starosti do one promjene koju zovemo smrću.

Svaki od tih stupnjeva je karakteriziran jednom većom tvrdoćom i čvrstoćom tijela.

To je postepeni rast gustoće i čvrstoće kostiju, žila, hrskavice, veziva, tkiva, kože, pa čak i supstance želuca, jetara, pluća i drugih organa. Zglobovi postaju ukočeni i suhi. Počinju škripati kada se kreću jer se sluzava tekućina koja ih podmazuje i uzdržava mekima smanjuje i postaje gusta i žilava, pa više ne može pravilno služiti svojoj svrsi.

Srce i mozak, čitav sistem mišića, kralježnica, živci, oči itd. jednako sudjeluju u otvrdnuću i postaju sve više ukočeni. Milijuni kapilarnih sudova, koji se kao grane jednog stabla šire po čitavom tijelu, sve se više začepljuju i pretvaraju u čvrsta vlakna koja ne propuštaju dovoljno krv.

Veći krvni sudovi, arterije i vene otvrdnjuju, gube svoju elastičnost, bivaju uži i nesposobni otpremiti potrebnu količinu krvi. Sokovi tijela se zgusnu, postaju truli i natovareni zemaljskim tvarima. Koža vene, postaje smežurana i suha. Motorni živci počinju se sušiti, pokreti tijela postaju nespretni i polagani. Čutila zakažu, cirkulacija krvi postaje polagana, krv zastaje i postaje gusta u sudovima. Tijelo gubi sve više svoju raniju snagu. Nekada elastično, zdravo, čvrsto, savitljivo, aktivno i tankočutno postaje ukočeno, sporo i bez osjećaja. Konačno umire od staračke slabosti.

Sada se postavlja pitanje: Što je uzrok toj postepenoj okoštalosti tijela koja donosi ukočenost, staračku slabost i smrt?

Polazeći s fizičkog stanovišta čini se da se kemičari slažu u mišljenju da se to ima pripisati u prvom redu porastu fosfornokiselog vapna, (supstanca kostiju) ugljičnokiselog vapna (obično vapno) i sumpornokiselog vapna (gips), povremeno s malo magnezija i neznatnog dijela drugih mineralnih tvari.

Jedina razlika između tijela starog čovjeka i dječjeg sastoji se u većoj gustoći, žilavosti i ukočenosti, što je velikim dijelom uzrokovano mineralnim tvarima koje sadrže vapno, a ulaze u organizam. Kostiju jednog djeteta sastavljene su iz tri dijela hrskavice i jednog dijela mineralnih tvari. U starosti je taj odnos upravo obrnut. Što je dakle uzrok tom smrtonosnom gomilanju čvrstih tvari?

Čini se da je osnovno to da krv hrani čitavo tijelo pa sve što se nalazilo u tijelu, makar što to bilo, prvo se nalazilo u krvi. Analize pokazuju da krv sadrži mineralne tvari iste vrste kao stvrdnute tvari- pazi- arterijska krv sadrži više mineralnih tvari nego venozna krv.

To je vrlo važno. Ono pokazuje da krv kod svakog kruženja odlaže mineralne tvari. Krv je opće prijevozno sredstvo preko kojeg organizam biva začepljen. Ali svoju zalihu mineralnih tvari mora negdje obnavljati, inače ne bi mogla dalje nastavljati. Gdje ona obnavlja svoj smrtonosni tovar? Na to ima samo jedan odgovor: iz hrane i pića, nema nikakvog drugog izvora.

Jela i pića koja hrane naše tijelo moraju istovremeno biti i izvor mineralnih tvari koje sadrže vapno, koje krv odlaže po čitavom organizmu, što uzrokuje staračku slabost i konačno smrt. Da uzdržimo zemaljski život moramo jesti i piti. Ali kako ima mnogo živežnih namirnica, s obzirom na spomenute činjenice, korisno je ispitati koje među njima sadrže najmanje razornih tvari. Ako takve trošimo možemo naš život produžiti a i s okulnog gledišta je dosta poželjno da živimo što dulje u tom gustom tijelu, pogotovo nakon što smo stupili na "Put". Kod svakog se utjelovljenja utroši toliko vremena na djetinjstvo i usijanu mladost koje treba odgajati dok konačno duh ne stekne kontrolu nad tijelom, pa je onda to bolje što duže zadržati jedno tijelo, kad se ono već podvrgne vodstvu duha. Zato je osobito važno da učenik uživa samo takvu hranu i piće koji talože najmanje otvrdnjavajućih tvari u naš organizam, a koji istovremeno čine djelotvornim organe izlučivanja.

Koža i mokraćni sistem čuvaju čovjeka od preranog groba. Kad njihov pravilan rad ne bi izlučivao većinu mineralnih tvari iz naše hrane nitko ne bi mogao preživjeti ni 10 godina.

Procijenjeno je da obična, nedestilirana izvorna voda sadrži toliku količinu ugljičnih kiselih soli i drugih sastojaka vapna da bi prosječna količina koju jedna osoba dnevno potroši u obliku čaja, kave itd. bila dovoljna da se od nje izradi u 40 godina blok od čistog vapna ili mramora u veličini čovjeka. Također je vrijedno spomenuti da se vapneni fosfat doduše uvijek nalazi u mokraći odraslih, ali nikada u mokraći majke, jer ona to upotrijebi za izgradnju fetusa. Ali pod običnim okolnostima ima vrlo mnogo mineralnih tvari u

mokraći odraslih i samo toj činjenici imamo zahvaliti da zemaljski život dosegne sadašnju dužinu.

Nedestilirana voda koju pijemo najveći je čovjekov neprijatelj, ali primijenjena izvana njegov je najbolji prijatelj. Ona drži pore otvorenima, potiče krvotok i čuva od zatvora koji je najbolja prilika za odlaganje smrtonosnih fosfata.

Harvey, koji je otkrio cirkulaciju krvi, rekao je da zdravlje znači slobodnu cirkulaciju, a bolest da je posljedica otežane cirkulacije krvi.

Kada za kupanje velika je pomoć u uzdržavanju zdravog tijela, pa učenik višeg života treba da je obilato koristi. Znoj, opažen ili neopažen, izlučuje više mineralnih tvari iz tijela nego bilo koji drugi postupak.

Dokle god se dovodi pogonska tvar i vatra oslobađa pepela, ona dalje gori. Bubezi su važni jer uklanjaju pepeo iz tijela, ali usprkos velikog djela mineralnih tvari koje se mokraćom izlučuju ostaje ih često još uvijek dosta u mjehuru da se stvore pijesak i kamenci, koji uzrokuju neizrecive boli a često i smrt.

Ne treba se zavaravati ako mislimo da kuhana voda sadrži manje kamenca. Kamen što se stvara na dnu kotlića za čaj ostao je tamo od vode koja je iz kotla izašla kao para. Kad bi paru opet ohladili onda bismo dobili destiliranu vodu koja je važna pomoć da se tijelo uzdrži mladim.

Destilirana voda je apsolutno slobodna od mineralnih sastojaka, također kišnica, snijeg i tuča

(izuzevši ono što se skupi s krovova). Ali kava, čaj, ili juha što se pripremaju s običnom vodom, svejedno koliko dugo kuhali, nisu bez mineralnih tvari, naprotiv, što se dulje kuha to su više opterećeni pepelom. Oni koji pate od bolova mokraćnih puteva morali bi uvijek piti destiliranu vodu.

Općenito se može reći o našim čvrstim živežnim namirnicama da svježe voće i zreli plodovi sadrže najviše hranjivih tvari i najmanje štetnih tvari.

Zdava hrana uzimana u pravo vrijeme i pod normalnim okolnostima neće samo liječiti nego će i predusretati bolesti.

Općenito je poznato da su šećer ili bilo koje njegove preradevine štetne za opće zdravlje, osobito za zube, jer uzrokuju gnilenje. To vrijedi samo pod stanovitim pretpostavkama. On je štetan kod određenih bolesti, kao bolesti žuči, loše probave ili ako se predugo drži u ustima. Ali ako ga čovjek uživa umjereno i kod dobrog zdravlja pa količinu samo polagano povećava da se želudac na njega priuči, šećer je vrlo hranjiv. Zdravlje Crnaca za vrijeme žetve šećerne trstike mnogo se popravlja, premda upravo tada mnogo više rade. To se pripisuje njihovoj osobitoj sklonosti za slatki šećerni sok. Isto važi i za konje, krave i druge životinje u onim krajevima gdje ih hrane otpacima sirupa. Za vrijeme žetve oni se udebljaju, njihova krzna postanu glatka i sjajna. Konji hranjeni nekoliko tjedana slatkom

repom dobiju, zahvaljujući slatkom soku te biljke, krzno poput svile. Šećer je hranjiva i korisna hrana i ne sadrži ništa pepela.

Plodovi su idealna hrana. Njih stablo donosi zato da pozove životinje i ljude da ih jedu da bi se sjeme rasulo, tako kao što cvijeće vabi pčele sa sličnom svrhom.

Svježi plodovi sadrže vodu najbolje i najčistije vrste, koja je u stanju prožeti naš organizam na čudesan način. Sok grožđa djeluje sasvim osobito i to rastvarajuće. On razrjeđuje krv, otvara osušene i začepljene kapilarne sudove ukoliko proces otvrdnuća nije odviše napredovao. Kod liječenja grožđanim sokom koji još nije prokipio oporavljaju se ljudi koji su imali prije upale oči, smežuranu kožu i loš izgled, pa dobivaju svježu boju lica. Poboljšana propustnost tkiva dozvoljava duhu da se izražava slobodnije i s novom energijom.

Kad promatramo tijelo sa zemaljskog stanovišta onda ga možemo usporediti sa kemijskom peći za taljenje, pri čemu hrana predstavlja gorivo. Bilo bi ludo kada bi čovjek napustio običnu prehranu kojom se mnogo godina izdašno hranio i prihvatio novu, a da prije toga dobro ne promisli što njegovoj svrsi najbolje odgovara. Jednostavno izostaviti meso iz prehrane čovjeka koji se time hranio, nesumnjivo bi mu narušilo zdravlje. Jedini siguran put jest da se stvar prouči i isproba. Čvrstih pravila nema. Izbor odgovarajuće hrane jednako je osobna stvar kao i svaka druga. Sve što možemo učiniti jest da opišemo opći utjecaj svakog kemijskog elementa, što učeniku omogućuje da si izradi vlastitu metodu.

Ne smijemo dopustiti da nas zavede vanjski izgled jedne osobe, kad sudimo o njenom zdravstvenom stanju. Stanovite opće smjernice kako bi zdrava osoba trebala izgledati mogu se prihvatiti, ali nema opravdana razloga da samo po njima prosuđujemo. Crveni obrazi mogu kod jedne osobe značiti zdravlje, kod druge bolest. Nema posebnih pravila po kojima bi se moglo ustanoviti dobro zdravlje, osim osjećaja lagodnosti i dobrog raspoloženja same osobe, što je neovisno o vanjskom izgledu.

Voda je značajno sredstvo za rastvaranje. Dušik ili protein (bjelančevina) najvažniji je gradbeni materijal za meso, ali sadrži nešto mineralnih sastojaka. Ugljični hidrat ili šećer glavni su stvaraoci energije. Mast je stvaratelj topline i spremnica rezervnih snaga.

Pepeo je ruda, mineralni i začepљуje organizam. Ne trebamo se bojati toga da ne primamo dovoljno za izgradnu kostiju, naprotiv, ne možemo biti dovoljno oprezni da ga što manje uzimamo.

Kalorija je jednostavna toplinska jedinica. Od jedne funte brazilskih oraha kupljenih na trgu 44, 6% je bezvrijedno (lupina) a ostalih 50,4% sadrži 1485 kalorija. To znači da se gotovo polovica baci, ali ostali dio sadrži navedene kalorije.

Da bismo stekli za nas potrebnu snagu, moramo kod jela paziti na to koliko kalorija ono sadrži, jer iz njih vučemo energiju koju trebamo za dnevni posao.

Čokolada ima najveću hranjivu vrijednost, premda je prah kakao najopasnija živežna namirnica jer sadrži tri puta više pepela nego većina drugih. Ona je snažna hrana, ali i velik otrov jer začepљуje organizam brže nego druge namirnice.

Naravno da je potrebno prije svega razmisliti o tome kako sebi osigurati najbolju prehranu, a to se isplati jer osigurava nesmetanu upotrebu tijela, zdravlje i dug život, pa omogućuje da se onda predamo višim stvarima. Nakon određenog vremena čovjek se tako usavrši u znanju o prehrani da se više ne treba posebno time baviti.

Treba podsjetiti da u namirnicama sadržane kemijske tvari nisu sve upotrebljive za organizam, pa postoje i stanoviti sastojci koje tijelo ne može usvojiti.

Od povrća probavljamo otprilike samo 83 % bjelančevine, 90 % masti i 93 % ugljičnih hidrata. Od plodova probavljamo 85 % bjelančevina, 90 % masti i 90 % ugljičnih hidrata.

Fosfor je glavni element pomoću kojega je Ego sposoban da izražava misli i djeluje na gusto tijelo. Također je činjenica da količina i kakvoća te tvari odgovaraju stupnju inteligencije čovjeka. Idioti imaju veoma malo fosfora, a oštroumni mislioci ga posjeduju mnogo. U svijetu životinja stoji stupanj svijesti i inteligencije isto tako u omjeru s udjelom fosfora u mozgu.

Zato je veoma važno da učenik koji hoće svoje tijelo upotrijebiti za duhovni rad u tu svrhu opskrbi svoj mozak hranom koja se za to traži. Većina povrća i plodova sadrži određenu količinu fosfora, ali značajna je činjenica da se veći dio nalazi u lišću koje se obično baca. On se u znatnoj količini nalazi u grožđu, luku, grahu, klinčićima, ananasu i lišću i stabljikama mnogog povrća, a također u soku šećerne trske, ali ne u rafiniranom šećeru.

Slijedeća tabela pokazuje sadržaj fosforne kiseline u pojedinim živežnim namirnicama:

100.000 dijelova od:

	sadrži 210 dijelova fosforne kiseline
ječma, suhog	
graha	292
blitve	167
blitvino lišće	670
heljda	170
mrkva	395
mrkvino lišće	953
lanovo sjeme	880
stabljika lana	118
prstnjak	111
lišće prstnjaka	1784
grašak	190

Zaključak: Neka učenik izabere one namirnice koje su najlakše probavljive, jer što se lakše uzima snaga iz hrane to ostaje više vremena organizmu za izgradnju. Mlijeko ne bi

trebalo nikada piti kao čašu vode. Ako se samo proguta, ono u želucu stvara velike komade sira koji su sasvim nepristupačni za rad probavnog soka. Mlijeko treba gutati polako, onda ono stvara mnogo malih kuglica u želucu, koje se lako probavljaju. Plodovi limuna djeluju jako protiv truljenja, a od žitarica osobito riža je proutotrov velikog djelovanja.

Nakon što smo objasnili s mineralnog stanovišta ono što je potrebno za gusto tijelo, promotrit ćemo stvar s ezoterijske strane i kod toga se osvrnuti na dva nevidljiva nosača koji prožimlju gusto tijelo.

Osjećajno tijelo ima svoj oslonac u mišićima i živčanom sustavu od mozga do leđne moždine, kako smo već rekli. Energija koju razvije čovjek koji je jako uzbuđen ili ljut najbolji je primjer za to. U takvim je trenucima napet mišićni sustav i nijedan težak posao nije tako iscrpljujući kao jedan jaki izljev bijesa. On ponekad tjednima ostavlja tijelo u nemoćnom stanju. Iz toga se može vidjeti koliko je potrebno oplemenjivanje osjećajnog tijela time što nastojimo svladavati svoju ćud. Na taj se način gustom tijelu uštede boli koje nastanu od neobuzdanog djelovanja osjećajnog tijela.

Ako promatramo stvar s ezoteričkog stajališta, onda ćemo ustanoviti, da je naša svijest u fizičkom svijetu rezultat stalne borbe između osjećajnog i životnog tijela.

Životno tijelo nastoji usklađivati i izgrađivati. Njegova su glavna sredstva djelovanja krv i žlijezde. Osim toga, simpatički živčani sustav, preko kojeg je dobilo pristup do bedema osjećajnog tijela (mišića i živčanog sustava podložnog volji) onda kad je počelo razvijati srce kao mišić podložan volji.

Osjećajno tijelo nastoji otvrdnjavati. Ono je prodrlo također u kraljevstvo životnog tijela kad je zaposjelo slezenu i stvorilo bijela krvna tjelešca, koja nisu "policija organizma", nego su razarači. Ono upotrebljava krv da te malešne razarače proširi kroz čitavo tijelo. Oni prekorače zapreke arterija i vena, ako se pojavi kakva organska smetnja, a osobito kod velikih napadaja bijesa. Onda izvorna snaga osjećajnog tijela izazove arterije i vene pa one nebreknu i otvore put za prolaz bijelim krvnim tjelešcima u tkivo, gdje oni stvore otpad mineralnih sastojina, i uništavaju tkivo.

S istom količinom i vrstom hrane može jedna osoba uravnoteženog, vedrog temperamenta dulje živjeti i biti zdravija i aktivnija od onoga tko je stalno zabrinut ili neuravnotežen. On će stvoriti mnogo više razornih bijelih krvnih tjelešaca nego prvi i po tijelu ih raširiti. Kada bi jedan učenjak analizirao ta dva tijela, on bi otkrio da u tijelu dobro raspoložena čovjeka ima znatno manje mineralnih djelića nego u tijelu svadljivog.

Ovo razaranje se stalno nastavlja i nemoguće ga je zaustaviti, ali ti se i ne namjerava. Kada bi životno tijelo imalo neprekidno najvišu vlast, ono bi stalno gradilo i u to upotrijebilo sve energije koje mu stoje na raspolaganju. Ne bi bilo svijesti ni mišljenja. Zato što osjećajno tijelo koči nutarnje djelovanje i otvrdnjava ih može se razvijati svijest.

U dalekoj prošlosti bilo je vrijeme u kojem smo svi izbacivali čvrste sastavne dijelove i tijelo je bilo meko, savitljivo i bez kosti, kao sada u mekušca. Ali tada smo imali samo

mutnu, svjetlucavu svijest, kao što je danas imaju mekušci. Prije nego smo se mogli dalje razvijati bilo je potrebno da zadržimo čvrste sastavne dijelove. Može se tvrditi da stanje svijesti svakog živog bića stoji u određenom odnosu prema razvoju kostura u njegovoj nutrini. Ego treba čvrste kosti s polutekućom moždinom, da bi za svoje izražavanje mogao izgraditi potrebna crvena krvna tjelešca. To je najviši razvoj gustog tijela.

Razlozi za vegetarijansku ishranu

Većina ljudi vjeruje da jelo bez mesa nije dovoljno, pa se od pradavnih vremena smatralo da je meso hrana koja daje najviše snage. Druga jela su manje više samo dodatak mesu. Takvo je shvaćanje pogrešno. Znanost je putem pokusa dokazala da hrana primljena u obliku povrća i voća ima svakako veću snagu. Razlozi su tome lako razumljivi, ako promatramo ezoterijsku stranu.

Prema zakonu asimilacije nikakav djelić ne može biti ugrađen u tijelo prije no što ga svlada duh koji unutra stanuje, jer ovaj mora biti apsolutni i neosporni vladar tijela, koji kao autokrat upravlja životom stanica- inače bi svaka stanica išla svojim putem kao što to biva kod raspada tijela kad ga Ego napusti. Jedno je jasno: što je mutnija svijest jedne stanice lakše ju je svladati i toliko dulje će ona ostati podložnom. Razna kraljevstva imaju razne nosače i prema tome razne stupnjeve svijesti. Rude imaju samo svoje gusto tijelo i svijest kao u najdubljem transu. Prema tome moglo bi se lako potčiniti hranu izravno uzetu iz kraljevstva ruda. Rudna bi hrana najdulje ostala u nama, predusrela bi potrebu da često jedemo. Ali mi nalazimo da ljudski organizam tako brzo vibrira da je nesposoban izravno uzimati sporu rudu. Sol i slične supstance prolaze kroz organizam a da ih tijelo ne primi. Zrak je pun dušika koji mi trebamo da bi nadoknadili izgubljeno, mi ga udišemo ali ga ne možemo u našem organizmu zadržati kao ni jedan drugi mineral, ako u laboratoriju prirode nije bio prije prerađen i ugrađen u biljku.

Biljke imaju gusto i životno tijelo, koje je stanju da rude preradi. Njeno stanje svijesti je kao u dubokom snu bez snova. Zato Ego lako svladava stanice biljke i drži ih dugo vremena podložnima. Odatle dolazi trajna snaga povrća.

Životinjske su stanice više individualizirane, pa kako životinja posjeduje i osjećajno tijelo koje joj daje strastvenu narav, lako je razumjeti da je prilikom jedenja mesa te stanice teže svladati, i jer imaju životinjsku svijest koja je jednaka stanju sna. Takve se stanice ne daju dulje vrijeme podrediti, zato ishrana mesom traži veće količine i češće obroke nego ishrana povrćem i plodovima. Kad bismo išli korak dalje, pa jeli meso grabežljivih životinja onda bismo stalno bili gladni, jer tamo su stanice izvanredno individualizirane, pa zato nastoje odmah zadobiti slobodu. Da je tome tako dokazuju vuk, jastreb, a i kanibali koji su poslovično poznati radi svoje gladi. Kako su ljudska jetra preslaba da sama prerade običnu mesnu hranu, jasno je da bi se kanibal, kad bi živio samo od ljudskog mesa umjesto da ga ponekad uzima kao poslasticu, brzo iscrpio. I dok previše ugljičnih hidrata, šećera i masti uzrokuje organizmu tek malo ili nikakve štete, jer se izdišu kroz pluća kao ugljična kiselina ili se izluče kao voda kroz bubrege ili kožu, prekomjerna količina mesa isto izgori, ali

ostavlja otrovnu mokraćnu kiselinu. Zbog toga se sve više uviđa da je za naše zdravlje bolje jesti što manje mesa.

Prirodno je da tražimo samo najbolju hranu, ali svako životinjsko tijelo sadrži u sebi otrovnu trulež. Venozna krv puna je ugljičnih oksida i drugih štetnih proizvoda na svom putu k bubrezima ili glavnim porama da bi ih izbacila kao urin ili znoj. Te se odvratne supstance nalaze u svakom komadu mesa, pa kad ga uzimamo kao hranu ispunjavamo tijelo štetnim otrovima. Mnoge su bolesti posljedica uživanja mesa.

Ima dosta dokaza za to da hrana mesom podstiče okrutnost. Spomenut ćemo kao primjer poznato divljaštvo grabežljivih životinja i okrutnost ljudi koji jedu meso. S druge strane zadivljujuća snaga i poslušna priroda vola, konja i slona pokazuje dobro djelovanje ishrane biljem. Narodi Istoka koji su vegetarijanci i miroljubivi, opravdavaju također navedene tvrdnje protiv uživanja mesa.

Kad prihvatimo hranu bez mesa izbjegavamo ozbiljnu opasnost za zdravlje, naime rastvaranje mesnih komadića koji se uklješte među zubima, pa je i to razlog da prihvatimo vegetarijanstvo. Plodovi, povrće i žitarice po svojoj su prirodi izloženi samo polaganom raspadanju. Svaki djelić sadrži veliku količinu etera koji ih uzdržavaju dulje vrijeme nepokvarenim i svježim, dok naprotiv eter koji prožima meso i iz kojeg je sastavljeno životno tijelo životinja, u času smrti nestaje. Zato je vrlo mala opasnost od zaraze kod ishrane biljem, a neke biljke čak do stanovitog stupnja djeluju kao zaštitnici od truljenja. To vrijedi prije svega za plodove limuna i naročito za ananas, kralja svih plodova koji sprečavaju trulež. Dakle, umjesto da trujemo svoj probavni kanal lako pokvarljivim tvarima kao što je meso, plodovi nam čiste i peru organizam, a ananas je jedno od najboljih probavnih sredstava koje poznajemo. On je daljeko nadmoćan želučanom soku, a osim toga nije potrebna nikakva okrutnost da se dođe do njega.

U tijelu imamo dvanestoro soli koje su vrlo važne za život i predstavljaju dvanaest znakova Zodijaka. Te su soli potrebne za izgradnju tijela. To nisu mineralne soli, kako se obično misli, nego biljne. Mineral nema životnog tijela, a samo putem njega moguća je asimilacija. Zato moramo ove soli uzimati iz biljnog carstva.

Liječnici tvrde da to čine, ali oni ne znaju da vatru koja se u tom postupku upotrebljava, životno tijelo biljke izvuče i uništi, pa preostaju, kao i kod spaljivanja ljudskog tijela, samo mineralni djelići. Zato ako želimo svom tijelu nadoknaditi ove soli moramo ih uzeti od nekuhanih biljaka. Bolesniku ih treba pružiti na taj način.

Ali, ipak ne smijemo zaključiti da svatko treba napustiti ishranu mesom i živjeti od sirovog bilja. Na našem današnjem stupnju razvoja malo ih ima koji to mogu učiniti. Zato se moramo brinuti da titraji našeg tijela ne narastu prebrzo jer tako dugo dok mi svoj posao pod sadašnjim uvjetima izvodimo, nama je potrebno tijelo koje tome odgovara. No imajte tu misao bar uvijek pred očima. U lubanji na bazi mozga nalazi se jedan duhovni nevidljivi plamen. On stalno gori u produljenoj moždini u gornjem dijelu kralježnice. Taj plamen je kao onaj na oltaru božanskoga porijekla. On šalje zvuk sličan zujanju pčele, koji je osnovni

zvuk tjelesnog života, kako on zvuči u pratipu. On izgrađuje i drži zajedno onu količinu stanica koju mi poznamo kao naše tijelo.

Ta vatra gori visoko ili nisko, jasno ili mutno, odgovarajući hrani koju joj dajemo. U noći se u svemu nalazi vatra izuzevši u carstvu ruda. Ono nema životnog tijela i zato u njemu ne djeluje životni duh, vatra. Mi djelomično dopunjujemo tu svetu vatru sunčanim snagama koje ulaze u životno tijelo kroz eterski pandan slezene, odakle one idu dalje prema solarpleksusu gdje bivaju obojene i onda putem krvi kreću dalje prema gore. Mi hranimo tu vatru životnom vatrom koju primamo u sebe uživanjem nekuhane hrane.

Ako promatramo jedenje mesa sa stanovišta etike, onda moramo priznati da to protuslovi višem gledanju, kad ubijamo da pojedemo. U stara vremena čovjek je išao u lov kao neka grabežljiva životinja, surovo i bez osjećaja; danas on "lovi" u mesnicama, gdje ga odvratna predstava klaonice ne može učiniti bolesnim. Kad bi svatko morao ići na takva mjesta gdje se dnevno događaju grozote, koje služe jedino tome da se udovolji neprirodnom štetnom običaju koji uzrokuje više boli i patnje nego strast prema alkoholu. Kad bi svaki od nas morao u ruci držati krvavi nož i udarati u trzajuće tijelo svoje žrtve, koliko bismo meso još jeli? Sigurno vrlo malo. Da izmaknemo tom strašnom poslu potreban nam je jedan sučovjek koji dan za danom stoji u tom krvavom oboru i dnevno ubija tisuće životinja. Mi ga tako učinimo toliko surovim da mu zakon u Americi ne dopušta da bude porotnik u zločinima umorstva. Jer je izgubio svako poštovanje prema životu.

Životinje koje ubijamo glasno viču protiv tog umorstva, nad velikim klaonicama uvijek leži oblak straha i mržnje. Zakon štiti mačke i pse od okrutnosti. Svi se veselimo malim vjevericama u parkovima kad dođu i uzmu hranu iz naše ruke. Ali kad meso ili krzno životinja ima novčanu vrijednost, onda se čovjek prestaje obazirati na njihovo pravo na život i postaje njihov najopasniji protivnik, jer ih gaji i hrani samo radi sticanja novaca. Mi snosimo tešku krivicu pred tim životinjama, tim nižim bićima kojima bismo morali biti odgojitelji a ne njihovi ubojice, i božanski zakon, koji ide uvijek za tim da izravna zlorabe jedamput će običaj ishrane ubijenim životinjama odbaciti kao zastarjele stvari, kao što danas odbacuje kanibalizam.

U naravi grabežljive životinje jest da ždere svaku životinju koja joj dođe na put i njezini su organi tako stvoreni da joj ta hrana treba da bi mogla živjeti. Ali sve se to promatra sa razine nastojanja, sve se kreće naprijed prema nečem višem. Čovjek je na svom ranijem razvojnom stupnju u stanovitom pogledu bio također grabežljiva životinja. Ali jer je određen da bude sličan Bogu, on mora prestati uništavati, da bi mogao početi stvarati. Hrana mesom podupirala je u prošlosti čovjekovu oštroumnost niže vrste, imala je neku svrhu u našem razvoju, ali sada stojimo na pragu jednog novog doba u kojem će požrtvovanost i služenje donijeti čovječanstvu duhovni rast. Razvojem razuma steći ćemo mudrost koja daleko nadilazi naše shvaćanje. No prije nego nam se takva mudrost može povjeriti moramo postati pitomi poput golubice, u protivnom mogli bismo je upotrijebiti za sebične i razorne svrhe i to bi predstavljalo neopisivu opasnost za sve ljude. Da to izbjegnemo moramo prihvatiti bezmesnu hranu.

Nas su učili da u Svemiru nema života osim života Božjeg, da mi “u Njemu živimo, krećemo se i jesmo” da Njegov život nadahnjuje sve što postoji i prema tome, naravno zaključujemo da kad uzmemo život razaramo oblik koji je Bog sagradio u svojoj Objavi. Niže životinjske vrste su duhovi koji se razvijaju i posjeduju sposobnost osjećanja. Oni žude za iskustvom i to ih potiče da grade razne oblike a kad im te oblike uzmemo otimamo im priliku da skupljaju iskustva. Tako sprečavamo njihov razvoj umjesto da im pomažemo, ali doći će dan kada ćemo osjetiti duboko gađenje pri pomisli da smo iz našeg želuca pravili groblje za lešine ubijenih životinja. Svi će se pravi kršćani onda iz čistog suosjećanja uzdržati mesne hrane, spoznat će da je sav život božji život i da je velika nepravda ako nanosimo bol bilo kojem osjećajnom biću.

Na mnogo mjesta gdje Biblija govori o “mesu” potpuno je jasno da se time ne misli mesna hrana. U onom članu I. knjige Mojsijeve gdje je čovjeku prvi puta određena hrana, rečeno je neka jede od svakog stabla i trave koja nosi sjeme, “neka vam bude za hranu”. Visoko razvijeni ljudi u sva su se vremena uzdržavali mesne hrane. Vidimo npr. da je Daniel, koji je bio sveti i mudri čovjek molio da ne mora jesti meso nego da se njemu i njegovim drugovima daje povrće. O djeci Izraela se kaže, da su u pustinji bili “željni mesa” i da ih je radi toga njihov Bog korio.

Hrana ribom ima neko ezoterijsko značenje, ali s materijalnog stanovišta moramo samo ponoviti da ćemo jedamput prerasti uživati riblje meso kao što smo se uzdignu i iznad kanibalizma. Makar je to prihvaćala barbarska prošlost ona će u altruističkoj budućnosti nestati, kad se u nama probudi profinjena osjećajnost zbog koje ćemo osjećati strahote što ih donosi zadovoljenje želje za mesom.

Potreba za ukusnom izjednačenom hranom

U najuzvišenijoj od svih molitava Krist nas je učio da molimo za naš kruh svagdanji, ali mi često umjesto toga primamo kamen.

Radi naše komplicirane civilizacije i hladnih metoda uskladištenja i drugih strahota naša je prehrana, općenito govoreći, takva da umjesto da hrani naše tijelo ona nas iscrpljuje i donosi bolesti. “Neprobavljivo”- najblaža je optužba protiv hrane kakvu u većini krajeva ljudi jedu.

I ono što se kod kuće donosi na stol da nahrani tijelo, izgradi i održi zdravim, često je samo isprika za hranu koja je s mnogo mirodija i dodataka učinjena ukusnom. Jer mi jedemo uglavnom radi ukusa, a ne da nahranimo tijelo.

S druge strane ne može se poreći da ljudi koji govore da kuhaju prema znanstvenim uputama i zdravom razumu, koji se smatraju vegetarijancima i imaju točne predodžbe o tome koju hranu treba priređivati, čini se da ne paze dovoljno na to da hrana mora biti ne samo zdrava i hranjiva nego i ukusna, i da ispravno kuhanje nije nespojivo s onim što čini užitak. Mora se reći da hrana koja se ne kuha tako da bude ugodna nepcu i istodobno zdrava, ne postiže punu svrhu. Ukus nam je dan da bismo se našoj hrani veselili i rado je primali u naše tijelo za daljnju asimilaciju i prehranu, a neukusna rana primaocu je odbojna

i zato nije lako probavljiva. Tu činjenicu valja zapamtiti: Nije važno koliko jedemo nego koliko probavljamo.

Nekima, koji su o tom važnom predmetu ishrane krivo obaviješteni, bilo je možda rečeno da mahunarke, grah, grašak itd. nadomještaju meso, pa nakon što su se počeli odricati mesa gutaju to povrće u velikim količinama. Istina je da grašak sadrži više proteina nego biftek, ali bjelančevinu sadržanu u grahu tijelo ne može tako lako prihvatiti. U toj hrani ima mnogo otpada, a i mokraćne kiseline, pa se mora paziti na to da uživanje velikih količina zelenog povrća povlači za sobom neugodne posljedice. Važno je zapamtiti da ne treba jesti zeleno povrće u istom obroku s teškim mahunarkama. Postoje i oni koji se nakon napuštanja mesnih jela počinju hraniti kruhom, krumpirom i sličnim jelima a posljedica toga bude da postanu slabokrvni i nedovoljno ishranjeni. Jedna zadovoljavajuća ishrana mora biti u svakom pogledu izjednačena i dobre rezultate možemo postići samo ako upoznamo što tijelu treba za napredak i dobro zdravlje.

Dijeta kao i zdravlje su osobna pitanja, pa se za to ne mogu postavljati općenita pravila. Ipak treba reći: što manje mesa uživamo utoliko će bolje biti naše općenito zdravlje. Ali, ako smo odlučili da meso potpuno napustimo, moramo bezuvjetno razmotriti tabelu vrijednosti pojedinih živežnih namirnica, da bismo iz povrća koje jedemo primili potrebne bjelančevine. Nitko ne može kod običnog stola biti dovoljno ishranjen, ako se povrće daje samo kao prilog mesu. Mora uzimati još i grah, grašak, orahe i sličnu hranu koja je bogata bjelančevinama, inače će izgladnjati.

Uloga sredstava za održavanje u evoluciji

Duh alkohola koji je provrio izvan našeg tijela biva sada potisnut, zbog uživanja šećera koji se pretvara unutar našega tijela. U prošlosti su sredstva za nadraživanje bila nužno potrebna da probude čovječji duh iz njegove uspavanosti. Bahantske orgije u starim hramovima na koje mi danas s gnušanjem gledamo bile su tada od velike vrijednosti za čovječji razvoj. U omjeru u kom potrošnja šećera raste smanjuje se potrošnja alkohola, a slijedom toga se diže opći moral što više ljudi troše bezalkoholna pića to postaju više altruistični i bolji kršćani. Zato je pokret za apstinenciju jedan od najjačih činilaca koji ubrzavaju dolazak Krista.

Jasno je da napredak evolucije uzdiže kako niža carstva tako i čovječanstvo. Životinje, posebno kućne, približavaju se individualizaciji i njihovo povlačenje iz manifestacije je upravo započelo. Posljedica toga bit će nestanak mesne hrane. Onda će zazvoniti mrtvačka zvona i "kralju alkoholu" jer samo oni koji jedu meso traže alkohol.

U međuvremenu, bljni život postaje sve više osjetljiv. Bočne grane sudjeluju u tome više nego okomite grane, jer kod bilja jednako kao i kod nas, svijest nastaje iz oprečnih djelovanja struja životnih i struja požudnih. Te požudne struje koje okružuju naš planet prolaze kroz bočne grane čitavom dužinom i zato one tako moćno djeluju na hrptenicu životinja. Struje požudne bude spavajući život bilja u bočnim granama do višeg stepena nego u okomitim granama kroz koje protiče životna struja po dužini, koja struji iz središta

Zemlje uvis. Zato će jednom i biljke postati tako osjetljive da više neće moći služiti čovjeku za hranu, pa će se morati tražiti drugi izvori.

Danas smo postigli znatnu vještinu u obradi kemijskih rudnih tvari pa od njih oblikujemo kuće, brodove i druge vanjske stvari koje su dokaz naše civilizacije. Tako svladavamo zemaljsku tvar izvan našeg tijela, ali je ne možemo izravno upotrijebiti za izgradnju našeg organizma prije nego što je preradimo u biljci iz kristala u kristaloid. Naša vanjska obrada ruda ubrzava njene titraje i pripravlja put za ispravnu nutarnju upotrebu. Putem duhovne alkemije sagradit ćemo hram duha, pobijediti prah od koga smo nastali i dokazati se kao pravi slobodni zidari koji su spremni na rad u višim područjima.

Post kao sredstvo liječenja i faktor u rastu duše

Možemo lako ustanoviti da na zapadnoj polutci više ljudi umire od preobilja nego od premalo jela. Pod stanovitim okolnostima post kroz jedan ili dva dana nesumnjivo je koristan, ali kako ima sladokusaca i žderača tako ima i onih koji padaju u drugu krajnost, pa pretjeruju s postom. U tome leži velika opasnost. Najbolji put jest uvijek umjereno jesti i to samo prikladne živežne namirnice, pa onda post više neće biti ni potreban.

Kod razmatranja kemije hrane nalazimo da određena hrana ima za stanovita bolesna stanja posebnu vrijednost. Ispravna hrana je stvarni lijek. Svi plodovi limuna npr. čudnovato su sredstvo protiv truleži, pa nas zato čuvaju od bolesti. Sve vrste žitarica, osobito riža, djeluju kao protuotrov, ubijaju klice bolesti i gnjileži. Ako poznamo medicinska svojstva raznih živežnih namirnica, onda možemo izabrati upravo ono što nam treba, pa bol liječimo hranom umjesto postom.

U starim propisima tražilo se žrtvovanje vola, koze ili slično za oprostjenje grijeha, jer tada je čovjek više cijenio svoja materijalna dobra nego danas, pa ako je morao od svog posjeda dati nešto s takvom svrhom onda je taj gubitak jako osjetio. Za svaki prijestup zakona ljudi su morali dati na žrtveni oltar nešto od svog posjeda. Bog im je izgledao kao tvrdi gospodar kojem je bilo opasno zamjeriti se. Ali postojala je mimo toga jedna ezoterijska nauka, koja se danas javno širi, a ta nauka nije priznavala žrtvovanje životinje, novca ili drugog posjeda nego je tražila da svatko prinese kao žrtvu samoga sebe. Tako se poučavalo novake starih misterija, kada su se pripremali na mističnim obredima za posvećenje.

Njima su se tumačile tajne životnog tijela, kako je ono sastavljeno iz četiri etera itd. Novak je bio temeljito podučen funkciji obih nižih etera uspoređeno s obim višim. On je znao da sve životinjske funkcije tijela ovise o gustoći nižih etera, i da oba viša etera tvore tijelo duše, koje je nosioc služenja. On je naravno težio tome da stekne veličanstvenu haljinu time što je obuzdavao sklonost nižoj prirodi, kao što to i mi danas činimo.

Te su se stvari pred narodom držale tajnim i ili su one bar trebale ostati skrivenim, ali neki su novaci u težnji k cilju, bili prerevni i zaboravili da se samo putem služenja i nesebičnosti izgrađuje zlatna svadbena haljina iz dva viša etera. Oni su mislili da tajno pravilo:

Zlato u kotlu za taljenje
Pročišćeno u vatri
Lako kao vjetar
Više i sve više

dopušta zaključak da je svejedno kako će niža priroda izlučiti šljaku, i ako oni pronadu kakvu lakšu metodu, da će izlučiti zlato obih viših etera duše, da će u njemu moći nesmetano nastupiti u nevidljivom svijetu. Mislili su: kemijski eter čini da fizičko tijelo hranu usvoji. Ako se dopusti da fizičko tijelo zakržlja, mogao bi se kemijski eter izlučiti iz životnog tijela. Ali uspjeh do kojeg su došli ti nastrani ljudi i njihovi pristaše bio je daleko od onog što se htjelo postići školovanjem u okultnoj školi. Tamo je učenik prvo bio poučen da je tijelo hram Božji i da je veliki grijeh ako ga se onečisti, razori ili na bilo koji način osakati. Neobuzdanost u zadovoljavanju apetita je grijeh, jedan onečišćavajući običaj koji vuče za sobom stanovitu odmazdu, ali to se ne može osuditi više nego način posta radi rasta duše. Pravilan način života niti je post niti čašćenje nego tijelu treba dati one elemente koji su potrebni da ga se uzdrži kao oružje duha u dobrom zdravlju, snazi i radnoj sposobnosti. Post radi duševnog rasta kriva je metoda kojom se postiže upravo suprotno od onog što su njegovi kratkovidni pokretači namjeravali.

Neprobavljive živežne namirnice kao lijek

Na prvi pogled čini se apsurdnim reći da će naše zdravlje biti to bolje što je naša hrana više neprobavljiva. Ali ako tu tvrdnju točno ispitamo naći ćemo da je istinita. Hrana koja se obično smatra neprobavljivom, jer imamo teškoće nakon njenog uživanja prouzrokuje neugodnosti samo zato što je ona baš prejako probavljena, dok druga gotovo neprobavljena hrana, koja se u stanovitom smislu uopće ne može smatrati hranom, daje nam osjećaj zdravlja i zadovoljstva. Tu važnu činjenicu mnogi ne ocjenjuju pravilno i to je osnovni uzrok poteškoćama koje moraju iskusiti svi koji “misle” da su vegetarijanci. Oni su većinom imali probavne smetnje prije nego su prestali jesti meso, pa su se nadali da će se dogoditi čudo da će ozdraviti. Sada su gorko razočarani, jer ne samo da se ne osjećaju bolje nego često čak i gore.

Često se događa da ljudi koji se na nas obraćaju radi liječenja sasvim neprikriveno priznaju strašne dijetalne pogreške. Oni jedu 4-5 obroka dnevno, sastavljenih od vrućih kolača, kave, jaja, bifteka, bijelog kruha, krumpira, pašteta, sira itd. i onda se čude da se ne osjećaju dobro. Ti ljudi tvrde da se znaju ponašati. Oni puše nekoliko cigareta, piju nekoliko čaša pive, možda i koji koktel i to zovu “prirodnom hranom”. Idu spavati u deset ili jedanaest sati i tvrde da uzorno žive. Kad im se kaže da čine ozbiljne pogreške vrlo se čude i ne vjeruju da takvom hranom kopaju sebi grob.

A ipak je tako, i to ne zato što bi hrana bila neprobavljiva nego zato što miješaju premalo neprobavljivih tvari s visoko vrijednom hranom. A u tome ovi ljudi nisu gori od onih koji žive od koncentrirane hrane, kao što su suhe šljive, orasi, cvebe itd. I ovi jedu koncentriranu hranu, a bjelančevine dobivaju od oraha i ugljične hidrate od cveba, ali

nužna im je makar neprobavljiva celuloza što daje poticaj probavnom kanalu koji izaziva kretanje i izlučivanje važnih probavnih fermenata.

Nema sumnje da je puna pšenica mnogo ukusnija, hranjivija i zdravija od bijelog brašna u kom postoje još samo čvrsti dijelovi zrna, a njegova hranjiva vrijednost nije osobito visoka, iako se mnogo lakše probavlja od pšenice. Velika korist pune pšenice leži u mineralnim solima koje su potrebne za izgradnju tijela, dok ih u bijelom kruhu nema. Moramo podsjetiti na slijedeće: tako kao što jedan dio bjelančevine sadržane u mesu i u mesu sadržani fosfor ostaju neprobavljeni, isto je i s bjelančevinama kojih ima obilato u crnom kruhu. Ali dok se bijeli kruh gotovo sav probavi i preostane samo malo pepela, pretpostavljeno da je dobro pečen, grubi dijelovi brašna od pune pšenice prolaze probavnim kanalom gotovo neprobavljeni. Oni ga masiraju i podražuju i potiču optok krvi, koji osvježuje crijeva i uzdržava ih zdravim. Oni se ne lijepe zajedno tako čvrsto kao mali otpaci koje ostavlja visoko koncentrirana hrana i zato istjeruju iz svojih međuprostora škodljive plinove, radi čega probavni kanal ostaje čist.

Usporedimo kako djeluju na utrobu meso, jaja, sir itd. koji se gotovo čitavi probave i ne ostave nikakvih grubih otpadnih tvari koje bi očistile crijeva nakon upotrebe, s takvom hranom kao što su mahunarke (štedljivo uzimane) bijela repa, mrkva, luk itd. koji sadrže sve elemente kojih ima i u mesu, a osim toga i za zadržavanje nužnu količinu grubih, žilavih tvari koje jedine mogu očistiti crijeva i sistem držati u dobrom stanju.

Pratip određuje oblik i stas jedne osobe i kako će njena normalna figura biti u zdravom stanju. Ali radi nereda u našoj prehrani mi tu sliku često mijenjamo, energiju tijela upotrebljavamo za izbacivanje velikih količina hrane koju naše tijelo nije moglo usvojiti, pa zato mršavimo. Protivno se događa kad su snage za izbacivanje preslabe, onda se radi neprirodne hrane suviše meso ili mast na nama taloži. Ako izaberemo jedno naučno pripremljenu hranu, onda će oni koji su prije radi nepropisne prehrane izmršavili postati deblji, a oni koji su naslagali suviše meso i salo time prestati i težinu smanjiti.

Posljedice čestog jedenja

Jedan drugi razlog probavnih smetnji dolazi od običaja da se jede svakih par sati. Ljudi koji su naučeni 5 ili 6 puta na dan jesti tvrde da su gladni i da trebaju hranu, da bi inače oboljeli. U stvari tu požudu treba svesti na jedno bolećivo stanje želuca a olakšanje nastaje uslijed težine hrane koja oslabi želudac.

Mi smatramo zločinom kad se osobi, koja čezne za morfijem, daje sve više morfija samo zato, što ona to traži i njoj on donosi olakšanje. Istu logiku i filozofiju trebalo bi primijeniti kod ljudi, koji se truju pretjeranim jelom. To u oba slučaja nije teorija nego počiva na rezultatima istraživanja, koji se ne mogu uspoorediti s pokusima na ljudima ili životinjama, gdje su nezdrave okolnosti uzrokovane uslijed neprirodnih probavnih stanja. Ali za vidovnjaka ne postoji takva zapreka jer on može vidjeti zamršeno kretanje želuca i crijeva kada se napune hranom. Onda hrana iznoji crni otrovni plin koji, dok je čovjek zdrav, aura životnog tijela izbaci napolje. Ali ako je njegova životna snaga oslabljena i struja životne

snage kroz slezenu nije tako jaka kao obično, onda ostaje taj otrovni plin u okolini utrobe i okružuje ju kao crna široka vrpca koja truje svaku organsku djelatnost dok se tamo nalazi. Ako neka osoba jede tri puta na dan onda ima izgleda da se otrovna vrpca, koju je stvorio jedan obrok, rastvori prije nego li se uzme sljedeći obrok. Ali kada se obroci uzimaju u kraćim razmacima onda nema apsolutno nikakve mogućnosti da se ta osoba oslobodi otrovnog oblaka pa joj je zato sve gore i ona si time skraćuje duljinu prirodnog života. Ljudi bi bili potreseni kada bi to mogli vidjeti. Iz tih razloga neka si svatko tko hoće biti zdrav, uzme za pravilo da jede dva ili tri puta na dan, i to ne mnogo.

ASTROLOGIJA KAO POMOĆNO SREDSTVO KOD LIJEČENJA

ASTROLOŠKI TEMELJI ZA LIJEČENJE

Modernom je liječniku dobro poznato da se stanje krvi, i slijedom toga čitavog tijela, mijenja suglasno s raspoloženjem čovjeka. I što više liječnik primjenjuje sugestiju kao dodatak lijeku, to je bolje. Ali će manje njih priznati daljnju činjenicu, da planetarne zrake uplivaju kako na naše tjelesno tako i duhovno stanje, i da se taj upliv mijenja prema kretanju Planeta. U današnje doba kad su osnovni zakoni radioaktivnosti poznati, znademo da svatko od nas projicira bezbrojne male čestice van u prostor. Bežična nam je telegrafija pokazala da valovi etera putuju brzo i sigurno kroz zračni prostor i prenose zvukove prema našoj volji. Mi znademo također da na nas sunčane zrake ujutro drugačije djeluju, kad padaju horizontalno, nego o podne kad padaju okomito. Ako svjetlosne zrake brzo se krećućeg Sunca izazivaju takve tjelesne i duhovne promjene, zar onda ne mogu i stalne zrake polaganijih Planeta također izazivati neko djelovanje? Ako da, onda su to faktori za zdravlje koje jedan znanstveno školovani liječnik ne smije zanemariti. Mi smo također mišljenja, da se u stanovito vrijeme mogu postići brži rezultati, kada su zrake Zvijezda za liječenje povoljne.

Kada bi se liječnici bavili astrološkom znanosti onda bi oni mogli s malo napora upoznati stanje bolesnika, i to na način koji je nemoguć običnim dijagnostičkim putem. Pojedini liječnici postali su svjesni te činjenice. Oni su otkrili preko nekih pokušaja, da nebeska tijela imaju upliv na ljudsko tijelo. Kada je npr. autor bio u Portlandu (Oregon) pripovijedao je jedan liječnik da su prema njegovim opažanjima operacije kod rastućeg Mjeseca tj. između Mladaka i punog Mjeseca bile uvijek uspješnije i bez komplikacija. S druge strane on je ustanovio, kada su ga prilike prisilile da operaciju preduzme kod padajućeg Mjeseca tj. između punog i mladog Mjeseca, da je postojala uvijek velika opasnost od teškoća i da operacija nikada nije bila tako zadovoljavajuća kao kod rastućeg Mjeseca.

Put kojim će se pronaći osobitost u tijelu stanujućeg duha jest, da se postavi njegov horoskop. Onda će se vidjeti kada je povoljno vrijeme za davanje droga ili odgovarajućih trava. Paracelsus je tako radio i zato je uvijek imao uspjeha kod svojih pacijenata, nikada nije pogriješio. Danas postoje pojedini ljudi koji primjenjuju astrologiju u te svrhe, autor ju je npr. upotrijebio u nekim slučajevima za utvrđenje bolesti. On je onda bio u stanju upoznati prošle, sadašnje i buduće krize u stanju bolesnika i po tom mogao pružiti mnoga olakšanja osobama, koje su bolovale od raznih bolesti. Astrologija bi trebala služiti za takve svrhe umjesto da bude ponižavana na gatanje radi novaca. Ona bi kao sve duhovne znanosti trebala služiti za dobro čovječanstva, bez obzira na materijalnu dobit.

Postoji sedam sfera, sedam Planeta našeg sunčevog sistema. Svaki ima svoj osnovni zvuk i odašilje taj zvuk, koji se razlikje od zvukova drugih Planeta. Jedan ili više njih titraju u suglasju s atomom jezgrom Ega, koji traži da se utjelovi. Taj Planet onda odgovara osnovnom zvuku glazbene ljestvice, pa makar su svi zvuci Planeta potrebni za izgradnju

jednog potpunog organizma, to se ipak svaki zvuk mijenja i prilagođuje osnovnom zvuku onog Planeta koji djeluje najpovoljnije na određenog čovjeka, i zato je gospodar nad tim životom. Kao što ima zemaljskoj glazbi skladnih i neskladnih akorda tako ih ima također u nebeskim zvucima. Oni svi imaju upliv na atom-jezgru i pomažu pratip u izgradnji. Stvaraju se titajuće crte snaga, koje kasnije privlače zemaljske djeliće i njih sastave onako kako se sređuju zrnca pijeska u geometrijske oblike kada se povuče gudalom preko pijeskom posute bakrene ploče.

Prema titrajućim crtama energije Pratipa izgradi se poslije zemaljsko tijelo i zato ovo izražava točno sklad sfera kakav je zvučao za vrijeme njegove izgradnje. Ta je perioda svakako mnogo dulja nego stvarna perioda trudnoće, i ona je različita već prema sastavu tijela- takva kakvu treba život koji se hoće utjeloviti. Izgrađivanje Pratipa ide još dalje- pošto energije atoma-jezgre ne mogu odzvanjati na sve titraje koje stvaraju pojedini položaji Planeta on titra samo kod onih zvukova koje je već naučio i radi toga on čeka novi zvuk, onaj koji može upotrijebiti za izgradnju željenog orgnizma.

Kada mi odatle znademo da je zemaljski organizam kojeg svaki od nas nastanjuje, sagrađen po crtama titraja koji stvara sklad sfera, bit će nam jasno da je nesklad koji se očituje kao bolest stvoren u prvom redu uslijed duhovnog nesklada u njemu. Ali također je jasno, ako steknemo točno poznavanje izravnih uzroka nesklada i njih uklonimo, da će tjelesna bolest također brzo nestati. Ova se obavijest dobije preko horoskopa rođenja, jer tamo pokazuje svaki Planet u svojoj kući i svom znaku sklad i nesklad, zdravlje ili bolest. Prema tome će biti sve metode liječenja primjerene samo u odnosu, koliko uzimaju u obzir sklad ili nesklad Planeta, koje pokazuje horoskop.

Dok su prirodni zakoni, koji vladaju u niskim područjima pod običnim prilikama svemogućí, postoje viši zakoni koji pripadaju duhovnim područjima, i koji mogu pod stanovitim okolnostima prve poništiti. Oproštenje grijeha npr. ako ga je netko uvidio i iskreno se pokajao, diže zakon koji traži oko za oko i zub za zub. Kada je Krist hodao po ovoj zemlji i liječio bolesne, on je utjelovio u sebi samome kao gospodar Sunca sintezu titraja Planeta tako kako jedna oktava obuhvaća sve zvuke ljestvice, pa je zato mogao zračiti iz sebe pravi ispravljajući upliv Planeta onako kako je to od slučaja do slučaja bilo potrebno. On je osjećao neskad i odmah znao kako ga može ispraviti snagom svog višeg razvoja. Nije mu bilo potrebno nikakvo pripravljanje nego je odmah postigao uspjeh, čim je postavio sklad na mjesto nesklada koji je prouzročio tu bolest. Samo se u jednom slučaju utekao jednom višem zakonu, kada je rekao: "Digni se, tvoji grijesi su ti oprošteni".

Slične su metode rozenkrojcerskog sistema liječenja. Oni su ovisne o poznavanju planetarnog nesklada, koji je uzrokovao bolest, i popravljajućeg upliva, koji ih liječi. To je zadovoljavalo kod svih slučajeva koji su nam do danas bili izneseni. Sigurno postoji i djelotvornija metoda, kojom se može raspolagati pod nekim višim zakonom, kada se može ubrazati ozdravljenje u slučajevima dugotrajnih bolesti, i pod stanovitim okolnostima kada se pogreške iskreno i duboko okaju, može se djelovanje bolesti dapače izbrisati prije nego to odredi hladna i tvrda sudbina na običan način.

Promotrimo nekog, koga je napala bolest, duhovnim očima. Bilo njegovo zemaljsko tijelo istrošeno ili ne, to je vidovnjaku potpuno jasno, da su mu finiji nosači mnogo tanji nego kad je zdrav. Zato oni ne prenose zemaljskom tijelu dovoljnu količinu životne snage i posljedica toga jest, da se taj instrument više ili manje kvari. Ma kakvo bilo stanje istrošenosti zemaljskog tijela, postoje stanovita središta koja su kod zdravog stanja vrlo nježna, ovisno o različitim stupnjevima duhovnog razvoja čovjeka, a koja odgovarajući težini bolesti bivaju sve više kočena. To pogađa naročito glavno središte među obrvama. Tamo je utamničen Ego, ponekad u takvom stanju da izgubi vezu s vanjskim svijetom i njegovim tokom, i tako se jako bavi vlastitim stanjem da ga samo potpuna propast zemaljskog tijela opet može osloboditi. To stanje može i više godina trajati i u međuvremenu može planetarni nesklad, koji je prouzročio bolest proći, ali bolesnik nije sposoban da iz te činjenice izvuče korist. U takvim je slučajevima potrebno duhovno izlijevanje osobite vrste da bi se duši donijela poruka: "Tvoji su ti grijesi oprošteni". Čim to čuje može se pokoriti nalogu: "Uzmi svoj krevet i idi".

Nijedan se sadašnji čovjek ni približno ne može mjeriti s likom Kristovim i slijedom toga nitko niti ne može primijeniti njegovu moć u takvim izvanrednim slučajevima, ali potreba za djelotvornim očitovanjem te snage postoji danas kao i pred 2.000 godina. Duh prožima sve u i na našem Planetu, ali u raznim stupnjevima. On pokazuje sa nekim stvarima više srodnosti nego sa drugima. Isijavanje Kristovog principa, univerzalnog duha, koji sastavlja svijet životnog duha uspostavlja opet umjetnički sklad tijela.

Zakoni podudarnosti i sposobnost prihvaćanja

U znanosti astrološke metode liječenja ili liječenja upotrebom upliva Planeta postoje dva temeljna zakona. Jedno je zakon podudarnosti, drugo zakon sposobnosti prihvaćanja. Poznavanjem i mudrom primjenom ovih zakona postiže bolesnik zdravlje mnogo brže nego li bi nače mogao, i s najmanje napora od strane onoga koji ga liječi.

Kod začeca Mjesec se nalazio u stupnju koji kod rođenja raste; životno je tijelo bilo onda položeno u majčino tijelo kao praoblik, u koji se ugrađuju kemijski sastavni dijelovi koji oblikuju gusto tijelo. Životno tijelo odašilje zvuk sličan zujanju bumbara. Za života privlače ovi eterski zvučni valovi kemijske djelove iz naše hrane i ugrađuju ih u organe i tkivo. Dok su eterski zvučni valovi u našem životnom tijelu u skladu s osnovnim zvukom pratipa, bit će kemijski elementi s kojima mi hranimo naše gusto tijelo asimilirani u pravilnom redu i zdravlje je sasvim dobro, neovisno od toga da li smo debeli ili suhi, ružičastog, crvenog ili blijedog izgleda, ili bilo kakve smo vanjske pojave. Ali od onog časa kad se zvučni valovi životnog tijela udalje od onih pratipa, prouzrokuje ovaj nesklad to da kemijski elementi iz naše hrane više nisu u skladu s pravcima snage pratipa. Uslijed toga nastupa nepotpuno izlučivanje istrošenih tvari, otrovi se gomilaju u organizmu tako da dolazi do abnormalnog debljanja ili drugih stanja gustog tijela i bolest napreduje dok se sklad u životnom tijelu opet ne uspostavi. Kad je nevidljivi uzrok uklonjen onda nestaju i vidljive posljedice. Tako vidimo da se nastupajuća bolest pokazuje u životnom tijelu prije nego gusto tijelo počine pokazivati prve znakove nelagodnosti. Ozdravljenju prethodi također prvo uspostavljanje životnog tijela.

Ako se zdravoj osobi dogodi nesreća njeno životno tijelo nije oslabljeno, zato ona obično tek par dana iza toga osjeća puni opseg ozljeda. Ako kod tog potresa preživi vrhunac nesklada između životnog tijela i pratipa onda su izgledi za ozdravljenje dobri.

Visina zvuka eterskih valova životnog tijela određena je izlazećim zviježdem ascendentu, i to iz ovih razloga: Svako od 12 zviježđa Zodijaka ima zvuk koji je različit od zvukova drugih zviježđa, isto tako kao što je svaki predznak na kromatskoj zvučnoj ljestvici različit od drugih. Pojedini se zvuci miješaju skladno i s ugodnim djelovanjem, drugi su do temelja neskladni i vrijeđaju naše uši. Na sličan način čini sklad u izlazećem zviježđu neke ljude ugodnima i njih osposobljuje da drugima pomažu i da ih liječe ako je potrebno, dok drugi ljudi, kojih je izlazeće zviježđe u neskladu prema drugom zviježđu, niti će drugima pomoći niti sami pomoć steći.

Ako se preuzme neki slučaj prva je zadaća da se uspostavi osnovno duhovno srodstvo između liječnika i bolesnika. Ako zakon podudarnosti pokazuje sklad onda ima izgleda za brzo ozdravljenje, ali ako pokazuje nesklad onda bi trebalo da se bolesnik obrati na drugog liječnika ili vidara s kojim se podnaša.

To je metoda koju primjenjuju Starija braća kada nevidljivim pomagačima dodjeljuju bolesnike. To je također ključ uspjeha, koji smo uvijek imali kod svih onih koji su u Glavnom stanu tražili pomoć.

Astrološki promatrano postoje četiri elementa: vatra, zrak, zemlja i voda. Planeti su kao neka žarišta kroz koja zrači upliv zviježđa na novorođenog i oni daju tijelu jedan zvuk, pogotovo ako se nalaze u ascendentu. Uspjeh liječnika je različit već prema stupnju podudarnosti naprama uzlazećem zviježđu bolesnika, da li je vatren, zemljan, zračan ili voden.

Ako zauzima Saturn u horoskopu jedne osobe bilo koji stupanj Zodijaka koji se nalazi u 1. ili 6. kući jedne druge osobe, onda su ove dvije osobe međusobno nepodnosive i nesposobne da jedna drugoj pruže pomoć. Također Mars i Uran imaju međusobno zlo djelovanje ali se njihove snage brzo iscrpljuju, može ih se usporediti sa dahtanjem jednog psa. Ali upliv Saturna se može usporediti sa čvrstim čeljustima buldoga, snaga koja davi i iz koje nema oslobođenja.

Sunce je veliki rezervoar života, prava suprotnost Saturnu. Zato možemo lako razumjeti da njegov položaj djeluje sasvim osobito dobro na određene grupe i kod određenih bolesti. Taj je upliv određen njegovim položajem u Trojstvu. Zato imaju veliku snagu liječenja oni kod kojih Sunce stoji u jednom od vatrenih zviježđa, za liječenje ljudi od bolesti koje se svladavaju ovim zviježdem. Oni kod kojih je Sunce u vezi sa zračnim zviježdem imaju moć nad bolestima koje su podložne zračnom zviježđu itd. Rođeni u kardinalnim znakovima najuspješniji su u liječenju akutnih slučajeva bolesti koje se liječe uplivom određenog zviježđa. Ostali znakovi manje su uspješni kao liječnici, ali više su nadareni da smire bolesnike i često pomažu oporavak takvim svojim utjecajem na njih. Oni su najbolji

bolničari za bolesnike koji potpadaju pod upliv njihova zvijezda, posebice ako postoje duševne bolesti ili ako je fizička bolest uzrokovana duševnim nemirom.

Ljudi rođeni sa Suncem u vatrenom znaku, Ovnu, Lavu ili Strijelcu posebno su uspješni u tretiranju glave, srca, kičmene moždine, bedrene regije, vrućica itd. Rođeni u travnju, sa Suncem u Ovnu, najbolje će biti u rješavanju akutnih slučajeva ovakvih slabosti. Rođeni u kolovozu, sa Suncem u Lavu, uspjeh će u kroničnim slučajevima u kojima drugi ne uspijevaju, a ako ovi liječnici osiguraju bolničarku sa Suncem u Strijelcu, ona ili on pomoći će im kako nitko drugi ne bi mogao.

Slično funkcioniraju i ostali (vodeni, zračni i zemljani) znakovi.

Upliv Mjeseca kod liječenja

Mjesec je ono nebesko tijelo koje čini da stvari dođu do uspjeha. Sve što drugi Planeti najave može doći do izražaja tek kad to Mjesec učini zrelim.

Unutar ljudskog tijela postoji plima i oseka, razdoblja isto kao u vanjskom svijetu. Kod stanovitih bolesti postoje kritična doba, koja se mogu pronaći po položaju Mjeseca, i zato je važno da svatko razumije upliv ovog neobičnog Planeta.

Postoji kozmička sila koja ima svoj vrhunac kod Mladog Mjeseca i jedna druga, za vrijeme kad je Mjesec pun. Taj je razmak obilježen izljevom života koji dolazi sa Sunca a Mjesec ga reflektira. Ta snaga je od velike pomoći u izgradnji tijela i negovom uzdržavanju. Od Punog do Mladog Mjeseca postaje ova velika snaga svjetla sve tamnija, i sve što se započne u to doba nema snage i umire.

Pošto znamo da Mjesec ima takav upliv, prema tome da li raste ili pada, moramo kod svakog posla na to paziti. Svaki postupak kao i svi lijekovi mogu se svrstati u dvije opće skupine- u poticajne i umirujuće. Prva grupa ima bolje djelovanje i lakše se može primjeniti kod rastućeg Mjeseca, a druga djeluje bolje primjenjivana kod padajućeg Mjeseca.

Opće je pravilo: od vremena Mladog Mjeseca do Punog Mjeseca postiže se najbolji uspjeh s poticajnim sredstvima, a sa umirujućim najslabiji. Zato smanjujemo dozu poticajnih sredstava i povišujemo onu umirujućih.

Planetarni polaritet

Kad studiramo magnetizam mi se bavimo jednom nevidljivom silom i obično možemo opisati samo način na koji se ona očituje u vidljivom svijetu, isto kao kad se bavimo bilo kojom drugom silom. Zemaljski svijet je svijet djelovanja. Uzroci su skriveni našim očima iako su nam bliži nego ruke i noge. Snaga je svuda oko nas, nevidljiva, mi je poznajemo samo po njenom djelovanju.

Uzmimo za primjer čašu vode i dovedimo je do ledišta, vidjet ćemo mirijade ledenih kristala krasnih pravilnih oblika. Oni pokazuju crte po kojima se voda skrutnula a ove crte su crte sila koje su ovdje postojale i prije nego se voda smrzla. One su bile nevidljive, dok se nisu stvorili uvjeti da se uzmognu očitovati.

Između oba pola jednog magneta kreću se jednako crte sila, njih niti vidimo niti osjećamo dok ne donesemo željezo ili željeznu piljevinu i one se očituju time što piljevinu srede u određeni uzorak. Čim mi ispunimo određeni preduvjet možemo potaknuti svaku prirodnu silu da se pokaže. Ona tjera naše vlakove, munjevitom brzinom prenosi vijesti itd. ali sila sama uvijek je nevidljiva. Mi znamo da se magnetizam kreće uvijek u pravom kutu prema električnoj struji u kojoj se on očituje. Mi poznajemo razliku između djelovanja električne i magnetske struje koje su međusobno ovisne, ali mi ih nikada nismo vidjeli, makar su oni naši gotovo najvrijedniji pomoćnici koje imamo.

Magnetizam se može podijeliti u “rudni” i “životinjski” ali u stvari on je jedan. Ipak ima prvi vrlo malo upliva na životinjsko tkivo, a potonji je opće nedjelotvoran kod ruda.

Rudni se magnetizam izravno izvodi iz siderita koji se upotrebljava za magnetiziranje željeza. Taj postupak daje tom tako obrađenom materijalu svojstvo da privlači željezo. Ova vrsta magneta se ipak vrlo malo upotrebljava jer se njegov magnetizam iscrpljuje, on je u odnosu prema svom opsegu preslab, i uglavnom zato jer se magnetska snaga u jednom takvom tako zvanom “trajnom” magnetu ne može kontrolirati.

Elektromagnet je također jedan “rudni” magnet. On se sastoji iz komada željeza omotanog žicom, a snaga mu se mjeri brojem navoja i jakosti struje koja kroz njega prolazi.

Elektricitet je oko nas u rasutom stanju, ali se on ne može upotrijebiti u industrijske svrhe sve dok se snagom jakih magneta ne dovede u žice. Nama je potreban prvo magnetizam, tek onda možemo stvoriti elektricitet. Prije nego se jedan novi električni generator može staviti u pogon moraju “polja” koja nisu ništa drugo nego elektromagneti, biti magnetizirana. Ako se to ne dogodi onda se može generator okretati do Sudnjega dana najvećom brzinom a da se ne uključi ni jedna žarulja i ne pomakne ni gram težine. Sve ovisi o tom da prvo nastane magnetiziranje. Ako se to dogodi generator odmah proradi, i ako ga se iskopča zaostane malo magnetizma njemu. To je zrna sile na koje generator svaki put kad ga se stavi u pogon nadograđuje.

Tijela bilja, životinja i ljudi nisu ništa drugo nego preobražena ruda. Ona sva potječu u prvom redu iz carstva ruda i kemijsko rastvaranje bilja, životinja i ljudi dokazuje tu činjenicu tako jasno, da se ne da pobiti. Osim toga znamo da se biljke hrane rudnom zemljom a životinje i ljudi jedu rude kada uzimaju biljke kao hranu. Također se u mesu koje čovjek jede nalaze rudni sastojci, pa on tako sa hranom uizma oboje u sebe, rudnu supstancu i magnetsku snagu koju ovi sadrže.

Ovu snagu vidimo kao hemoglobin ili crveno obojenu tvar u krvi, koja privlači životvorni kisik čim se s njim sastane u milionima finih krvnih sudova u plućima, i s njim teče po svim krvnim sudovima koji spajaju arterije s venama. Zašto se to događa?

Da bi to razumjeli moramo se malo pozabaviti s vrstom i načinom kako se magnetizam očituje kada se upotrebljava u industrijske svrhe.

Postoje uvijek dva ili višestruko od dva polja u jednom generatoru, kod čega se ta magnetska polja izmjenjuju u sjeverni i južni pol. Ako mi dva ili više generatora s mnogo polja sila pustimo da zajedno rade i hoćemo prisiliti struju u istu žicu, onda je prvi zahtjev da magnetske struje u magnetskim poljima teku u istom smjeru.

Kada to ne bi bio slučaj onda ne bi tekli zajedno, stvarali bi sile koje teku u suprotnom smjeru i slome osigurače. To se događa zato jer polovi jednog generatora koji bi trebali privlačiti odbijaju, i obrnuto. Da se to ne dogodi moraju se krajevi žica kada se magnetiziraju polja izmijeniti, onda će magnetska struja u jednom generatoru biti takva kao struja u drugom i oba će glatko teći zajedno.

Slični odnosi postoje kod magnetskog liječenja. Jedan stanoviti stupanj titraja i magnetskog polariteta utisnut je svakome od nas kada su planetske sile tekle kroz naše tijelo i nama u času kada smo prvi put punim plućima udahnuili dale planetarno krštenje. Ove se planetarne snage mijenjaju tokom života ali izvorni impulsi uglavnom ostaju netaknuti. Iz tog razloga pokazuje horoskop rođenja jake životne snage koje odlučuju o simpatijama i antipatijama, kao i svim drugim stvarima. Njegova su izlaganja čak mnogo pouzdanija, sviđalo se to našoj svijesti ili ne.

Gdjekada upoznamo nekog čovjeka i on nam postane drag makar osjećamo da on na nas loše utječe, što si mi ne znamo rastumačiti pa zato nastojimo o tome ne misliti. Ali ako usporedimo njegov horoskop sa svojim onda se razlog odmah pokaže. Ako smo mudri onda primimo ovu opomenu ili ćemo kasnije, to je sigurno kao kretanje zvijezda oko Sunca, taj prezir horoskopskog rukopisa požaliti.

Ima također dosta slučajeva kada odbojnost prema nekoj osobi ne osjećamo makar to horoskop pokazuje i kada mi te znakove vidimo kod uspoređivanja horoskopa, onda često naginjemo na to da imamo više povjerenja u naš razum nego u ono što kažu zvijezde u horoskopu. A i tu će jednom doći do razočaranja jer će se planetarne suprotnosti sasvim sigurno jedamput pokazati, osim ako su obje strane dovoljno razvijene da mogu uplive zvijezda svladavati. Ali takvih ljudi ima malo na današnjem stupnju razvoja. Zato činimo dobro ako upotrijebimo znanje o pismu zvijezda i usporedimo naš horoskop s horoskopom onog s kojim stupamo u bližu vezu. To će i vama i nama uštedjeti mnogo bijede i žalosti. Mi bi ovu metodu preporučili osobito liječnicima i njihovim bolesnicima kao i budućim bračnim drugovima.

Kada je netko bolestan onda je njegova snaga otpornosti najniža i on nije u stanju odolijevati vanjskim uplivima. Onda imaju titraji jednog vidara praktično neograničeno djelovanje. Ali makar bio vidar pun najnesebičnijih i najplemenitijih osjećaja, i htio svojim vlastitim životom zračiti bolesnika, ipak imaju njegovi titraji i njegov magnetizam neprijateljsko djelovanje na bolesnika ako su planeti rođenja tih dviju osoba međusobno u sukobu. Zato se traži u prvom redu da svaki vidar poznaje astrologiju i zakon podudarnosti, sasvim neovisno o tome da li on spada onima koji liječe magnetizmom i polaganjem ruku

ili redovitoj liječničkoj školi, jer i ti potonji svojim titrajima djeluju na auru bolesnika, čime ozdravljanje pomažu ili ga sprječavaju.

Ono što je rečeno za vidare vrijedi deset puta više za bolničko osoblje, jer ono je praktično stalno zaposleno s bolesnikom pa su njihovi međusobni odnosi još uži.

Za vidare, bolničare i bolesnike odlučan je stupanj podudarnosti u rastućem zviježđu, Saturnu i 6. kući. Ako se njihova rastuća zviježđa slažu, ako na pr. svi imaju vatreno zviježđe na početku, ili svi zemaljsko, zračno ili vodeno, onda su te osobe međusobno skladno nastrojene. Ali ako ima bolesnik vodeno zviježđe na početku a bolničarka ili liječnik vatreno zviježđe onda će to nepovoljno djelovati.

Važno jer paziti također na to da Saturn u horoskopu liječnika ili bolničara ne stoji u kojem stupnju Zodijska koji se nalazi u 6. kući bolesnika.

SVJETLO, BOJA I ZVUK KAO TEMELJ LIJEČENJA

- Bog je svjetlo. - Svaki put kad se zadubimo u ove tri riječi mi se kupamo u jednom duhovnom bunaru neiscrpive dubine i zaronimo svaki put sve više u božansku dubinu pa dolazimo sve bliže svom Ocu u nebu.

Svake protekle godine nam postaje sve jasnije, kraj najvećih dalekozora koje su sagradili oštroumni i spretni ljudi da bi prodrli u dubinu prostora, da nas beskrajnost svjetla upućuje na beskrajnost Boga.

Doista, Bog je jedan i nedjeljiv. On sadrži u sebi sva bića kao što bijelo svjetlo u sebi ima sve boje. Ali On se očituje na trostruk način, kao što se bijelo svjetlo raspada u tri osnovne boje: plavo, žuto i crveno. Gdje god opazimo ove tri boje one zorno predstavljaju Oca, Sina i Duha svetoga. Ove tri prvobitne zrake božanskog života isijava Sunce i one stvaraju život, svijest i oblike na svakom od sedam nosača svjetla, Planetima koje nazivamo sedam duhova ispred prijestolja Božjeg. Njihova su imena : Merkur, Venera. Zemlja, Mars, Jupiter, Saturn i Uran.

Svaki od ovih Planeta prima svjetlo Sunca u raznim količinama odgovarajući svojoj udaljenosti od središnjeg nebeskog tijela, sastavu svoje atmosfere i bićima koja na njemu stanuju, i prema stupnju svog razvoja prema kojem su sposobni primiti sunčeve zrake. Oni primaju boje koje se s njima slažu i preostale zrače na druge Planete. Ove odražene zrake nose u sebi impulse prirode onih bića s kojima su prije toga došli u doticaj.

Na taj način dolazi božansko svjetlo i život do svakog Planeta, bilo izravno od Sunca ili odraženo sa tih 6 bratskih Planeta pa tako, kao što ljetni vjetar koji huji preko cvijetnih polja sa sobom nosi u svojim zamasima pomiješan miomiris mnogog cvijeća, tako nam donosi i nježni upliv iz vrta Božjeg miješane poticaje svih duhova, i u tom raznovrsnom svjetlu mi se krećemo i živimo i imamo svoje postojanje.

Zrake koje odlaze dolje izravno sa Sunca izazivaju duhovno prosvjetljenje, odražene zrake sa drugih planeta donose dodatnu svijest i moralni razvoj, a one zrake koje se odražavaju preko Mjeseca daju zemaljski rast.

Ali kao što svaki Planet može primiti samo određenu količinu jedne ili više boja, primjereno svom općem razvoju, tako može i svako biće na ovoj Zemlji: ruda, biljka, životinja i čovjek primiti samo jednu određenu količinu raznih zraka koje zrače na Zemlju i u njima živjeti. Preostale zrake ih ne dotiču i ne potiču, ne znaju za njih kao što slijepac ne zna za boje i svjetlo oko sebe.

Bijele sunčane zrake sadrže sedam boja spektra. Okultist vidi čak 12 boja, ima ih pet između crvene i ljubičaste koje idu u jednom smjeru oko čitavoga kruga vidljivog spektra kao nadopuna za crveno, narančasto, žuto, zeleno itd. Četiri od tih boja su neopisive ali peta, srednja od pet, slična je boji tek procvalog cvijeta breskve. U stvari to je boja životnog

tijela. Školovani vidovnjaci koji je opisuju kao plavkasto sivu ili crvenkasto sivu pokušavaju opisati jednu boju kojoj nema slične u fizičkom svijetu pa su zato prisiljeni dati samo približni opis koliko je to našim jezikom moguće.

Kada se međusobno pomiješaju tri osnovne boje, pojave se četiri dopunske boje, naime tri pomoćne: narančasta, zelena i purpurna, svaka nastala miješanjem dviju osnovnih boja (crveno i žuto daju narančasto, plavo i žuto daju zeleno i plavo i crveno daju purpurno) i jedna koja sadrži čitavu ljestvicu boja- indigo. One zajedno tvore sedam boja spektra.

Boja Marsa je crvena, Venere žuta, Merkura ljubičasta, Mjeseca zelena, Sunca narančasta, Jupitera plava, Saturna indigo i Urana žuta. Možemo pomiješati sve ove boje da bi od njih dobili pomoć. U stvari vidi se u osjećajnom svijetu da dopunjujuće boje stvaraju zemaljske vidljive boje. Ako je kod nekog upliv Marsa prejak onda će mu pomoći drago kamenje, boje i kovine od Saturna, ali ako nekome hoćemo pomoći tko je melankoličan i šutljiv, onda to možemo učiniti dragim kamenom ili kovinom Marsa.

U zemaljskom svijetu crveno ima svojstvo da uzbuđuje i potiče dok zeleno ima umirujuće i ohladnjujuće djelovanje. Ali kada promatramo ovu stvar sa stanovišta osjećajnog svijeta onda vidimo da tamo važi upravo obrnuto. Tamo je dopunjujuća boja aktivna i ima ono djelovanje na naše želje i osjećaje koje mi pridajemo zemaljskoj boji. Mi govorimo o ljubomori koju je stvorila jedna nečista ljubav kao o jednoj zelenoj sablasti.

Kad školovani vidovnjak promatra čovjekovu auru opaža srdžbu kao šarlah crveno, strah kao sivo i ocjelno plavo, brige kao tamno plavo, mržnju kao crveni oblak, zdvojnost kao crni veo itd. Boja nebesko plava pokazuje nadu, optimizam i probuđeni religiozni osjećaj. Plavo pokazuje najvišu vrstu duhovnosti ali plava se boja ne pojavljuje izvan gustog tijela osim kod najvećih svetaca, obično se tamo vidi samo žuto.

Kod niže stojećih rasa osnovna je boja aure mutno crvena kao tinjajuća vatra što pokazuje njihovu strastveno uzbuđenu narav. Ako promatramo ljude koji stoje na jednom višem razvojnom stupnju onda vidimo kao osnovnu boju, ili kao iz njih izlazeće titraje, narančasto, jer je žuto intelektualaca pomiješano sa crvenim strasti. Prirodna zlatna boja je zraka Krista koja svoje kemijsko očitovanje nalazi u kisiku, elementu Sunca i kada mi napredujemo na putu evolucije postižu oni, koji nisu izrazito religiozni, ovu žutu boju u svojoj auri zahvaljujući to svojoj ljubavi za ljude, što je svojstveno Zapadu.

Postoji uska veza između boje i zvuka. Ako se udari neki određeni ton onda se istovremeno pojavi jedna određena boja. U nebeskom svijetu su boja i zvuk istovremeno prisutni, ali zvuk je začetnik boje. Pitagora je govorio o harmoniji sfera i on taj izraz nije upotrebljavao jednostavno kao neki pjesnički nagovještaj. Tamo doista postoji takav jedan sklad. Evanđelje Ivanovo kaže da je na početku bila riječ... i bez ove nije ništa učinjeno što u svijetu postoji. To je bio stvaralački "Neka bude" koji je prvo donio svijet u postojanje. Mi slušamo o nebeskoj glazbi jer sa stanovišta nebeskog svijeta prvo je sve bilo stvoreno nizom zvukova, koji su onda stvorili čvrste tvari i bezbrojne oblike koje vidimo svuda oko nas. Odgovarajući ritmički zvuk je graditelj svega toga, stvoritelj i održavatelj oblika.

Po viđenju okultiste čitav je sunčani sustav jedan ogromni glazbeni instrument o kojem se u grčkoj mitologiji govori kao liri od 7 žica Apolona, sjajnog Boga Sunca. Kao što postoji na kromatskoj zvučnoj ljestvici 12 poluzvukova tako imamo i 12 zviježđa u Zodijaku i kao što imamo 7 ključeva ili punih zvukova na klavijaturi tako imamo i 7 Planeta. Zviježđa Zodijaka se mogu nazvati glasnjačom kozmičke harfe a 7 Planeta su žice, oni šalju različite zvukove prema zviježđu kojim baš prolaze, i tako uplivaju na čovječanstvo na razne načine. Kada bi se ovaj sklad samo na čas raspao ili bi nastupio samo najtiši nesklad u toj glazbi, to bi se čitav Svemir raspao. Glazba može jednako graditi kao i razarati. To znaju mnogi veliki glazbenici, npr. unuk besmrtnog Felixa Mendelsohnova kroz mnogo je godina pravio pokuse sa snagom zvuka. Došao je do zaključka da kad bi mogli naći osnovni ton jedne zgrade, mosta ili bilo koje gradnje da bi i taj predmet mogli do temelja razoriti ako bi taj zvuk dovoljno dugo i dovoljno jako pustili da zvuči.

Naše oholo smijuljenje starim vremenima, kao kad npr. slušamo priču o Josui i zidinama jerihonskim, više nije umjesno. Zvuk ovnujskih rogova nesumnjivo je odgovarao osnovnom zvuku onih zidina koje su reagirale na ritmički takt vojske, koji je služio kao priprema za odlučujuću bitku. Jednoličan topot mnogih nogu srušio bi svaki most pa zato moraju vojnici kad prelaze prekinuti skladan hod.

Tako možemo reći da svaki planet odašilje svoj osnovni zvuk koji odgovara sveukupnom žamoru na tom Planetu, koji planetarni duh dovodi u sklad. Taj se zvuk može čuti duhovnim uhom.

Nevidljivi zvučni titraji imaju veliku moć nad čvrstim tvarima. Oni mogu kako sagraditi tako i razoriti. Ako stavimo malu količinu finog praha na jednu staklenu ploču i gudačom povlačimo po bridu onda titraji učine da se prah poreda u lijepe geometrijske oblike. I ljudski glas može izazvati takve oblike, uvijek iste oblike za iste zvukove.

Kad sviramo na jednom glazbalu npr. glasoviru ili guslama notu ili akord, jedno za drugim, onda se konačno nađe jedan zvuk kod kojeg slušaoc osjeti jasno titranje na zadnjem donjem dijelu glave. Ovo se titranje osjeti svaki put kad se ponovi isti zvuk. Taj zvuk je osnovni zvuk dotične osobe. Kad bi ga pustili dugo i jako zvučati, on bi osobu ubio sigurno kao metak iz revolvera. Ali ako taj zvuk udaramo lako i meko on tijelo jača, umiruje živce, osvježuje trup i tako uspostavlja zdravlje.

SAN I ZDRAVLJE

Vrijednost sna

Tokom dana prima životno tijelo bezbojni sunčani fluid koji je naokolo nas, putem organa koji zovemo slezena. Ova životna snaga prožima čitavo tijelo i vidovnjak je vidi kao fluid u svjetlo roza boji nakon što je kod ulaza u fizičko tijelo bio pretvoren. On teče duž svih živaca i kada ga mozak pošalje u većoj količini na jedno mjesto on pokrene mišice prema kojima živci vode.

Za životno tijelo se može reći da je sastavljeno od mnogih šiljaka koji strše u svim pravcima tijela, prema van, gore i dolje i svaki od tih šiljaka prodire u središte jednog kemijskog atoma, uslijed čega dolazi taj u jedno više titranje nego li mu je to svojstveno. Ovo životno tijelo prožima gusto tijelo od rođenja do smrti u svim stanjima, izuzev kad u nekom određenom dijelu prestane cirkulacija krvi npr. kada je ruka kroz duže vrijeme položena na rub stola pa je “zaspala”, kako se to kaže. Onda vidi vidovnjak etersku ruku kao neku rukavicu i kemijski atomi ruke padaju natrag u svoje prirodne polaganije titraje. Udaramo li ruku da bi se “probudila” onda osjetimo neko posebno pikanje koje je uzrokovano time što šiljci životnog tijela opet ulaze u spavajuće atome i ove stave u ubrzano titranje.

Životno tijelo napušta truplo na sličan način prigodom smrti. Utopljenici koji su se spasili osjetili su jaku bol ulaskom ovih šiljaka što su oni također opisali kao neko pikanje.

Kad jedna osoba primi tokom dana veću količinu ovog sunčanog fluida onda bivaju ovi šiljci životnog tijela izgurani napolje ili se oni izdulje. Ali kako prolaženjem dana otrovne otpadne tvari sve više otežavaju tijelo, to rapidno slabi doticanje životnog fluida. Na večer dolazi vrijeme kada šiljci životnog tijela više ne primaju dovoljno ovog životnog fluida, oni se smežuraju i fizičko tijelo postaje sve tromije. Onda Ego osjeti kako tijelo postaje teško, sumorno i umorno. Konačno dolazi vrijeme kada se životno tijelo slomi i titraji gustog tijela postaju tako spori da ga Ego više ne može oživjeti. Prisiljen je da se povuče, da se njegovi nosači oporave. Onda kažemo da je tijelo zaspalo.

San nije dokono stanje. Kad bi to bilo onda ne bi ujutro osjetili razliku i u snu ne bi bilo nikakve snage koja jača. Oporavljanje u pravom smislu uključuje u sebi neko djelovanje.

Kad neka zgrada trajnom upotrebom postane ruševna i postane potrebno da se obnovi, onda stanari isele da bi obrtnici imali punu slobodu rada. Iz sličnih se razloga i Ego povuče po noći iz svog stana. Kao što obrtnik radi na zgradi da je osposobi opet za uporabu, tako mora i Ego obraditi fizičko tijelo da ga učini sposobnim za ponovno korištenje. Taj posao učinimo mi preko noći makar nismo toga svjesni u budnom stanju. Kod tog djelovanja izlučuju se otrovne tvari iz našeg organizma, uslijed čega je tijelo osvježeno i ojačano kada se Ego vrati u tijelo i mi se probudimo.

Kako se liječe bolesti za vrijeme spavanja

Pitano je da li se na jednu osobi može utjecati za vrijeme prirodnog sna, kao što se može u hipnotskom snu, ili u tome ima razlike. Da, razlika postoji. U prirodnom snu napušta Ego zajedno sa razumom i osjećajnim tijelom zemaljsko tijelo i lebdi obično iznad njega, ili ostaje u njegovoj blizini, dok životno tijelo i gusto tijelo počivaju na krevetu povezani s njime srebrnom niti.

Onda možemo utjecati na osobu ako u njen mozak ulijevamo misli koje hoćemo saopćiti. Ali mi ne možemo spavajućeg navesti na to da nešto učini ili prihvati neku misao, ako se to ne poklapa sa njegovim prirodnim mislima. Nije moguće zapovijedati da nešto učini ili ga prisiliti na poslušnost, kako se to može kada ga hipnotizer uspava. Jer mozak je taj koji stavlja mišiće u pokret a za prirodnog sna mozak je prožet vlastitim životnim tijelom i čovjek ima potpunu samokontrolu. Ali za hipnotičkoga sna hipnotizer je istjerao iz mozga eter iz kojega je sastavljeno životno tijelo tako da je ono ostalo ležati na ramenima žrtve oko vrata kao ovratnik jednog pulovera. Onda je fizički mozak pristupačan hipnotizerovom životnom tijelu koje nadomješta pravog vlasnika. U hipnotičkom snu zato žrtva nema izbora u pogledu misli koje treba primiti, ili pokreta koje treba učiniti, dok naprotiv u prirodnom snu uvijek ima potpunu slobodu. Ovu metodu uplivanja za vrijeme sna nalaze majke tvrdoglave djece vrlo korisnom. Kada majka sjedi na krevetu kraj spavajućeg djeteta, drži njegovu ruku i govori mu tako kao da je ono budno, onda ona ulijeva njegovom mozgu misli na koje ono treba pristati, i ona će uskoro ustanoviti da su pojedine njene misli uhvatile korijen u budnom stanju. Također u postupku s bolesnima ili takvima koji su odani pijanstvu mogu majke, njegovateljice ili druge osobe s takvom metodom uliti patniku nade u ozdravljenje.

Djelovanje hipnotičkog sna

Liječiti hipnozom jednu lošu naviku kao što je npr. pijanstvo, s okultnog je stanovišta nesumnjivo pogrešno. Ako promatramo stvar sa stanovišta samo jednog života onda vidimo da su takve metode kakve primjenjuju vidari pokreta Immanuel donijele vrlo mnogo dobrog. Bolesnik sjedi na stolici, njega se stavi u stanje sna pa mu se onda daju određene takozvane sugestije. Kada se probudi on je izliječen od svoje loše navike. Ako je bio pijanac on postane poštovanja vrijedan građanin koji se brine za svoju ženu i djecu i izraz njegovog lica pokazuje istinsku dobrotu.

Ali kada promatramo ovu metodu s dubljeg stanovišta jednog okultiste, koji gleda na ovaj život kao na samo jedan između mnogih života, i s obzirom na učinak prema nevidljivim nosačima, onda stvar izgleda bitno drugačijom. Kada se netko stavi u hipnotički san onda hipnotizer svojim pokretima istisne eter iz njegove fizičke glave i nadomjesti ga svojim eterom. Dotični čovjek biva time potpuno ovladan po drugom čovjeku, on više nema svoje slobodne volje pa te takozvane sugestije nisu ništa drugo nego naredbe koje žrtva bez prigovora mora slušati. Osim toga hipnotizer ne može nikako, kada je svoj eter povukao i žrtvu probudio, čitav svoj eter koji je u drugoga stavio potpuno opet ukloniti. To možemo

usporediti s onim magnetizmom koji se donosi u električni dinamo prije nego se on može po prvi puta staviti u pogon i koji tamo zaostane kao ostatak da potakne polja dinama kada se ovaj upotrijebi- tako ostane i jedan mali dio etera životnog tijela hipnotizerovog u produženoj moždini žrtve, koji lebdi kao neki klip hipnotizerov nad žrtvom kroz cijeli njen život. Tome se pripisuje da mu se i nakon što se iz hipnoze probudio neizbježno može uvijek ponovo davati naredbe.

Na taj način žrtva jednog hipnotičnog liječenja nije vlastitom snagom svladala loše navike nego je u tom pogledu vezana tako kao da je ograničena u svojoj slobodi, pa iako izgleda da je čovjek u ovom životu postao bolji građanin on donosi sa sobom u sljedeće utjelovljenje istu slabost, pa će imati izdržati iste borbe dok oh konačno vlastitim snagama ne pobijedi.

Zaštitnički upliv

Postoje metode pomoću kojih se možemo sami braniti od štetnih utjecaja pa je dobro biti poučen o stvarima koje nam prijete, da bi bili oprezni i mogli se suprostaviti toj opasnosti.

Kada provodimo život u čistoći i ispunjavamo naše dane službom Bogu i našim bližnjima onda si stvaramo sami zlatnu svadbenu haljinu, koja je zračeća snaga dobrog. Nikakvo zlo nije u stanju probiti ovaj oklop, jer zlo djeluje kao bumerang i udara natrag na onoga koji je to zlo odaslao, sa svim zlim koje je želio drugome.

Činjenica je da je svako ljudsko biće okruženo jednom auričkom atmosferom. Mi znamo da često osjećamo prisutnost neke osobe koju ne vidimo ali je osjećamo, jer ova atmosfera postoji izvan zemaljskog tijela. Ona se pomalo mijenja i na Zapadu poprima sve više zlatnu boju. Što dalje idemo sa suncem prema zapadu toliko se više pojačava zlatna boja- boja Krista i Kristu sličnih, svetaca koje slikari slikaju sa svetačkom aureolom oko glave. Mi Mu postajemo sve sličniji, naše duševno tijelo dobiva oblik i postaje našom svadbenom haljinom.

Ali nažalost nitko od nas nije savršen. Mi predobro poznajemo borbu između nas i duha. Ne možemo sui zatajiti činjenicu da kao i Pavao dobro koje bi htjeli činiti ne činimo, a zlo koje bi htjeli izbjeći da činimo. Naše dobre namjere prečesto propadaju i mi činimo ono što nije pravo, jer je to lakše. Mi svi imamo zrno zla u sebi samima, ono otvara vrata kroz koja zle snage mogu provaliti. Zbog toga je za nas najbolje da se ne zadržavamo na mjestima gdje se održavaju sijela za nas nevidljivih duhova ma kako lijepo izgledale njihove nauke jednom čednom čovjeku. Ne bi smjeli sudjelovati ni kao gledaoci kod hipnotičkih predstava jer se i kraj pasivnog držanja izlažemo opasnosti da budemo opsjednuti. Morali bi stalno slušati savjet Pavlov i obući svo naoružanje Božje. Mi bi morali biti pozitivni u našoj borbi za dobro i protiv zla, i ne bi smjeli propustiti niti jednu priliku da pomazemo našoj Starijoj Braći riječju i djelom u velikom ratu za duhovnu pobjedu.

RAZUM I LIJEČENJE

Pravi uzroci zaraze

Ima mnogo oholih ljudi koji su uvijek spremni ismijehivati one koji primjenjuje metode božanskog liječenja i uče među ostalim da pod svim okolnostima treba biti bez straha. A činjenica je da se golem postotak bolesti ima svesti na osjećaj straha kod oboljelog.

Putnici koji posjećuju nenastanjene otoke priipovijedaju da ptice i životinje u početku pred njima nemaju nikakva straha, ali kada upoznaju razbojničku prirodu čovjeka onda pred njim bježe iz straha za svoj život. Nemilosrdna priroda čovjekova proširila je tokom mnogih tisućljeća strah preko čitave zemlje. Mi smo pobijedili ptice i druge životinje, pripitomili i opljačkali, a što nismo uspjeli pobijediti to smo pobili, dok se nisu sva dišuća bića sakrila pred nama. To vrijedi i za veće životinje. Nijedna nije tako velika da nas se ne bi bojala i da ne bi bježala pred nama.

Ali okrenemo li se prema malim stvarima onda je to sasvim drugačije. Čovjek koji misli da ima vrhovnu vlast na Zemlji zato što tjera sve veća stvorenja u strah, suprotno tome drhće pred sasvim malim bićima u svijetu, i što su ona manja toliko on ima više straha.

Mikroskop nam je otkrio da tako mala životinja kao kućna muha na dlačicama svojih nogu nosi tisuće parazita, pa nas zato strah tjera da izdajemo milione dolara za hvatače muha, da se oslobodimo ove pošasti, ali su naši naponi većinom uzaludni. Makar se godišnje izdaju goleme svote da muhu uništimo ona je tako strašna da se brže koti nego li je mi možemo uništavati. Mi se bojimo njenog rođaka komarca čak još više. Mikroskop nam je pokazao da je taj mali kukac jedan od glavnih glasnika smrti. Mi se borimo protiv njega iz straha za svoj život ali on dalje napreduje, usprkos velikih svota koje izdajemo da ga uništimo. Onda je tu mlijeko koje pijemo. Kaže se da ono pod normalnim okolnostima sadrži 100.000 klica po kubičnom centimetru i pod najpovoljnijim higijenskim uvjetima da se ta vojska razarača može smanjiti najviše na 10.000. Mi zato iz straha pasteriziramo mlijeko prije nego ga se usudimo dati maloj djeci. Svaka kap vode koju pijemo vrvi od bakterija a i naš novac, s kojim kupujemo za život potrebno, nosač je smrti jer je pun nevjerovatne količine klica. Pokušaj čišćenja novca napustili smo kada je nađeno da je uslijed postupka postalo teže uočiti falsifikate u bankama. Ili se krivotvorenja bojimo više nego klica, ili nam je novac draži od zdravlja.

Zar nije sve to smiješno i nedostojno našeg otmjenog položaja kao ljudskih bića, kao djece Božje? Znanosti je dobro poznato da stanje straha razara otporne snage tijela i da je zato on odgovoran za bolesti koje na drugi način ne bi mogle doći. S okultnog je gledišta posve jasno zašto je to tako. Gusto tijelo koje vidimo našim očima potpuno je prožeto nosačem sastavljenim iz etera, i sunčana snaga koja prožima čitav Kozmos struji stalno kroz slezenu u naše tijelo. Slezena je organ specijalno stvoren da privlači i primi taj sveobuhvatni eter. U solarpleksusu on se pretvara u jedan ružičasto obojeni fluid koji

prožima živčani sustav. Njega možemo usporediti s električnom strujom u žicama telegrafskog uređaja. Kroz ovaj se životni fluid pokreću mišići i organi vrše svoj za život važan rad tako da se tijelo uzdržava u punom zdravlju. Što je zdravlje bolje toliko više možemo primiti sunčanog fluida. Ali mi potrošimo samo dio toga, dok suvišak naše tijelo isijava.

Sigurno je svatko već vidio papirnate trake koje vise po slastičarnama pred električnim ventilatorima. Čim se ovi stave u pogon papirnate trake stanu lepršati u vodoravnom smjeru dalje od ventilatora. Također fluid koji teče na površini čovječjeg tijela vodoravno je isijavan dok smo potpuno zdravi. Ovo se stanje ispravno naziva zračećim zdravljem. Kažemo za takvu osobu da zrači životom i snagom. Pod takvim okolnostima ne mogu nikakve klice bolesti ući u tijelo. Radi ove nevidljive struje one se ne mogu izvana utisnuti, isto kao što ne može jedna muha ući u kuću kroz prozor ako na njemu stoji ventilator koji radi. I oni mikrobi koji dospiju s hranom u naše tijelo isto će biti brzo opet izbačeni, jer se sve izluči u životnom predvorju tijela. Bubrezi npr. pokazuju koje izrabljene tvari mi izlučujemo a koje supstance potrebne za kućanstvo tijela zadržavamo.

Ali u času kada se predamo mislima straha, briga ili srdžbe tijelo se potrudi da kao obično zatvori vrata prema vanjskom stvarnom ili utvaranom neprijatelju. Onda se zatvore također i slezena i prestane donositi u dovoljnoj količini životni fluid za potrebe tijela. Mi onda doživljavamo stanje koje je slično onome kada struja oslabi u ventilatoru. Onda će papirnate trake visjeti prema dolje i neće lepršati. Slično je s ljudskim tijelom. Ako strah prisili slezenu da se djelomično zatvori, sunčani fluid više neće istom brzinom strujiti kroz tijelo. Ona više ne zrači na površini u ravnim crtama nego se ove spuste prema dolje i tako dopuštaju malim štetnim bićima da nesmetano prodru u tkivo organizma i tamo prouzroče bolesti.

Da li duhovni učenjaci ili drugi koji vjeruju u božansko liječenje poznaju taj zakon ili ne poznaju, oni ipak rade u skladu s njim kada tvrde da su oni djeca Božja i zato da se nemaju razloga bojati jer je Bog njihov otac i on će ih štititi tako dugo, dok namjerno ne povrijede životni zakon.

Zarazne bolesti dakle dolaze uistinu i stvarno iznutra. Sve dok mi živimo razumno, tijelo hranimo čistom biljnom hranom i duhovno smo zaposleni u dobrom smislu, možemo mirno vjerovati obećanju da je Gospod naša zaštita. Dokle god mi dokazujemo našu vjeru našim djelima nikakvo zlo nas neće stići. Ali ako se odreknemo naše vjere u Boga, ako njegove zapovijedi prezremo, naši su izgledi u zdravlje mali.

Moć misli

“Kako čovjek u svom srcu misli takav je on” rekao je Krist i to je jedno potpuno znanstveno tvrđenje. Osim toga to će svatko potvrditi tko se osvrne na okolnosti svakidašnjega života u obitelji, uredu i na ulici. Ovdje vidimo jednom čovjeka s debelim usnama, nadutim obrazima i pravom kesom ispod brade i mi odmah znamo da pred nama stoji čovjek razvratan koji voli uživati. Dolazi nam drugi u susret, njegovo lice puno je brazda, usnice su mu tanke i uske i mi po tome prepoznavamo da su to lice oblikovale brige i misli.

Svaki prolaznik utisne nam jasno na vanjski način svoje unutarnje misli. Jedan je mišićav i pokretan jer misli koje upravljaju njegovim radom izgrađuju jedno okretno tijelo. Drugi ima mlohavu kožu, debeo trbuh i gegav hod čime pokazuje da se ne voli naprezati. U svakom je slučaju tijelo točna slika ćudi, svatko trpi primjereno pravcu svog duhovnog stava, od drugačijih slabosti. Razvratnik i puteni čovjek trpe od bolesti koje nastanu kad njihove misli oslabe i otvrdnu probavne kanale i organe rađanja. Njihove su bolesti sasvim različite od živčanih bolesti koje napadaju misaonog čovjeka i svaka metoda liječenja koja ne uzima u obzir to da je tijelo mnogo više zemaljski izraz duha nego li je duh očitovanje zemaljskog tijela, ide potpuno krivim putem. U našem sastavljenom biću rade i djeluju duh i tvar međusobno na takav način zajedno da je apsolutno potrebno da se čovjek promatra u njegovoj ukupnosti, ako se ikada pokušamo baviti sa njegovim slabostima.

Filozofima je dobro poznato da veselje izvede bolesnika brže iz bolnice nego bilo kakva medicina. Ako se neki bolesnikov posao okrenuo na dobro i on postane optimističan, onda bolest kao na magičan način nestane. A i obratno, ako je netko dobrog zdravlja ali ga njegove poslovne stvari čine potištenim, on se počne i tjelesno osjećati bolesnim. Pismo s lošim vijestima može nekada čitavu probavu zaustaviti i može kod dotičnog prouzrokovati napadaj slabosti. Prema tome istinitost Spasiteljevih riječi “Kako čovjek u svom srcu misli takav on jest” u svakodnevnoj je praksi dovoljno dokazana.

Kada to uočimo onda shvaćamo koliko je potrebno njegovati jedan pozitivan životni nazor. Ćud puna nade najveći je lijek, i stalno ponavljanje odluke da svladamo bolest bolje je nego svi lijekovi svijeta. Ako se netko nalazi stalno u nuždi i jako pati tada je vjerojatno teško zadržati čvrstu nadu, ali ako se primijeni magična formula Gospoda Isusa za ozdravljenje ona će nam s vremenom pomoći da svladamo zlo.

Postoji zakon da mi, ako na zdravlje mislimo, nužno prije ili kasnije zdravlje steknemo. Moramo razumno živjeti i izbjegavati pretjerivanje, pogotovo u jelu, to se ne smije nikada zaboraviti. Nikome neće koristiti ako stane pred ogledalo i stalno ponavlja riječi “ja vjerujem, ja sam zdrav” ili slične neistinite tvrdnje. Mi ne smijemo ni s kim govoriti o našim bolima. Prije svega sam nastoj odvratiti misli od svog stanja, vjeruj u zdravlje kao u naše rođeno pravo i kao u nešto što se može postići, i ne sumnjaj u to.

Možda si čitao povijest jedne gospođe koja je čula kako je njen propovjednik kazao, da vjera može bregove pomicati. Htjela je isprobati svoju vjeru na kupu pepela, ali kada je sljedećeg jutra došla vidjeti i kup se još uvijek nalazio na istom mjestu, rekla je: “To sam si i mislila”. Ispunilo se ono što je u svom srcu vjerovala a ne ono što je ustima govorila. To jednako vrijedi za sve stvari. Zato treba u srcu misliti na zdravlje.

OPASNOSTI PRETJERANOG KUPANJA

Iako je čistoća sama po sebi krepost ona postaje kao i mnoge druge dobre stvari pogreškom ako se s njom pretjeruje. Voda je opće dobro sredstvo za rastvaranje i korisna je kada se uzima iznutra u malim količinama, ali u krivo vrijeme, npr. zajedno s ručkom, i u pretjeranim količinama djeluje štetno. Ona razrjeđuje želučane sokove i hladi želudac, tako da se stanje potrebno za pravilno prerađivanje hrane poremeti, pa ako se taj običaj nastavlja on oslabi probavu zauvijek. Izvana također, ako se voda upotrebljava pretjerano i pod nepovoljnim okolnostima, može zdravlje ozbiljno ugroziti.

Naša iskustva su to već često potvrdila. Mnogi su ljudi koji su ovamo dolazili imali običaj svaki se dan kupati, ponekad i 2 ili 3 puta dnevno. Bili su svi u jednom oslabljenom stanju, jer pretjerana upotreba vode oduzima koži njenu masnoću pa vazomotorni sustav više ne može pravilno raditi, da pore prema potrebi otvara i zatvara.

Ima još jedno drugo djelovanje pretjeranog kupanja, koje vide i razumiju samo oni koji imaju okultnu spoznaju i duhovno gledanje. Mi svi znamo da ako uzmemo galvansku bateriju jednog fizičara pa jednu elektrodu stavimo u posudu s vodom a drugu držimo u ruci, da je struja koja teče kroz tijelo mnogo jača nego onda kada drugu ruku stavimo u vodu ili ako držimo obje elektrode bez veze s vodom. Ako se voda ispari onda se njene molekule rastave i svaki djelić je tada umotan u jedan ogrtač od etera, koji djeluje kao jastuk i uzrok je rastezljivosti pare. Kada poslije ohladimo paru onda nestane višak etera i opet postane iz toga voda, koja je nestlačiva kao pećina.

Voda ima veliku potrebu za eterom. Ne može ga uzeti iz zraka isto kao što mi ne možemo upiti dušik makar ga stalno udišemo. Jedna tekućina ishlapi u omjeru prema množini etera koji sadrži, i mi imamo primjer snažne strasti vode prema eteru u požudi kojom ga suhi od vode slobodni amonijak usisava, tekućinu koja je tako plinovita da kipi već kod 26 stupneva ispod nule. To pokazuje zašto voda prouzrokuje tako jaku struju između elektrode jedne baterije i tijela i tumači mnoge pojave, npr. zašto vlaga tako bitno pomaže kod prenošenja magnetizma u liječenju, da životni fluid liječnika prenosi na bolesnika i oduzima loši magnetizam sa tijela potonjeg. To potvrđuje također da je potrebno liječniku da se pere u tekućoj vodi da odvede otrovni eter sa tijela bolesnikovog, da liječniku ne naškodi. Ako se kupamo pod sasvim običnim okolnostima onda odlazi veliki dio istrošenog otrovnog etera iz našeg životnog tijela, pod pretpostavkom da ostanemo samo razumno dugo u vodi. Nakon kupke životno je tijelo nekako stanjeno i zato imamo osjećaj umora. Ali ako smo dobrog zdravlja i ako nismo ostali predugo u vodi onda će se manjak brzo nadoknaditi strujom koja teče kroz slezenu u ljudsko tijelo. Kada se to dogodi mi osjećamo obnovljenu životnu snagu i to pripisujemo kupki, a nemamo prave činjenice koje su opisane.

Ako se netko kupi svaki dan ili više puta na dan, a nije potpuno zdrav, onda se od njegovog životnog tijela oduzima previše etera. Nadoknađujući dovoz etera kroz slezenu onda je također smanjen na štetu već i onako oslabljenog životnog tijela. Zato se takve

osobe ne mogu poslije ovog oslabljenja oporaviti a posljedica toga je da trpi zdravlje gustog tijela. Oni izgube gotovo svu snagu i postanu neizlječivi invalidi. U tom slabom stanju oni ne mogu jesti jaku hranu i nju asimilirati, pa s vremenom postane njihovo stanje jako ozbiljno.

PRIJENOS KRVI

Hemoliza je jedno od najnovijih otkrića znanosti- činjenica da krv uzeta iz žile jedne više stojeće vrste i ucijepljena u žile niže stojeće vrste razara krv potonje i prouzrokuje njenu smrt. Zato je za životinje kobno ako im se uštrca ljudska krv, ali je za prijenos krvi od čovjeka do čovjeka pronađeno da se to može poduzeti, iako gdjekada sa štetnim posljedicama.

U stara vremena ženili su se ljudi unutar svoje obitelji, smatralo se strašnim ako je netko tražio "tuđe meso". Kada su sinovi Božji ženili kćerke ljudi, odnosno kad se netko ženio izvan voga plemena bila je to velika sablazan, oni su bile od svog vođe izopćeni i ubijani, jer su se u ono doba određene osobine, koje mi danas posjedujemo, tek u čovječanstvu razvijale. One su odatle ucijepljene zajedničkoj krvi koja je tekla čista u obitelji ili malom plemenu. Poslije kad je čovjek dospio u jedno materijalno stanje, međunarodne ženidbe su se nalagale i od tog je vremena važno kao odvratan ženiti se unutar iste obitelji.

Stari Vikinzi nisu dozvoljavali da se netko priženi u njihovu obitelj ako ne bi prije toga proveo ceremoniju miješanja krvi, da se ustanovi je li krv stranca štetna za njihovu obitelj ili nije. Sve se to događalo zato jer u ono ranije doba čovječanstvo još nije bilo tako individualizirano kao danas. Ono je stajalo mnogo više pod vlašću rasnih ili obiteljskih duhova koji su stanovali u njihovoj krvi, tako kao što grupni duhovi životinja stanuju u krvi životinja. Kasnije su međunarodne ženidbe bile naložene da se ljudi oslobode tog jarma, i svaki pojedini Ego učini gospodarem vlastitog tijela bez vanjskog upliva.

Znanost je pronašla da nemaju svi ljudi istovrsne kristale u svojoj krvi, pa da se može razlikovati krv jednog crnca od krvi jednog bijelca. Ali doći će dan kada će znanost otkriti još mnogo veće razlike, jer kao što postoji razlika u kristalima između raznih rasa tako postoji i razlika u kristalima krvi svakog pojedinog čovjeka. Ne postoje dva čovjeka koji bi imali jednake otiske palca pa će se jednom pronaći i to da je krv jednog čovjeka različita od krvi drugog. Ta je razlika okultnom istraživaču jasna i samo je pitanje vremena kada će to znanost otkriti, jer ukoliko ljudska bića postaju sve više samostalna i neovisna, utoliko i te razlike postaju veće.

Ova mijena krvi krajnje je važna i kad ona kasnije dođe do izražaja imati će to dalekosežnih posljedica. Bilo je rečeno da priroda geometrizira, priroda nije ništa drugo nego vidljivi simbol nevidljivog Boga, kojega smo potomci i slike i prilike. Kako smo slično stvoreni počeli smo i mi geometrizirati i prirodno, mi to počinjemo sa supstancom nad kojom ljudski duhovi, ti Egoi, imaju najveću moć- naime, s našom krvi.

Kada krv teče kroz žile koje leže duboko u tijelu ona je plinovita, ali bliže površini tijela gubitak topline uzrokuje djelomično zgušnjavanje. U toj supstanci uči Ego oblikovati rudne kristale. U doba periode Jupitera mi ćemo naučiti ove kristale snabdijevati s jednim nižim oblikom života, i njih iz sebe iskristalizirati kao proizvode slične biljkama. Za periode

Venere naučit ćemo u njih ulagati osjećaje i učiniti ih sličnim životinjama. Konačno u periodi Vulkana moći ćemo im dati razum i nad njima vladati kao duhovi rase.

Za sada smo tek sasvim na početku individualiziranja naše krvi. Zato je danas još moguće prenijeti krv jednog čovjeka na drugog ali će skoro doći vrijeme kad to više neće biti moguće. Krv bijelog čovjeka ubit će sve one koji stoje ispod njega i krv jedne uznapredovale osobe bit će otrov za one manje napredne. Dijete sada prima svoju potrebu od krvi svojih roditelja, za vrijeme djetinjstva ona je spremljena u thymus žlijezdi. Ali doći će vrijeme kada će Ego biti tako daleko individualiziran, da on više neće moći djelovati u krvi koju nije sam stvorio. Onda će i današnji način rađanja biti zamijenjen jednim drugim, gdje će Ego svoje vlastite nosače izgraditi bez pomoći roditelja.

POSLJEDICE ODSTRANJENJA POJEDINIH DIJELOVA TIJELA

Općenito rečeno, kada se jedna ruka, noga ili bilo koji drugi dio odijeli od fizičkog tijela putem kirurške operacije, odstranjuje se samo gusti dio uda koji je prožet planetarnim eterom. Četiri etera koji stvaraju životno tijelo jednog takvog operiranog čovjeka ostaju. Ipak još postoji određena magnetska veza između odstranjenog dijela i eterskog dvojnika koji ostaje kod osobe. Zato operirani osjeća još neko vrijeme poslije operacije boli u odstranjenom dijelu tijela, dok ovaj ne istrune i njegov se eterski dvojnik ne raspadne.

Ali postoji nekoliko iznimaka od ovog pravila, na koje moramo paziti. Ustanovili smo da se fizičko tijelo prilagođuje koliko je to moguće na promijenjena stanja. Ako se na kojem dijelu tijela nalazi neka rana koja sprječava da krv protiče na uobičajen način, ona odmah putuje kroz druge žile, jer jedan organ nikada neće zakržljati sve dok može služiti nekoj korisnoj svrsi. Slično se događa sa životnim tijelom sastavljenim iz etera. Ako je amputirana ruka ili noga onda njen eterski dvojnik nije više potreban u organizaciji tijela pa zato postepeno nestaje. Ali kada se radi o jednom organu kao što je slezena, gdje eterski dvojnik služi kao ulazna vrata za sunčanu snagu i tako igra važnu ulogu, onda takvo raspadanje naravno neće uslijediti.

Moramo se i na to podsjetiti da, ma gdje se pokazala kakva bolest na fizičkom nosaču, da je prvo oslabio odgovarajući dio životnog tijela, i zato što se potrebna životna energija više ne nadoknađuje pokažu se i fizički simptomi bolesti. I obrnuto, čim se zdravlje vratilo prvo se oporavilo životno tijelo i tek se nakon toga pokaže na gustom tijelu ozdravljenje. Ako je oboljela tjelesna slezena onda se iz toga može zaključiti da se nalazi i eterski dvojnik u abnormalnom stanju, pa je dvojbeno da li je mudro slezenu udaljiti. Ali ako se to učini onda se tijelo odmah pokušava prilagoditi novom stanju pa eterski dvojnik slezene nastavlja svoj rad kao i prije.

Jedna druga zanimljiva točka u tom pitanju pokazuje se u stanju nakon smrti. Ide li neka osoba s bilo kakvom amputacijom prijeko u nevidljivo kraljevstvo onda ona tamo sebe vidi i misli onakvom kakva je bila prije u ovom svijetu. Jedna brazgotina na čelu ili gubitak jedne ruke putem njenih se misli ponavlja u materiji osjećajnog svijeta i ona se pojavljuje tako iznakažena kakva je bila na zemlji. To se osobito opažalo za vrijeme svjetskog rata jer svi vojnici koji su otišli s teškim ranama na drugi svijet ponavljali su rane u svom osjećajnom tijelu. Oni su osjećali slične boli kao one koje su imali dok su još bili u fizičkom tijelu, jer su si umišljali da sa povredama moraju biti povezane boli. Ipak su im drugi odmah pomogli, osobito oni kojima su Starija Braća pomogla pravilno shvatiti okolnosti, naime da to nije stvarna bol. Čim su ih uvjerali u to da su njihove rane samo varka i poučili ih da mogu svoje tijelo prilagoditi normalnom i zdravom stanju, mogle su te osobe svoje stanje odmah popraviti.

Vađenje mandula

Često su od nas tražili mišljenje o vađenju mandula i mi smo uvijek savjetovali da se to ne čini, jer je ustanovljeno da u kasnijim godinama radi uklanjanja tih organa dolazi do teških oboljenja grla i pluća, i da velik dio liječnika danas smatra tu operaciju suvišnom.

Mandulama vlada zvijezde Bika, jednog od znakova Venere. Postoji velika simpatija između zvijezda kojima vlada isti planet. Vaga, drugi znak Venerin, vlada bubrezima. Vađenje mandula u regiji Bika djeluje na izlučivanje urina u regiji Vage. Zato ako se jednom djetetu izvade mandule onda nastaje u kasnijim godinama velika sklonost za giht i reumu.

Povećane mandule su povezane sa nastupom puberteta u mladosti, možda pojačano neispravnom prehranom. To je faktor kod većine oboljenja grkljana, jer je grkljan pandan organima rađanja kao što se vidi iz mijenjanja glasa kad nastupa pubertet. Kad je prošlo mladenačko doba onda ćemo moći ustanoviti da su se mandule povukle u svoje normalno stanje, i da više ne uzrokuju nikakve poteškoće.

Kod akutnih stanja uvijek smo preporučivali upotrebu limuna kao najboljeg sredstva protiv truljenja. Limunada iz soka limuna s medom u tim je slučajevima veliko olakšanje. Naranče, grejp i ananas treba obilno uzimati kada se dijete tuži na boli u vratu. Hladni oblozi na vratu navečer kad dijete ide u krevet, potpomognuti masažom vrata uspješno djeluju kod svih oboljenja vrata. Samo se po sebi razumije da treba paziti na redovito pražnjenje crijeva. Ne treba se prestrašiti ako se u vrijeme tog liječenja izbljuje neka bijela tekućina, jer to je baš ono čega se dijete mora osloboditi da bi opet bilo zdravo.

VRSTE LIJEČENJA

Uvod

Metoda liječenja koja se preporučuje ovisi o prirodi bolesti i od bolesnikovog temperamenta. Ako se radi o slomljenoj nozi onda je jasno da se mora pozvati liječnik. Ako se radi o unutarnjoj smetnji onda treba pozvati iskusnog liječnika koji će u stanovitim slučajevima pomoći. Ako postoji koji duhovni vidar npr. kršćanski znanstvenik ili duhovni službenik, onda ovog treba pozvati ako je sam bolesnik vjerski nastrojen. Jer kao što na određeni zvuk ugođena muzička vilica zvuči kad jedna druga vilica daje isti zvuk, tako će isto osoba ispunjena vjerom reagirati na djelovanje vidara. Ali ako bolesnik nema povjerenja u takav način liječenja onda je puno bolje obratiti se na običnog liječnika u koga bolesnik ima povjerenje, jer zdravlje i bolest stoje gotovo uvijek u vezi sa stanjem čudi, pa u bolesnom stanju kada je osoba oslabljena i preosjetljiva ne bi trebalo da se njenim željama suprostavljamo. Ali bez obzira na to kakve prednosti ima pojedina metoda, njeno će djelovanje na bolesnika ovisiti o tome koliko on povjerenja u nju ima.

Uzimanje lijekova

Sigurno je da smo dužni uzimati lijekove koje nam osposobljena osoba odredi. Radili bi krivo kada bi dozvolili našem zemaljskom instrumentu, tijelu, da oslabi uslijed naše nebrige i nepažnje. Ono je najvrjednije oruđe koje imamo pa ako s njim ne postupamo brižno i obzirno mi smo sami odgovorni za posljedice takvog nemara.

Polaganje ruku

U praksi osteopatije i srodnim metodama polaganja ruku dvije su opće poteškoće. U tom su postupku dva različita djelovanja. Po jednoj se od bolesnika oduzima nešto otrovnog i štetnog što uzrokuje bolest. I liječnik sam daje nešto od svoje vlastite životne snage. Svatko tko je na tom području radio to dobro zna jer se zbivanje osjeća, osobito onda kad je vidar uspješan. Ako vidar nije zračćećeg zdravlja dogodit će se dvije stvari: ili će ljudska miazma (zarazne tvari) koja se oduzme od bolesnika tako svladati vidara da se može reći da je on na sebe preuzeo stanje bolesnika, ili pak on daje previše od svoje vlastite životne snage i time se sav iscrpljuje. Ove se obje mogućnosti mogu povezati i onda dođe dan kada se liječnik ili vidar sam nađe u jednom propalom stanju pa je prisiljen prekinuti.

Magnetski vidari koji nisu znanstveno školovani izbjegnu često gore navedenom stanju kad magnetizam od sebe odbacuju, kako kažu, ali oni ipak slabe. Tome ne može nitko izbjeći izuzev onaj koji vidi etersko isijavanje (Effluvia) koje prima i ono koje odbacuje. Većina bolesnih su kao vampiri i što su jači i čvršći u zdravom stanju toliko su gori kada su bolesni u krevetu.

Sljedeće je upozorenje korisno jer štiti od nepoželjnih upliva. Prvo, upravimo sve misli na to da nam miazmatska isijavanja koja napuštaju bolesnika, ne dođu dalje nego do lakata. Drugo, kad radimo na bolesniku napustimo ga kod toga barem jedamput da si operemo ruke, po mogućnosti u tekućoj vodi. U svakom slučaju perimo ruke u vodi i mijenjajmo vodu što je češće moguće. Voda ima dvostruko djelovaje. Prvo, miazmu koja je napustila tijelo bolesnika voda privlači. Drugo, vlaga koja je ostala na rukama osposobljuje nas da preuzmemo mnogo veću količinu miazme bolesnika nego li bi to mogli bez toga. To se događa po istom principu koji se javlja kad elektrode jedne električne baterije uzmemo i položimo u vodu: kada pokušamo vodu dodirnuti ustanovit ćemo da je djelovanje elektriciteta mnogostruko pojačano.

To se događa i s nama samima. Mi smo u tom slučaju električna baterija i naše ovlažene ruke privlače miazmu na sebe u mnogo većem opsegu. Ako su prilike takve da nemamo vodu na raspolaganju onda možemo pokušati magnetizam otresti s ruku ali moramo biti oprezni, jer otreseni magnetizam zemlja privlači pošto je on podložan sili teži. Duhovnim očima on izgleda kao tamni ili crni fluid vrste žuči. On leži trepereći i dršćući na podu. Kada se bolesnik olakšano pridigao s kreveta na kome se postupak odvijao pa prošao kraj mjesta gdje je magnetizam otresen, onda će miazma ponovo u njega ući i njegovo će stanje poslije toga biti još gore nego na početku. Zato je najbolje takvu miazmu izbaciti kroz prozor ili još bolje izgorjeti je u peći.

Iz naprijed navedenog je postalo očito da je to polaganje ruku nešto u što se ne smije svatko bez razlike upuštati, koji se nije školovao u jednoj od mnogih škola osteopatije, kiropraktike itd. Novaci koji se pokažu dostojnim odgovarajućom promjenom života školuju se kod Starije Braće.

Cijepljenje i protuotrovi

Bakteriolozi su otkrili da mikrobi koji prodru u naš organizam izazivaju mnoge bolesti a i to da kad ova vojska provalnika počne izazivati nemir, da tijelo proizvede klice suprotne naravi, ili jednu supstancu otrovnu za provalnike. Onda je pitanje koja je od tih dviju strana jača, da li provalnička ili obrambena. Ako su potonji brojniji nego prvi ili ako je otrov stvoren u dovoljnoj količini, onda će bolesnik opet ozdraviti. Ali ako će branitelji biti pobijeđeni ili ako tijelo ne može u dovoljnoj količini stvoriti serum da provalnike otruje, onda će pacijent podleći bolesti. Nadalje otkriveno je da ako je neka osoba jedamput neku određenu bolest dobro preboljela da je ona postala imuna na nove napade iste bolesti, jer se u njenom tijelu nalazi serum koji znači smrt za klice te bolesti.

Iz tih činjenica izvedeni su sljedeći zaključci:

1. Ako se zdravoj osobi uštrcaju klice jedne određene bolesti u maloj količini, onda ona preboli tu bolest u blagom obliku. Ona će potom biti sposobna da razvije spasononi serum, i uslijed toga ubuduće će biti imuna na tu bolest. To je filozofija cijepljenja kao sredstva da se predusretne bolesti.

2. Ako netko dobije takvu bolest a nije sposoban sam stvoriti dovoljnu količinu seruma da ubije mikrobe, onda se može njegov život spasiti uštrcavanjem seruma koji je uzet od osobe koja je postala imuna.

Ali kako nije lako dobiti takve protuotrove ili kulture bakcila od samih ljudi prešlo se na to da se uzimaju od životinja i već je mnogo pisano za i protiv primjene takve metode. Ima nesumnjivo mnogo slučajeva gdje su bolesti cijepljenjem spriječene, a i slučajeva gdje su cijepjenja bila sudbonosna i smrt prouzrokovala. S okultnog stanovišta cijepljenje i upotreba protuotrova su za žaljenje. Te su metode nepravda za bespomoćne životinje od kojih se cjepivo dobiva. Cijepljenjem se truje ljudsko tijelo a otežava se i Egu da pravilno upotrebljava svoj instrument.

Kod razmišljanja o kemiji naše hrane mi smo ustanovili da nas je priroda opskrbila s svim potrebnim lijekovima i ako se ispravno hranimo, onda smo i bez cijepjenja imuni na bolesti.

Kod normalnog zdravlja tijelo prima daleko veću količinu sunčane energije nego li je može iskoristiti. Suvišak isijava površina kože s velikom snagom i tako čuva od prodiranja mikroba koji nemaju snage da se bore protiv ove prema van struće sile. Još i više, prema istom osnovnom pravilu prema kojem ventilator svu prašinu iz sobe tjera napolje, i životni fluid tijela tako čisti tijelo od svih tvari, uključujući i opasne klice. Ne smije nas iznenaditi ni to da je ta snaga inteligentna i sposobna izabrati baš one tvari koje treba ukloniti, a korisne i dobrohotne zadržati. Znanost priznaje tu činjenicu osmozi, koja izabire. Ona zna da sito propušta sve tvari koje su manje od rupa na situ. Bubrezi npr., zadrže onu tekućinu koja je korisna za tijelo i dopuštaju prolaz samo istrošenim tvarima. Na isti se način ponaša životni fluid, on oslobađa tijelo od otrova i nečistoća koji se stvaraju unutar tijela i odbacuje slične tvari koje izvana hoće ući.

Znanstvenici koji su otkrili ova isijavanja pomoću kemijskih tvari uslijed kojih su oni postali svijetla, nazvali su ih: N-zrake ili odijski fluid. Za vrijeme probave ova je vrst isijavanja najslabija, jer se onda velika količina sunčane snage troši na probavljanje hrane. Ona čini da se primljena hrana asimilacijom pravilno ugradi u tijelo. Što je hrana teže probavljiva to je potrebna veća količina tog životnog fluida koja se potroši unutar tijela i toliko je slabija količina koja teče naprama van, koja ima braniti tijelo od nečistoća i šljake. Mi smo prema tome, logično, u opasnosti da budemo napadnuti od vojske štetnih mikroba, ako se previše natovarimo hranom. Obratno, ako malo jedemo i izabiremo lako probavljivu hranu smanjenje zaštitnog životnog fluida biti će razmjerno manje, i naš imunitet protiv bolesti veći, pa neće biti potrebno tijelo trovati serumima.

DALEKOSEŽNOST LIJEČENJA

Zakon sudbine

Velik je i stalno se povećava broj medicinara koji vjeruju u to da je zakon sudbine važan faktor kod oboljenja i trajanja bolesti, makar ne vjeruju u lažan zaključak o neumoljivosti sudbine. Oni priznaju da Bog nerado muči i nema te namjere, pa ni kod povrede zakona. Oni razumiju da sve boli i patnje služe samo tome da nam se dadu stanovite pouke, koje na drugi način ne bi mogli naučiti. Zvijezde pokazuju otprilike vrijeme koje je potrebno da naučimo zadaću ali ni sam Bog ne može odrediti ni vrijeme ni količinu potrebnih patnji. Mi sami imamo to pravo, jer smo božanski. Ako postanemo svjesni naših povreda i počnemo živjeti prema zapovjedima Božjim prije nego uplivi zvijezda prestanu, onda smo izliječeni od naše duhovne, moralne ili tjelesne bolesti. Ali ako ustrajemo do kraja jednog takvog stava Planeta a da ne naučimo našu lekciju, onda će nas jedan još štetniji planetarni položaj u neko kasnije vrijeme prisiliti na poslušnost.

Izgleda da su rak i sušica neizlječivi ali još uvijek postoji mogućnost da im se doskoči, i to će sasvim sigurno uspjeti kada će protiv njih usmjerena snaga biti dovoljno jaka. Kao i sve druge zemaljske pojave i ove su bolesti posljedica jednog duhovnog uzroka, i ako ih mi spoznamo i možemo suprotstaviti nešto od protivne prirode, imamo izgleda na uspjeh, ali bolesnik se neće nikada svoga stanja osloboditi ako će se predati i neće se i sam boriti. Boravak na čistom zraku, jaka volja za ozdravljenjem, nada koja ne popušta- i jedna jednostavna, hranjiva, zdrava košta izliječit će i najteži slučaj sušice. Kod raka je teško reći kada je sudbinska krivica koja je prouzročila bolest izravnata, ali znamo za mnogo slučajeva u kojima je rak slabijeg oblika bio izliječen. Ma i kod uznapredovalog stanja nema smisla napuštati nadu, dokle god živimo.

Obzirom na ovpnjenje žila (skleroza) postoje razne metode pomoći kojih se talog može izlučiti, pa ako to uspije može bolesnik biti jednako zdrav kao nekada. Posebno onda ako se čovjek može navesti na to da prizna griješnje protiv prirodnih zakona koje je bolest izazvalo. Svi bi mi morali ići za tim ciljem. Bila bolest izliječena ili ne važno je da se osobu pouči o tome koji je prirodni zakon povrijedila. Ako dođe do toga da shvati duhovne uzroke bolesti i uvidi potrebu ćudoredne promjene, primjereno božanskim zakonima, onda takvu osobu u budućnosti bolest više neće napadati. Mi zato radimo da se ubrza dan oslobođenja, da dovedemo čitavo čovječanstvo do ostvarenja zdravlja.

Prije nego se umiješamo u sudbinu dozvolite prvo, da rasčistimo tko je tu sudbinu napravio. Mi sami! Mi smo stavili snagu u pokret koja je kao sudbina dozrela. Ali kako smo je stvorili imamo sigurno i pravo da je preoblikujemo, ukoliko smo za to sposobni. U stvari to je pravi biljeg božanski, da vladamo sami sobom. Većinom ljudima vladaju nebeska tijela što zovemo satom sudbine. Dvanaest znakova Zodiaka označuju dvanaest dana i noći, Planeti se mogu usporediti s kazaljka koje pokazuju godinu kada je dozrela određena sudbinska krivica da bi u našem životu imala učinak. Mjesec pokazuje mjesec i

privlači određene uplive, koje mi osjećamo iako ne znamo čemu oni služe, ali ti uplivi vuku na to da dovedemo naše poslove u sklad sa sudbinom koju smo stvorili u prijašnjem životu, i ono što je predviđeno će se neizostavno dogoditi ako- da postoji jedan “ako” hvala Bogu, jer kada ne bi postojala ta mogućnost promijeniti usud, onda nas pustite sjediti primjereno onoj biblijskoj: “Pustite nas da jedemo i pijemo i budemo sretni jer sutra smo mrtvi”. Bili bi onda u rukama jedne neumoljive sudbine i nesposobni sebi pomoći. Ali postoji hvala Bogu jedna mogućnost, koja nije označena u horoskopu, naime, da se ljudska volja sama potvrđuje i da može sudbinska djelovanja osujetiti, kao što je Ella Wheeler pjesnički izrazila:

Jedna lađa jedri na istok, druga na zapad
S jednim te istim vjetrom što puše
Položaj jedra to je, a nije vjetar
Što određuje pravac, kog se one drže

Osobito je važno da mi jedra naše životne barke tako postavimo kako mi to želimo a radi miješanja sudbine da ne strahujemo. To je i smisao pojma “afirmacija” kao životnog faktora. Strahovanje je samo po sebi ludo. Nama je u životu potreban rad i djelovanje, što ćemo na sljedećem primjeru lako razumjeti. Uzmimio da je sjeme jednog lijepog karanfila obdareno govorom i da nam kaže: “Ja sam karanfil”. Ne bi li mi odgovorili: “Ne, ti nisi karanfil ti malo ludo biće. Ti imaš tu sposobnost u sebi, ali ti moraš van u vrt i moraš se za neko vrijeme zakopati i rasti. Jedino na taj način možeš postati karanfil, ali ne time da to tvrdiš.” Sve tvrdnje da smo božanski su prazne ako ih ne prate djela božanske prirode. Ona će potvrditi naše božanstvo a riječi to nikada ne mogu.

Odnos između duhovnosti i zdravlja

Slom tjelesnog snažnog zdravlja je potreban prije nego mi u duhovnom svijetu možemo postići ravnotežu. I što je jači i življi zemaljski instrument toliko osjetljivije i tvrđe moraju biti metode sloma. Na to slijede godine jednog labavog, nestalnog zdravstvenog stanja dok konačno nismo sposobni da se sami prilagodimo tako da postignemo zdravlje u zemaljskom svijetu a zadržimo i sposobnost raditi u višem svijetu.

Ako razumijemo višu filozofiju i živimo onako kako ona uči, onda će naše tijelo postati izvanredno tankoćutno i takvom se mora posvetiti mnogo više pažnje nego li je potrebno tijelu jednog crnca u prašumi Afrike. Oni nemaju tako fino organizirani živčani sustav kao bijela rasa. Oni koji slijede duhovni razvoj prema danim uputama sasvim su osobito osjetljivi, i kako ćemo dalje napredovati bit će potrebno da na naše tijelo sve više pazimo. Ali mi učimo također poznavati prirodne zakone i kako se njima prilagođuje. Ako ćemo to znanje primjenjivati biti će nam moguće posjedovati tankoćutno zdravlje i održavati ga u razmjerno dobrom zdravlju.

Ali ima slučajeva kada je bolest potrebna, da doprinese stanovite promjene u tijelu, koje su onda glasnici jednog višeg stupnja u duhovnom razvoju. Pod takvim uvjetima bolest je naravno blagoslov a ne prokletstvo. Ali općenito se može reći da ćemo kod studija više

filozofije uvijek biti skloni zdravlje poboljšati jer “znanje znači moć”, pa što mi više znamo to ćemo lakše sa svim stvarima moći izaći na kraj. Mi pretvaramo naše znanje u djela i živimo tako da više nismo samo slušaoci riječi, nego smo radnici. Jer oba učenja su tek onda za nas od koristi, kada ih u svojem životu prihvatimo i po njima živimo.

Vježbe pomažu protiv nervoze

Ako se nervozna osoba potruži da mirno i tiho provodi vježbu koncentracije i promatranja prošlih događaja, ona će osjetiti blagotvorno djelovanje, osobito ako nastoji da za vrijeme vježbe opusti mišiće tijela.

Kada ta osoba svoje mišiće potpuno opusti i u vježbi na večer jedamput potpuno mirno promatra doživljaje proteklog dana, a u vježbi ujutro se sabere na jedan viši ideal, onda će nervoza sve više nestajati.

O VOĐENJU CENTARA LIJEČENJA

Općeniti prijedlozi

Pošto se skupilo nekoliko učenika na raznim mjestima da studiraju zvjezdanu dijagnozu i zvjezdano liječenje s namjerom da osnuju središta za liječenje čim se dovoljno upute u tu znanost, dobro je da damo nekoliko prijedloga za vođenje takvih središta.

U prvom redu moramo stalno misliti na to da sve što činimo, činimo radi Krista i da su apsolutno potrebne pobožne vježbe na početku rada, da se izravna intelektualna strana. Moramo se sjetiti na to da je Krist radi nas zarobljen u istoj zemlji i da nosi teški teret ove zemlje da bi mi imali povoljne uvjete za naš razvoj. Da je bolest posljedica nepoznavanja kozmičkih zakona, da radi toga razvoj zaostaje i da je to uzrok produžavanja Kristova utamničenja. Ako mi ublažimo patnje čovječanstva mi istodobno oduzimamo Kristove patnje i ubrzavamo dan njegova oslobođenja.

Pobožne vježbe su snažna sredstva pomoću kojih možemo uspostaviti sklad s Kristom. Time mi dobivamo intuitivnu sposobnost da osjetimo boli drugih i da odmah nađemo sredstva i puteve da ublažimo njihovu bol. Zato nas pustite prvo i prije svega da održimo vježbe pobožnosti i čitamo iz Biblije, kako je Krist liječio bolesnike i jačao one koji su trpjeli. Možda je dobro dati kratko obrazloženje kako se vježba može kod kuće izvesti.

Uzmi “Nasljedovanje Krista” od Tome Kempenca ili koju drugu knjigu pobožnog sadržaja, onda prijeđi na razmatranje ljudskog tijela, jer je poznavanje anatomije apsolutno potrebno. Tijelo je hram duha koji u njemu boravi pa kao što jedan arhitekt mora znati kako treba poduprti stupove crkve kada su temelji popustili tako moramo i mi znati kako se pojedini dijelovi živog tijela s kojim se bavimo mogu ojačati. Ima knjiga od Rossitera pod naslovom “Povijest živog hrama” koja se bavi tijelom s duhovnog stanovišta. Ona je uz obične udžbenike izvrsna pomoć za dublje razumijevanje.

Savjet za vidare

Kada bi postojala vatrena slova kojima se može u svijest čitaoca nešto upeći, mi se ne bi plašili truda da ih steknemo da snažno upozorimo učenike na stanovite točke u vezi s praksom astromedicine.

Ne reci bolesniku nikada neku činjenicu koja obeshrabruje
Nikada mu ne reci kada predstoji kriza
Ne reci unaprijed da će bolest za određeno vrijeme nastupiti
Ne reci nikada, nikada da će smrt nastupiti

Velika je pogreška, gotovo zločin, reći bolesniku bilo što obeshrabrujućeg, jer mu to oduzima snagu koju silno treba za uspostavljanje svog zdravlja. Također je loše zdravoj osobi nagovijestiti bolest, jer se ćud usmjeri na tu bolest pa takvo najavljuvanje može izazvati stvarnu bolest. Poznata je činjenica da mnogi studenti medicine pronađu na sebi znakove bolesti o kojoj upravo uče pa teško trpe od te vlastite sugestije. A misao na bolest koja predstoji, koju mu je ucijepio netko u koga ima povjerenja, još je mnogo opasnija. Dakle dolikuje jednom astromedicinaru da bude vrlo oprezan. Ako ne može reći nešto ohrabrujućeg onda neka radije šuti.

Ova opomena vrijedi pogotovo onda kada se liječe bolesnici koji imaju Bika ili Djevicu kao ascendentu, ili Mjesec ili Sunce u tom zviježđu. Ovi položaji često navode duh da se sasvim neodgovorno koncentrira na bolest. Tipovi Bika se boje bolesti u gotovo bezumnoj mjeri, pa bi za takve tipove predskazivanje bolesti bilo upravo sudbonosno. Tipovi Djevice se udvaraju bolesti da bi pobudili saućešće, pa iako čeznu za zdravljem ipak ih veseli da stvar do u dubinu isprobaju.

Prije, dok su naši napori za bolesne bili ograničeni na članove, jer je Centrali falila potrebna pomoć, postavljalo se gdjekada pitanje: "Kako mogu pomoći jednom bolesnom prijatelju?" Makar smo sada u Glavnom stanu pripremljeni pružiti pomoć svakom tko je želi, mora se novacima svratiti pažnja na to koju oni veliku priliku postižu time što uspostavljaju vezu s Učiteljem. Liječenje se načelno odvija preko novaka, koji pod vodstvom Starije Braće časno žive, pa jedan poziv na ove napisan tintom i perom bilo neposredno na Glavni stan ili na jednog novaka dobiva uvijek odgovor.

Starija Braća znaju kako mogu zakon najpovoljnije primijeniti, ali ne mogu raditi protiv zakona ili učiniti više nego im dostavljeni materijal dozvoljava. Tjelesna bolest može biti svladana duhovnom snagom, ali je potrebna stanovita količina te snage. Fizikalni je zakon po kojemu mora postojati količina ugljena i dovoljno kisika da se može napraviti vatra. Krist je rekao: "Gdje se dvojica ili trojica skupi u moje ime, bit ću ja među njima".

Ujedinjenje novaka u liječničkom Središtu pruža materijal u kojem Starija Braća mogu zapaliti duhovnu vatru koja je potrebna za liječenje tjelesnih, moralnih i duhovnih boli. Bez pomoći ima malo izgleda da se čini dobro, ali više njih zajedno stvaraju snagu, osobito ako su svi po dijagnozi Horoskopa osposobljeni i poznaju povoljno vrijeme u kojem mogu postupkom pomoći.

Služba liječenja je počela

U Svetoj noći dostiže duhovna snaga Sunca najvišu točku i izlijeva svoj blagoslov preko atmosfere. Od 25. XII do 25. VI prevladava zemaljsko djelovanje i snaga se izravno povećava, dok u vrijeme ljetnog solsticija ne dosegne najvišu točku. U to vrijeme ono blagoslivlje čovjeka sa stvarima koje on treba za svoju zemaljsku egzistenciju. Kroz to vrijeme je teško započeti sa duhovnim poduhvatima. Mi smo zato mirno čekali do obrta i držali smo prvu liječničku službu u utorak na 23. VI 1914. u 7 sati, kada je Mjesec prolazio zviježđem Raka. I u budućnosti će se održavati liječnička služba u Pro-Ecclesiji svakog

tjedna u isti sat čim Mjesec stupi u jedno kardinalno zviježđe. Mi smo se odlučili na tu službu da bi malu Pro-Ecclesiju do kraja mogli iskoristiti, a i zato da bi za sebe zaslužili pravo posjedovati Ecclesiju. To je i Učitelj odobrio i on je predložio da se službu liječenja poduzima kada Mjesec stoji u kardinalnom zviježđu. Ali mi želimo ići korak dalje u našem nastojanju da osiguramo i učvrstimo taj rad, pa zato želimo u naš rad uključiti pomoć svakog ozbiljnog učenika Rozenkrojčera.

Ima jedno mjesto u ritualu Službe zajednice Rozenkrojčera koje glasi: “Jedan ugljen nije dovoljan da se zapali vatra, ali kada je skupljeno više ugljena može se uz toplinu koja u ugljenu spava zapaliti plamen koji zrači svjetlo i toplinu. Slaže se s istim prirodnim zakonom što smo se danas sastali da skupljenim našim zajedničkim duhovnim naporima zapalimo svjetlo istinskog duhovnog bratstva i pustimo ga svijetliti.” Snaga nekog broja ljudi u zemaljskom svijetu nije značajna ako se uspoređi sa snagom istog broja ljudi na duhovnom području. Ovdje (u zemaljskom) broji se snaga zajednice kao 1, 2, 3, 4 itd. ali tamo (u duhovnom) je odnos kao 2,4, 8,16 itd. za prvih dvanaest koji prisustvuju duhovnoj službi. Trinaesti bi je doveo u jedno drugo, više kraljevstvo duhovnog Svemira. Da jasnije pokažemo možemo povećanje snage množiti s brojkom 3: 3, 9 27 itd. Vidimo kako i onaj najslabiji među nama može biti važan kada se o tom radi da ujedinito naša duhovna nastojanja. Nema dvojbe da to snažno djeluje na bolesnika.

Da si osiguramo pomoć svih ozbiljnih učenika i njima pružimo povlasticu pomaganja mi ćemo u “Echo” objavljivati svaki mjesec kada će se održavati služba liječenja, pa ako se onda svaki učenik kod kuće u 7 sati sjedne i svoje misli upravi prema maloj Pro-Ecclesiji na Mount Ecclesiji, gdje će biti otkriven simbol nevidljivih pomagača, onda će ih ljubav, simpatija i snaga koja se daje pomagačima osposobiti da još više rade za čovječanstvo. Simbol nevidljivih pomagača na koji se mi koncentriramo u Mount Ecclesiji jest snježno bijeli križ sa sedam crvenih ruža i jednom bijelom u sredini. Zvijezda koja zrači izlazi iz križa, pozadina je plava. Sve to čudesno svijetli i stvara prikladno raspoloženje zajedništva u kojem pomagači rade. Ispravke vremena za pojedina mjesta stanovanja nisu potrebne jer Sunce za vrijeme ophoda skuplja sve napore pa kada su zrake Sunca uperene u pravom kutu na Mount Ecclesiju, upliv će se koji onamo zrači pouzdano ujediniti s našim nastojanjem koje mi upravo u tom času poduzimamo i nama kod posla pomoći.

IV. D I O

S M R T I N E M A

21. Član

PRAVA PRIRODA SMRTI

Između svih neizvjesnosti koje su svojstvene ovom svijetu samo je jedna izvjesnost: Smrt. Jedamput, nakon kratkog ili dugog života dolazi taj završetak materijalnog odlomka našeg postojanja, koje znači rođenje u jednom novom svijetu. “Rođenje” je zaboravljanje prošlosti, kaže pjesnik Wordsworth.

Rođenje i smrt možemo promatrati kao prijenos čovjekovog djelovanja s jednog svijeta u jedan drugi pa ovisi od našeg vlastitog stava hoćemo li takvu promjenu nazvati rođenjem ili smrću. Kada nastupa u ovaj svijet u kojem živimo, onda to svi zovemo rođenje, kada napušta našu razinu postojanja da prijeđe u jedan drugi svijet onda to zovemo smrt. Za osobu time pogođenu taj je prijelaz iz jednog svijeta u drugi sličan kao da je ovdje preselio u drugi grad, on živi nepromijenjeno, samo su se njegove vanjske prilike promijenile.

Prijelaz iz jednog svijeta u drugi prati često veća ili manja nesvijest, slično kao kod sna, jer je naša svijest još upravljena na svijet koji smo napustili. Za vrijeme djetinjstva nebo se nalazi kao stvarna činjanica oko nas, sva su djeca vidovita dulje ili kraće vrijeme nakon rođenja, a i svatko tko u smrti prelazi prijeko zadrži zemaljski svijet još neko vrijeme u sebi. Kada jedan čovjek u punoj snazi prelazi prijeko, čvrsto povezan još sa obitelji, prijateljima, ili drugim interesima, onda će gusti svijet i dalje privlačiti njegovu pažnju kroz mnogo dulje vrijeme nego kada smrt nastupi u zreloj starosti, kada su zemaljske veze već jako olabavjele prije nego li je nastupila promjena nazvana smrt. To se odvija prema istom pravilu po kojem su sjemenke nezrelog voća još čvrsto sraštene s mesom ploda, dok se kod zrelog voća mogu lako odijeliti. Zato je mnogo lakše umrijeti u uznapredovaloj starosti nego u mladim godinama.

Nesvijest, koja obično prati promjenu, kod nastupajućeg duha prigodom rođenja i kod odlazećeg duha prigodom smrti, treba pripisati našoj nesposobnosti da odmah prilagodimo naš kut gledanja. To je slično poteškoći kada iz tamne prostorije dođemo na suncem obasjanu ulicu ili obratno. Uslijed ove okolnosti prođe neko vrijeme prije nego li uzmožemo razlikovati predmete oko nas. Tako je i s novorođenim i umrlim, oba moraju svoje gledanje prilagoditi novim prilikama.

Kada je došao čas ispunjenja zemaljskog života to je kraj uporabivosti zemaljskog tijela, pa ga Ego napušta kroz glavu kod čega uzima sa sobom intelekt i osjećajno tijelo, što je činio i prije svake noći prigodom spavanja. Sada životno tijelo postaje beskorisno tako da

se također povlači i kada je srebrna nit koja povezuje više nosače s nižima prekinuta, on se više ne može obnoviti.

Mi se sjećamo da je životno tijelo sastavljeno iz etera i da ono za života obavlja gusto tijelo bilja, životinja i čovjeka. Eter je tjelesna tvar i zato ima težinu. Jedini razlog zašto ga znanstvenici ne mogu vagati je taj, što se ne može njega skupiti velika količina i staviti na vagu. Ali kada on napusti gusto tijelo prigodom smrti onda uvijek tijelo postane lakše, što pokazuje da je nešto nevidljivog što je imalo težinu napustilo gusto tijelo.

Fizička znanost zna da kakva god bila sila koja tjera srce, da ta sila ne dolazi izvana nego iz unutrašnjosti srca. Okultist vidi jedno mjesto u lijevoj srčanoj klijetki blizu vrha, gdje mali atom pliva u moru najfinijeg etera. Snaga u tom atomu, jednako kao snage svih drugih atoma, je još nepodijeljeni život Božji. Bez te snage ne bi mineral iz materije mogao oblikovati kristale niti bi kraljevstvo bilja, životinja i ljudi bilo sposobno da si stvara tijela. Što dublje idemo to nam postaje jasnije kako je istina da živimo u Bogu, da se u njemu krećemo i svoj bitak imamo.

Onaj atom se zove atom- klica. Snaga koja se u njemu nalazi pokreće srce i uzdržava organizam na životu. Svi ostali atomi u tijelu moraju titrati u skladu s atomom- klicom. Snage ovog atoma stanovale su u svakom gustom tijelu koje je Ego ikada posjedovao, s kojim je bio povezan i na njegovim plastičnim pločama urezana su sva iskustva tog Ega koja je imao u svakom pojedinom životu. Kada se mi Bogu vratimo, kada jedamput opet postanemo jedno s Bogom onda će taj izvještaj, koji je posebni Božji izvještaj, uvijek ostati i po tome mi zadržavamo svoj individualitet. Naša iskustva mi pretvaramo u sposobnosti, zlo se pretvara u dobro a dobro mi zadržavamo kao snagu za jedno više dobro, ali izvještaj o iskustvima je od Boga i u Bogu i to u najužem smislu riječi.

Srebrna nit koja sjedinjuje više nosače s nižima svršava na atomu- klici u srcu. Kada je zemaljski život na prirodan način završio oslobađaju se snage atoma- klice same od sebe i napuštaju tijelo zajedno s višim nosačima uzduž srebrne niti preko pneumo- gastričkog živca i potiljka glave. Taj slom u srcu znači zemaljsku smrt, ali spriječavajuća srebrna nit nije odmah prekinuta, u nekim slučajevima tek nakon par dana.

POSLJEDICE SAMOUBOJSTVA

Kod silazjenja na ponovno rođenje Ego prolazi kroz drugo nebo. Tamo mu stvaralačke hijerarhije pomažu stvoriti pratip za svoje buduće zemaljsko tijelo, i uliju tom pratipu život koji će trajati neko određeno vrijeme. Ovi pratipovi su šuplji prostori, oni se kreću titrajući i zvučeći čime na sebe privlače materijal iz fizičkog svijeta, i učine da svi atomi tijela titraju u skladu s onim malim atomom koji se nalazi u srcu, zvanim atom- klica, koji daje kao zvučna vilica visinu zvuka za sve dijelove tijela. Kada se život na ovoj zemlji potpuno izivio prestaju titraji u pratipu, atom- klica se izvuče, zemaljsko tijelo se raspadne a osjećajno tijelo u kojem Ego djeluje u čistilištu i prvom nebu preuzima stas prijašnjeg zemaljskog tijela. Onda počinje čovjek u čistilištu svoj posao kajanja za sve loše navike i djela i u prvom nebu uzima u sebe sve dobro svog života.

Dosad navedeno opisuje obične okolnosti kada tok prirode nije poremećen ali kod samoubojstva je to drugačije. Po njemu je atom- klica bio oduzet ali šuplji pratip titra i dalje. Zato ima samoubojica osjećaj kao da je izduben iznutra i osjeća neko glodanje što se može usporediti s mukom velike gladi. Materijal za izgradnju gustog tijela nalazi se naokolo ali kako mu fali mjerodavni atom- klica njemu nije moguće tu tvar privući na sebe i ugraditi u svoje tijelo. Taj strašni osjećaj izdubljenosti traje toliko dugo koliko bi njegov zemaljski život bio trajao. Na taj ga način uči zakon uzroka i djelovanja da je krivo izbjegavati životnu školu i da se to ne može činiti nekažnjeno. Kada će ga onda u sljedećem životu pritisnuti poteškoće on će se sjetiti prošlih muka, koje su slijedile na samoubojstvo, pa će se onda sa poteškoćama boriti što za jednu dušu znači rast.

Zanimljivo je, da počinjeno samoubojstvo u jednom životu, s bolima koje su iza toga došle u stanju smrti, a u vrijeme dok još pratip titra, kod ovih ljudi stvara bolećivi strah pred smrću u njihovim sljedećim životima. Na smrtnoj postelji oni postanu naizgled ljudi i nakon što su napustili tijelo stalno se pokušavaju vratiti u zemaljski život, kod čega počine često i zločin opsjednutosti na najluđi i besmisleni način.

UZROCI SMRTI U DJEČJOJ DOBI

Prigodom smrti čovjek uzima sa sobom i intelekt i osjećajno tijelo. Potonji je kao neko spremište za sve slike njegovog prošlog života. Kroz vrijeme od tri i pol dana poslije smrti ove se slike urežu u osjećajno tijelo da stvore podlogu za boravak u čistilištu i prvom nebu, gdje se izluči zlo i usvoji dobro. Sama iskustva života se zaborave tako kao što smo zaboravili postupak učenja pisanja ali smo sposobnost samu zadržali. Nagomilane posljedice iz svih iskustava prošlog života na zemlji, u čistilištu i u raznim nebima čovjek skupi i ona predstavljaju pogonski materijal za sljedeće rođenje. Muke koje je pretrpio govore mu kao glas savjesti, dobro koje je učinio daje mu ljubazni karakter.

Kada ta tri i pol dana neposredno nakon smrti prođu pod mirnim i miroljubivim okolnostima onda se on može mnogo bolje sabrati na to da svoj protekli život ureže u osjećajno tijelo i taj će utisak tamo biti mnogo dublji ako nije kod rada uznemiravan histeričnim tužaljkama svoje rodbine. U tom slučaju on će imati jače izraženi osjećaj za dobro i zlo u čistilištu i prvom nebu pa će mu u kasnijem životu taj oštri osjećaj razgovijetno govoriti.

Ali ako je njegova pažnja bila smetana plaćem rodbine ili kad je neki čovjek nastradao nesretnim slučajem u prometnoj ulici ili kod požara u kazalištu ili pod drugim sličnim okolnostima onda on nema mogućnosti da se pravilno sabere. Ne može ni na ratištu gdje je ubijen a opet ne bi bilo pravedno kada bi izgubio sva iskustva prošlog života samo zato što se na takav način oprostio od života. Zato je zakon o uzroku i djelovanju predvidio jedno izravnanje.

Obično mislimo kada se rodilo jedno dijete da je time porod završen. Ali kao što je za vrijeme trudnoće gusto tijelo zaštićeno od sudara s vanjskim svijetom dok leži u zaštitnom majčinom tijelu dok ne sazre dovoljno da bude oboružano protiv vanjskih uvjeta, tako su i životno tijelo, osjećajno tijelo i razum u jednom stanju trudnoće te se rode u jednom kasnijem vremenu jer još nemaju tako dugi razvoj iza sebe kao gusto tijelo. Zato oni trebaju više vremena dok steknu dovoljnu zrelost za individualizaciju. Životno se tijelo rodi u sedmoj godini života kada počne vrijeme brzog rasta. Osjećajno se tijelo rodi u doba puberteta u 14. godini života, a razum u 21 godini kada se za dijete kaže da je postalo čovjek tj. da je postalo punoljetno.

Što nije postalo živo to ne može ni umrijeti pa zato kada umre jedno dijete prije nego li je rođeno osjećajno tijelo ono ide ravno u nebo. Ne može se dići do 2. i 3. neba jer intelekt i osjećajno tijelo još nisu bili rođeni. Ono zato jednostavno čeka u prvom nebu dok se ne pruži prilika novog utjelovljenja, i ako je u jednom ranijem životu umrlo pod navedenim mučnim okolnostima, nesretnim slučajem, na ratištu ili je bio smetan od rodbine pa si nije moglo prenijeti dovoljno jaki utisak o dobrom i lošem što je učinilo, kako bi to bilo da je umro u miru, to će onda ako u sljedećem životu umre kao dijete biti poučen o djelovanju strasti i želja tako da nauči zadaće koje bi naučio u čistilištu da je umro pod miroljubivim

okolnostima. Biti će onda ponovno rođen s jednom dobro iskovanom savjesti da može nastaviti svoj razvoj.

Kada su ljudi prije bili krajnje ratnički raspoloženi a uslijed svog neznanja s rođacima krajnje bezobzirno postupali (jedino kod onih koji su umrli u krevetu držala se mrtvačka straža; ali tih je bilo malo u usporedbi s onima koji su pali na ratištu) zato je onda bilo dosta umiranja u dječjoj dobi. Ali otkada je čovječanstvo postalo inteligentnije i svjesno toga da smo mi najbolji čuvari svoga brata kad se mirno i pobožno držimo prilikom njegovog odlaska s ovoga svijeta, onda je i pomor djece pao na minimum.

PRAVILNO POSTUPANJE S UMRLIM

Životno tijelo je nosač ćutilnih opažanja. Kako ono ostaje kod osjećajnog tijela, i eterska nit oba povezuje s odloženim gustim tijelom to je jasno da, dok nit nije prekinuta, Ego još osjeća ako se tijelo uznemiruje. Njemu to prouzrokuje boli kada se krv iscijedi i tekućina uštrca radi balzamiranja, kada se tijelo radi istrage secira ili kada ga se spaljuje.

Autor zna za jedan slučaj kada je neki liječnik pod djelomičnom narkozom nekoj živoj osobi amputirao tri prsta. On je odrezane prste bacio u jaku vatru a neposredno iza toga počeo je bolesnik vikati jer je brzo raspadanje mesnatih prstiju prouzročilo istovrsno brzo raspadanje eterskih prstiju, koji su bili povezani sa svojim višim nosačem. Iste boli osjeti i odvojeni duh kada se povrijedi njegovo tijelo. To traje između par sati do tri i pol dana iza smrti. Tek su onda sve veze prekinute i tijelo se počinje raspadati.

Trebalo bi zato o tome voditi brigu da se duhu koji je prešao u drugi svijet takvim postupcima ne nanosi bol. Mir i molitva kroz to vrijeme velika je blagodat za otišlog duha, pa ako ga mudro ljubimo zaslužiti ćemo njegovu zahvalnost ako se držimo ovih uputa.

Moramo još nešto reći o postupku s umirućim osobama, koje trpe u mnogo slučajeva neizrecive muke zbog dobrote njihovih prijatelja. Davanjem oživljujućih sredstava prouzrokuje se umirućem možda još više boli nego na bilo koji drugi način. Nije teško napustiti tijelo ali sredstva za oživljavanje djeluju da se Ego koji odlazi velikom snagom zadržava u tijelu, da ga se pusti da ponovo proživljava muke kojima je upravo izmakao. Odijeljene duše su se često tužile na to a jedna je rekla da je time što su je par sati zadržavali od smrti više trpjela nego čitavog života zajedno. Jedini je razuman put pustiti prirodu da ide svojim tokom, čim se vidi da je kraj neizbježiv.

Jedan drugi i još gori grijeh protiv odlazećeg duha je glasno vikanje i plakanje u blizini umirućega. Upravo nakon svog oslobođenja i to od par sati do par dana poslije, Ego je zauzet stvarima osobite važnosti. Velik dio vrijednosti proteklog života ovisi o pažnji koju mu odvojeni duh može pokloniti. Ako ga njegovi bližnji bune jecanjem i plačem on će time mnogo izgubiti, dok mu molitva i šutnja dosta pomažu. Mnoge mu se buduće boli time mogu uštedjeti. Nikada ne možemo biti veći zaštitinici našeg brata nego onda kad on ide kroz taj Getseman, i onda je naša najveća briga da mu služimo i time za nas same skupimo nebesko blago.

Mi smo ispitivali sva prethodna stanja poroda i razvili znanost o tom pitanju. Kod poroda mi imamo kvalificirane pomoćnike i školovane njegovateljice da pomognemo obima, i majci i djetetu, na najbolji mogući način, ali postoji ljuta praznina u znanosti umiranja. Kada jedno dijete dođe na svijet mi se trudimo i trčimo, ali kada nas neki stari prijatelj hoće napustiti mi stojimo bespomoćni i ne znamo kako da mu pomognemo. Još i gore, mi naokolo petljamo i prozrokuje mu boli umjesto da mu pomognemo.

Mi smo ustanovili da je osjećajno tijelo spremište za svjesno i nesvjesno pamćenje. U osjećajnom se tijelu neuništivo ureže svaka radnja i svako iskustvo prošlog života, kao krajobraz na jednoj fotografiji. Čim se Ego povukao iz gustog tijela leži čitav život onako kako je bio registriran podsvjesnim pamćenjem otvoreno pred očima duha. To djelomično odvajanje osjećajnog tijela prouzrokuje da utopljenik vidi prolaziti čitav svoj život, ali to je onda samo bljesak prije nego izgubi svijest. Srebrna nit ostaje nepovrijeđena, inače oživljavanje ne bi bilo moguće. Ako jedna osoba umre i duh ode s ovoga svijeta onda je to odvijanje panorame polaganije. Čovjek se drži kao gledalac dok slike, jedna za drugom, od smrti prema rođenju prolaze tako da on događaje kratko prije smrti vidi prvo, onda one iz muževnog doba, mladosti, djetinjstva, dok ne svrše kod poroda. Ipak čovjek kod toga nema osjećaj da to odvijanje služi jedino tome da ureže životnu panoramu u osjećajno tijelo koje je sjedište osjećaja, jer će se osjećaj tih utisaka namjestiti tek onda kada Ego nastupi osjećajni svijet. Ali mi si ovdje možemo zapamtiti da snaga naraslih osjećaja ovisi o duljini vremena koje stoji na raspolaganju za proces urezivanja, kao i o stupnju pažnje tada primjenjene. Ako je duh dulje vremena bio nesmetan onda su utisci u osjećajnom tijelu duboko i jasno označeni. On će onda u čistilištu mnogo teže osjećati počinjene nepravde ali također za svoja dobra svojstva u prvom nebu biti toliko više ojačan. Makar su ovi događaji u sljedećem životu zaboravljeni ostaju oni ipak kao "tihi, slabi glas". Gdje je osjećaj snažno utisnut u osjećajno tijelo jednog Ega taj glas neće govoriti neodređenim i nepoznatim riječima. On će ga tjerati protiv svakog proturječja i siliti ga da drži razmak od onih stvari koje su mu u prošlom životu prouzročile boli i siliti ga da čini ono što je dobro. Panorama teče odostraga da Ego prvo vidi djelovanje a onda njegove uzroke.

Kada se tijelo pokopa onda se životno tijelo polako raspada kao i gusto tijelo, tako da kada se npr. jedna ruka u grobu raspadne eterska ruka životnog tijela koja lebdi nad grobom također nestane, i to ide tako dalje dok zadnji trag tijela ne nestane. Kod spaljivanja lešine životno se tijelo odmah odvoji, ali kako ono sadrži slike prošlog života koje se prenose na osjećajno tijelo da budu podloga života u čistilištu i prvom nebu, bila bi velika nesreća kada bi se spaljivanje poduzelo prije tri i pol dana od časa smrti.

Kada se odlazećem duhu ne bi pružila nikakva pomoć onda on ne bi mogao životno tijelo držati zajedno. I u tome se sastoji dio posla koji nevidljivi pomagači čine za čovječanstvo. Gdjekada ih podupiru prirodni dusi koje odrede Stvaralačke hijerarhije ili Vođe čovječanstva. Također je veliki gubitak kada se umrle spali prije nego je srebrna nit na prirodan način prekinuta jer utisak u osjećajnom tijelu onda nije tako dubok kako bi bio inače, a to djeluje na budući život jer što je dublji utisak prošlog života u osjećajnom tijelu to su veće i oštrije boli u čistilištu za zla djela i toliko veće veselje u prvom nebu za dobra djela proteklog života. Iz ovih boli i veselja našega prošlog života stvara se savjest. Ali ako mi ove boli "izgubimo" (ako ih ne trebamo proraditi) mi smo izgubili mogućnost da iskoristimo zlo, što bi nas u idućem životu zaustavilo da počinimo ponovno istu pogrešku. Prema tome prerano spaljivanje ima vrlo dalekosežne posljedice.

S obzirom na okolnosti koje odlučuju o duljini panorame mi se sjećamo da je to slom životnog tijela koji sili više nosače da se povuku. Tako je i kod smrti. Kada životno tijelo propadne mora se Ego povući i to je kraj panorame. Trajanje panorame ovisi zato o vremenu kroz koje neka osoba u slučaju potrebe može ostati budna. Neki ljudi mogu samo

kratko vrijeme ostati budni a drugi to mogu izdržati par dana. To potpuno ovisi o snazi njihovog životnog tijela.

Čim je Ego napustio životno tijelo prikloni se ono gustom tijelu i ostane lebdjeti nad grobom pa se raspadne istodobno s gustim tijelom. To je za vidovnjaka jedan odvratni prizor, kada ide kroz groblje pa vidi sva ona životna tijela kojih stanje raspadanja točno pokazuje koliko je daleko napredovalo raspadanje gustog tijela u grobu. Kada bi bilo više vidovitih onda bi se spaljivanje općenito prihvatilo ako ne iz higijenskih razloga a onda bar kao zaštita za naše osjećaje.

Budući da zanimanje i vjera u život poslije smrti postaju sve više općeniti, bit će ljudi sve više uvjereni da su potrebne znanstvene metode kod postupanja s onima koji prelaze u viši život. Mi ćemo onda imati njegovatelje, liječnike i svećenike koji će biti u znanost umiranja jednako upućeni kao i u znanost poroda. Duh će onda u vrijeme svog prijelaza biti opkoljen ljubavlju i mirom. Onda će on imati dublji i jasniji pregled s kojim će početi svoje životno djelo u jednom novom životu.

KAKO SE POMAŽE ONIMA KOJI PRELAZE PREKO

Dolazak jednog Ega na ovaj zemaljski svijet u stanovitom je smislu razlog za veselje, jer nam ovaj svijet omogućuje steći iskustva i materijal za rast duše. Promatramo li to s jednog drugog stanovišta, kada Ego dođe na ovaj svijet i nastupi u zatvor gustog tijela onda je on u najograničenijim prilikama koje si možemo predstaviti, pa kada se nad rođenjem jednog djeteta veselimo a žalostimo se kada se ono kod smrti opet oslobodi, onda je to analogno promatrano u stvari tako kao kad bi se veselili da je jedan prijatelj došao u zatvor a žalostili kad je iz njega izišao.

Osim toga naše dužnosti prema našim dragima, koji su napustili zemaljski život, nisu završene time što su oni prekinuli zemaljske veze. Mi imamo odgovornost prema njima i preko groba. Naše držanje prema njima nakon smrti dira ih i nadalje, jer oni ne napuštaju odmah svoja ranija boravišta. Mnogi se drže u blizini svog stana više mjeseci nakon što su napustili svoje tijelo i mogu tamošnje prilike čak mnogo jasnije osjećati nego za vrijeme svog zemaljskog života. Ako za njima stalno plačemo i žalimo, onda prenosimo tu žalost koju sebi nosimo također na njih i mi ih vežemo na dom da nas tješe. U svim smo tim slučajevima mi kočnica i zapreka na putu njihovog duhovnog napretka. I dok se to može oprostiti onima koji su neznalice s obzirom na činjenice o životi i smrti, imaju oni koji su se bavili filozofijom Rozenkrojcera ili sličnim učenjima vrlo ozbiljnih odgovornosti ako se predaju takvom ponašanju.

Dobro nam je poznato da običaj traži nošenje žalobnih haljina i da se ljude koji se toga ne drže smatra nepristojnima. Na sreću vremena se mijenjaju i mišljenja bistre. Prijelaz na drugi svijet već je sam po sebi dosta ozbiljan i sadrži u sebi jedan postupak prilagođavanja na posve nove uvjete oko sebe, pa odlazećeg duha koče brige i boli njegovih dragih koje stalno gleda obavijene oblakom crne sjete i u haljinama iste boje. Takvo vladanje djeluje vrlo potišćuće.

Mnogo je bolje držanje onih koji poznaju učenje Rozenkrojcera i to su uzeli k srcu. Njihovo je držanje vedro, spremno pomoći, puno nade i ohrabrujuće. Sebična tuga radi gubitka je potisnuta, da bi duh koji prelazi primio najveće moguće ohrabrenje. Oni koji su ostali na pogrebu su odjeveni u bijelo i drže se ljubazno i blaženo. Oni ne misle- “Što ću ja sada raditi kad sam ga izgubio, čitav mi svijet izgleda prazan”, nego će reći- “Nadam se da će se on brzo snaći i da se neće žalostiti kad misli na nas”. Mi se ozbiljno molimo za njegovo dobro i da temeljito nauči zadaću života svojim iskustvima u čistilištu i prvom nebu.

Tako će uz dobru volju, inteligenciju, nesebičnost i ljubav ovdje ostalih prijatelja odlazeći duh biti sposoban pod mnogo povoljnijim uvjetima ući u nove prilike i mi ne možemo ništa boljeg učiniti nego ovu nauku što više širiti. Šteta je za nas ako smo slijepi za nadzemaljsko kraljevstvo. Ali svima onima, koji su voljni prihvatiti napor buđenja u sebi spavajućih sposobnosti, možemo reći da je otvaranje ovih čutila samo pitanje vremena. Kada to

vrijeme dođe, onda ćemo mi takozvane mrtve vidjeti oko nas i spoznati da u stvari “nema smrti”.